

A Rochsberg-birtokot súlyos adósságok terhelik. Ravenport, a család régi bankárja nem hajlandó több kölcsönt nyújtani, hacsak feleségül nem veszi lányát az ifjú gróf. Hans Rochus azonban a szépséges Hilde von Sontheimot szereti, aki mellett a bankár lánya jelentéktelennek tűnik. Rejtély számára, mi készíteti Ruthot erre a házasságra. Amikor felismeri felesége valódi értékeit, már késő: a csendes, zárkózott fiatalasszony, aki hiába sóvárgott férje szerelmére, elhagyja Rochsberget.

Hedwig Courths-Mahler - Csendes tó

I.

Rochsberg grófjának holttestét elhelyezték a családi kriptában. Sokan elkísérték utolsó útjára: katonatisztek, a tartomány magas rangú tisztviselői, a hercegi udvar képviselői és főnemesi családok tagjai. A menet a kápolnából a széles, gesztenyefákkal szegélyezett sétányon visszaindult a kastélyba, ahol kitűnő reggelit szolgáltak fel. A halottnak megadták a végtisztességet, most már az élők is megkövetelték a magukét.

A hatalmas, faburkolatú előcsarnokban Hans Rochus, az elhunyt gróf egyetlen fia üdvözölte a vendégeket. A hercegi testőrség csillogó egyenruháját viselte. Karcsú, erőteljes testalkatú férfi volt, katonásan rövidre nyírt hajjal. Mélyen ülő, acélkék szemei büszkén tekintettek a vendégekre.

A gróf halálával Hans Rochus nemcsak az apát veszítette el, hanem a legjobb barátot is. Egy olyan barátot, aki idős kora dacára féktelenebbül, izzóbb szenvedéllyel élvezte az életet, mint a saját fia. A társaságban köztudott volt, hogy Rochsberg grófjai erejükön felül költekeznek, azt azonban, hogy valójában milyen rosszul állnak, senki sem sejtette. Az idős gróf utolsó lélegzetvételéig tobzódott a gyönyörökben. Ragyogó ünnepeket, nagy vadászatokat rendeztek, a kastélyból nem fogytak ki az igényes vendégek. Az élet egyéb élvezeteit sem tagadták meg maguktól a Rochsbergerek. Az öregúr javíthatatlanul könnyelmű volt, s osztotta az egykori francia király nézetét: "Utánam a vízözön!" Fiát, ki olykor megpróbálta jobb belátásra téríteni, hamarosan ismét magával ragadta apja tékozló életmódja. Az öregúr nem hagyott időt neki a töprengésre.

Nos, a halál kinyújtotta a kezét utána is. Egy tüdőgyulladás végzett vele hirtelen, talán éppen jókor, még mielőtt minden összeomlott volna körülötte.

A gyászolók elbúcsúztak a reggeli után. Hosszú kocsisor indult vissza a kétórányira fekvő székvárosba.

A terem kiürült. Utolsóként Sontheim tábornokné maradt szép lányával, Hildével és a gróf egyik barátja, Kracht báró. Az idős hölgy hűvös udvariassággal fordult a grófhhoz, - Visszajössz velünk a városba, Hans Rochus?

- Most még nem, kedves nénikém, van itt egy kis dolgom.

Nyugodtan elvihetitek a kocsimat. Még időben vissza tudjátok küldeni értem.

Kracht báró közelebb lépett.

- Ha megengedik, hogy hazavigyem a kocsimon a hölgyeket, akkor ez szükségtelen lenne.

A tábornokné rideg arckifejezése megenyhült

- Ó, nagyon kedves öntől, báró úr! Hallod, Hilde, Kracht báró el akar kísérni minket!

A fiatal lány hanyag eleganciával állt az ablak előtt, s a távozó vendégeket figyelte. Most a beszélgetők felé fordult.

Hilde von Sontheim igézően szép jelenség volt. A gyászruha kiemelte karcsú, hajlékony természetét, testének arányos formáit. Finom metszésű arca tüzes természetre vallott. Világos arcbőr, kicsi, pirosan izzó száj, keskeny, egyenes orr, csábító barna szemek, szabályosan ívelt szemöldök, s mindehhez - érdekes ellentétként - tetszetősen fésült dús, vörös haj párosult. Hilde Sontheimot joggal tartották a hercegi székhely egyik szépének, aki ráadásul, ha akarta, megejtően bájos is tudott lenni.

Egy mosollyal - amely a jóindulatú, kissé csontos arcú bárót pirulásra készítette- köszönte meg az ajánlatot. Mialatt Kracht a tábornoknének nyújtva karját, távozott, Hilde Hans Rochusba karolt, s egy forró pillantást vetett rá.

- Szegény Hans Rochus! Tényleg olyan siralmas az anyagi helyzetetek? - kérdezte halkan. A férfi az igézően csillogó szemekbe tekintett, s magához szorította a lány karját.

- Attól félek, rosszabb már nem is lehetne. - Mi lesz veled.?

Hans Rochus megvonta a vállát, s mélyet sóhajtott.

- Ravenport még itt van. Megkértem, várjon addig a papa dolgozószobájában, amíg elmennek a vendégek. Talán folyósít annyi pénzt, ami egy darabig még felszínen tart. Rochsberget úgysem tudom megtartani, hacsak nem történik valami csoda.

Hilde felsóhajtott.

- Kár ezért a szép, ódon épületért! Annyi boldog órát töltöttünk itt...

- Lehet, hogy egy újjgazdag, aki majd megveszi, egykettőre eltünteti minden nyomát a régi időknek.

Az ifjú hölgy ismét sóhajtott.

- Ó, Hans Rochus, olyan szánandóak vagyunk mindketten... - Bárcsak segíthetnék!

Hilde gyöngéden nézett fel a férfira, aki ismét megszorította a karját.

- Az a legszörnyűbb, hogy rólad is le kell mondanom, Hilde! Pedig milyen szépen kiszíneztem magamnak a kettőnk közös életét... - mondta fojtottan.

- Arra sajnos nem gondolhatunk, Hans Rochus, okosnak kell lennünk - felelte halkan a lány.

Arnyék suhant át a férfi arcán. Más választ várt? Azt remélte, hogy ez a bájos lány erre így válaszol: „Történjék bármi, én hozzád tartozom”?

Nem beszélgethettek tovább, mert megérkeztek a kocsizhoz. Hans'Rochus elengedte Hilde karját, s egy meghajlással hátrébb lépett. Kracht báró besegítette a hölgyet a kocsiba, és gondosan betakarogatta egy puha takaróval. Fagyos, hideg novemberi nap volt. Néhány másodperc múlva tovagördült az elegáns kocsi.

Hans Rochus lepillantott a hegy lábánál hosszan elnyúló, keskeny tóra. Körülötte barátságos házak álltak és távolabb az erdő felé néhány elegáns villa. A városban lakók szívesen töltötték itt a nyarat, s mialatt ez gazdaggá tette a bájos fekvésű falucskát, Rochsherg grófjai évről évre szegényebbek lettek. Igaz, meg sem próbálták feltartóztatni a hanyatlást, hanem költségeikkel még siettették is.

Hans Rochus komolyan és borúsan nézett végig a gesztenyefákkal szegélyezett sétányon egészen a kápolnáig, ahol Rochsberg grófjai nyugodtak.

- Jobb ez így, papa, hogy nem kellett megérned a szomorú véget. - mondta félhangosan, aztán gondolataiba merülve visszament a kastélyba.

A Rochsberg-kastély hatalmas, barokk stílusú épület volt.

A belső nagy udvart nyáron pázsit és virágágyások díszítették közepén szökőkút csörgedezett. Mostanra befagyott, jég borította.

Az épület nagy része egy ideje használaton kívül állt. Az idős gróf sokáig ódzkodott a gondolattól, hogy lezárja a sok felesleges szobát, de aztán két évvel ezelőtt belátta, nem tehet mást. A kastély fenntartása évente hatalmas összegeket emésztett fel.

Hans Rochus áthaladt a csarnokon, s elindult fölfelé a széles, szőnyeggel borított kőlépcsőn. Elhunyt édesapja dolgozószobája az első emeleten volt. A barátságos, kényelmes berendezés inkább pihenőhelyhez, mint dolgozószobához illett, s a helyiségnek tulajdonképpen ez is volt a rendeltetése. Az idős gróf ugyanis sohasem dolgozott. Szeretreméltó nagyvonalúsággal, ellenőrzés nélkül aláírt minden papírt, amit az intézője vagy a bankárja, Peter Ravenport letett elé. Amennyiben rendelkezésére bocsátották a kívánt összeget, mindennel elégedett volt. Egyébbel nem törődött.

Amikor Hans Rochus belépett a szobába, az ablaknál álló szikár, sötét öltönyt viselő férfi megfordult, s elébe sietett.

Peter Ravenport volt az, a család bankárja s egyben üzleti ügyeinek intézője. Őszülő, ritkás hajú úr volt, sápadt, simára borotvált arccal, szögletes vonásokkal. Szúrós, átható tekintetével

szemügyre vette a fess katonatisztet.

Hans Rochus kezét nyújtott. - Köszönöm, hogy itt maradt, kedves Ravenport úr. A bankár diszkréten megköszöri a torkát.

- Ha nem kért volna, akkor is maradtam volna, mert rendkívül fontos dolgokat kell megbeszelnünk.

Hans Rochus egy széket tolt felé, s szivarral kínálta. Peter Ravenport leült, de a szivarhoz nem nyúlt. - Nem dohányzom, gróf úr.

- Vagy úgy ... Elnézést, elfelejtettem.

Hans Rochus eltette a szivarokat. Szinte vacogott az izgalomtól. Fáradt, bánatos pillantást vetett a téli álmát alvó parkra, majd leült Ravenporttal szemben.

- Nos, kedves Ravenport úr, beszéljünk a rút anyagiakról!

Röviden és velősen: pénzre van szükségem, lehetőleg minél többre. A temetés nagy összegeket emésztett fel, de nem tagadhattam meg apámtól, hogy utolsó útjára ugyanazzal a ragyogó pompával kísérjük, ami hozzátartozott egész életéhez.

- És önnek, gróf úr, nem életeleme ez a pompa? - kérdezte Ravenport sajtóságon fürkésző pillantást vetve Hans Rochusra.

Az ifjú gróf mélyet sóhajtott.

- Soha nem ismertem másfajta életet. Néha sötét gondolataim támadtak a jövőt illetően, s megpróbáltam az édesapámat is jobb belátásra bírni, de hiába... Ön is ismerte sziporkázó, életszerető egyéniségét... Tréfával ütötte el a dolgot, játékrontónak nevezett, s kinevetett. Természetesen minden maradt a régiben. De hát mindezt fölőselegesen mesélem önnek, hiszen ügyis tudja...

- Így igaz, gróf úr! Elég régóta ismertem az édesapját s önt ahhoz, hogy tudjam, tulajdonképpen fordított viszonyban álltak egymással. A kora ellenére ő volt az éretlenebb, akinek vezetőre lett volna szüksége. Sajnos, ön nem rendelkezhetett egy atya tekintélyével. Bocsásson meg a kendőzetlen véleményemért!

- Hiszen igaza van... De hagyjuk ezeket az immár megváltoztathatatlan dolgokat!. Inkább azt mondja meg, kérem, mennyi pénzt tud folyósítani nekem?

Peter Ravenport végigsimított hegyes állán, s összehúzta a szemét. Nem válaszolt rögtön. Egy idő után mereven kihúzta magát, és csontos, hosszú kezét az asztalra helyezte. - Sajnálom, gróf úr, hogy azt kell mondanom, a legcsekélyebb összeget sem bocsáthatom a rendelkezésére.

Hans Rochus elsápadva ráncolta össze a homlokát.

- Ez azt jelenti, hogy a továbbiakban nem kívánja üzleti ügyeimet intézni?

Finom, gúnyos mosoly futott át Ravenport ijesztővé vált arcán.

- Ez azt jelenti, hogy önnek már nincsenek üzleti ügyei válaszolta kimérten.

Hans Rochus remegő kézzel beletúrt rövidre nyírt hajába.

Szó nélkül meredt maga elé.

A bankár újra megszólalt:

- Kénytelen vagyok közölni önnek, hogy a birtok túl van terhelve adósságokkal. Az édesapja iránti tiszteletből és ragaszkodásból tulajdonképpen nagyobb tőkét bocsátottam rendelkezésére, mint amekkorára fedezet volt. Néhány héttel ezelőtt jelentős összeget adtam, át az édesapjának azzal a figyelmeztetéssel, hogy ez az utolsó. Ő kinevetett, pedig én komolyan gondoltam. Rochsberget félmillió adósság terheli. Ön éppen olyan jól tudja, mint én, hogy a birtok jelenlegi állapotában aligha ér meg ötszázezer márkát. Hans Rochus felkapta a fejét.

- Félmillió? Istenem, ez hogy lehetséges?

Ravenport megvonta a vállát.

- Az állításomat bizonyító papírok itt vannak, ebben a dossziében. Magammal hoztam, hogy ellenőrizhesse őket, mondta Ravenport, és kinyitotta a vastag irattartó mappát.

Hans Rochus idegesen leintette.

- Miként lehetséges, hogy ekkorra nőtt az adósság? Ravenport elővett néhány lapot, s kitergette az asztalon.

- Amikor harminc évvel ezelőtt átvettem édesapja ügyeinek az intézését, ön éppen akkoriban jött a világra, már a nagyapjától örökölt súlyos jelzálog terhelte Rochsberget. A park és a kastély fenntartása továbbra is nagy összegeket emésztett fel. A mezőgazdaság keveset hozott, nem fedezte a kiadásokat. A legjobb földeket és a legjobban jövedelmező erdő nagy részét el kellett adni. Ezáltal a bevétel megcsappant, de a kiadások nem csökkentek. Ellenkezőleg. Amíg édesanyja öngyógyulása élt, fényűző házat vezetett, s a halála után csak romlott a helyzet. Ön éppúgy tisztában van velem, mint én, hogy a gróf úr figyelmeztetéseim ellenére hallani sem akart a takarékoskodásról. Ön pedig ... Itt vannak az ön által aláírt adóslevelek. Számtalanszor mondtam, hogy ez így nem mehet tovább.

A fiatalember keresztbe tett karral a szép, magas kandallónak támaszkodott, s komoran nézett maga elé.

- Tudom, tudom ... Figyelmeztetésekkel nem fukarkodott...

Ennek ellenére nem is sejtettem, hogy ennyire nyomorúságos az anyagi helyzetünk. Fájdalmasan érint, s nem tudom, mit tegyek. Segítsen, kérem, adjon tanácsot kedves Ravenport úr!

Hans Rochus az asztalhoz lépett, s égő szemmel nézett a rezzenéstelen arcú bankárra, aki elgondolkozva dobolt ujjaival az asztal lapján. Hangja nyugodtan csengett amikor megszólalt:

- Rochsberget természetesen el kellene adni. Bár nem hiszem, hogy a legjobb esetben is többet kapna érte ötszázezer márkánál.

Az ifjú gróf türelmetlenül legyintett.

- Azzal még az ön követeléseit sem elégíthetem ki.

- Sajnos, nem. Mint már említettem, az édesapja iránt érzett hűségemből fakadóan több pénzt folyósítottam, mint amennyire fedezet volt. Valószínűleg nekem kell átvennem Rochsberget is, amennyiben, tartok tőle, nem akad rá vevő. Még akkor is maradna százezer márka adósság amit öntől kéne követelnem. Hans Rochus görcsösen felnevetett.

- Remek kilátások! Még akkor is, ha megválok - Rochsbergtől, százezer márkányi adósságom marad. Miből fizessem vissza? S miből éljek? Attól félek, kedves Ravenport úr, hogy miattunk veszteség éri. A legjobb akarattal is honnan keríthetnék akkora összeget, hogy kiegyenlíthessem a tartozásainkat? Tönkrementem, s választhatok, hogy golyót röptsek a fejembe, vagy Amerikába menjek pincérnek vagy utcaseprőnek. Egyik lehetőség vonzóbb, mint a másik! - Hans Rochus szavaiban jókora adag dühös öngúny csengett.

Peter Ravenport szemöldöke megrándult, figyelmesen fürkészte a fiatal tisztet.

- Egy ilyen ragyogó fiatalember előtt más lehetőség is nyitva áll, gróf úr - szólalt meg óvatosan.

- Ön ismer ilyen lehetőséget? Akkor kérem, ne kínozzon tovább, hadd hallom a megmentő varázsigt!

Ravenport ujjai hegyére szögezte a tekintetét, majd felpillantott az ifjú grófra, aki reménykedve leste a szavát. - Egy előnyös házasság - mondta lassan.

Hans Rochus csalódottan sóhajtott.

- Egek, gazdag milliomos lányok nem teremnek minden bokorban, hogy az embernek szükség esetén csak ki kelljen nyújtania értük a kezét! A tisztelt papák pedig hallani sem akarnak egy tönkrement vöről.

- Attól függ... A mérleg másik serpenyőjében az ön jól csengő, patinás neve és rokonszenves jelleme van. Mindenek ellenére ön komoly és jóra való fiatalember. Hans Rochus leült, s a tenyerére támasztotta a fejét.

- Ezt senki sem hiszi el önnek. Nem tudja, hogy emlegettek minket, apámat és engem? „Az örült Rochsbergék.” Nem a legjobb ajánlás...

- Én eléggé ismerem önt ahhoz, hogy tudjam, nem érdemli meg ezt a nevet.
- Egyre megy. Hiszen ön is meggondolná, hozzám adja-e a lányát, ha lenne.

Peter Ravenport fakó mosolyra húzta a száját.

- Van egy lányom, gróf úr, és szívesen önhöz adnám feleségül.

Hans Rochus meglepődött, és csodálkozva nézett a bankárra.

- Önnek van egy lánya? Nem is tudtam ...

- Ezen nem csodálkozom, hiszen a magánéletem eddig érdektelen volt az ön számára, A lányom az édesanyja halála után egy francia intézetbe került Svájcba, s csak három éve lakik ismét a házámban.

- A Mária utcai komor, szürke házában?

- Pontosan.

- A szürke falak persze nem árulták el, hogy egy fiatal teremtményt rejtjenek - mondta Hans Rochus, majd egy sóhajjal folytatta: - Kár, hogy nincs néhány milliócskája, hogy segíthetne rajtam.

Peter Ravenport az állát simogatva méregette a fiatalembert.

- Nos, azzal is szolgálhatok

Hans Rochus felugrott, s közvetlenül a bankár elé lépett.

- Ön tréfál!

- Nem.

- Tehát komolyan vehetem, amit mondott?

- Igen. Hajlandó vagyok feleségül adni önhöz a lányomat.

A fiatalember végigsimított homlokát. Egy halvány reménysugár csillant fel a nyomasztó kilátástalanságban.

- Minek köszönhetem nagyvonalú ajánlatát?

- Nagyvonalú? Sajnos, ez az erény nem jellemez. Öszintén szólva, a hiúság vezérel. Szűkös viszonyok közül sikerült felküzdenem magamat, mindig csak dolgoztam, küszködtem anélkül; hogy az előbbre jutáson kívül más élvezetet leltem volna. Harmincnyolc éves koromban megházasodtam. A feleségem jómódú volt ugyan, segített gyarapítani a vagyonomat, de egyszerű és szerény teremtmény. Sajnos, tízévi házasság után elhunyt, s én egyetlen gyermekünket az egyik legelőkelőbb leánynevelő intézetbe küldtem. Célom az volt hogy majdan egy előkelő férjet találjak neki. Nézze, egészen nyíltan beszélek önnel. A vagyonom takarékoságomnak és, szerencsés befektetéseimnek köszönhetően néhány millióra gyarapodott anélkül, hogy csendes, szerény életmódomon változtattam volna. Ön éppen az az ember, akit a lányom mellé elképzelttem. Amennyiben a vejem lenne, visszakapná az eladott földterületeket, azokat ugyanis én vásároltam meg. Rochsberg ismét jövedelmezővé válna, főképp, ha hiteleznék önnek némi tőkét. Természetesen gondoskodni kellene az ésszerű gazdálkodásról. A régi intéző, Seltmann igen sokat elpocsékol. Az utódja rátermett ember. de amint a mondás tartja, a gazda szemé hizlalja a jószágot. Jobb lenne tehát, ha ön befejezné katonai pályafutását, s a birtok irányításának szentelné magát. Mivel a múlt évben már célzott rá, hogy szívesen igazgatná a gazdaságát, feltételezem, . hogy ez nem lenne ellenére. Nos, gróf úr, mindenről tájékoztattam. A lányom kezével együtt felkínálom önnek a teljes, tehermentes birtokot, cserébe ön a lányomat Rochsberg grófnévá teszi. Mivel ő az egyetlen gyermekem, Rochsberg a jövőben is az önök örökösének a birtokában marad. Attól sem kell tartania, hogy szegényes, unalmas életre kárhoznám. Ellenkezőleg, azt szeretném, hogy rangjához méltó, fényes házat vezessen.

Hans Rochus figyelmesen hallgatta a bankárt, s most gondolataiba merülve ült. Az ajánlat nagyon csábító volt, hiszen már felhagyott minden reménnyel. De egy bájos leányarc, tűnt elé: Hilde Sontheimé. Sokat ígérő mosolya megbabonázta. De nem ő maga mondta-e néhány perce: „Okosnak. kell lennünk” ... ? Hilde mindenképpen elveszett a számára, hiszen elkényeztetett és vagyontalan teremtmény. Csakis egy, gazdag férfihoz mehet feleségül. Miatta

mondjon le erről az életmentő lehetőségről? Mije marad, ha nem fogadja el? Semmije! Nem segítenek-e magukon más rangbeliek is, egy gazdag feleséggel? Ostobán taszítsa el magától a kinyújtott kezét?

Rochsberget meg kell tartania, a kedves, öreg kastély, amelyhez annyi boldog, szép emlék köti. Hiszen ez a szülőföldje, itt éltek ősei is. Olyan érzése támadt, mintha, még sohasem szerette volna ilyen mélyen Rochsberget, mint most, amikor esetleg el kell veszítenie. Nem, ennek semmi esetre sem szabad megtörténnie! Kiegyenesedett, és izzó szemmel nézett Ravenportra.

- Az ajánlata annyira csábító, hogy azonnal, két kézzel kapnék utána. Habár úgy tűnik, ön már minden ellene és mellette szóló érvet mérlegelt, egy dolgot elfelejtett. Mégpedig a lányát. Vagy az ő egyetértésével tárgyal velem?

Ravenport különös arckifejezést öltött.

- Csak azért kérdezheti ezt, mert nem ismeri a lányomat. Hans Rofus meglazította egyenruhájának a gallérját, mintha az hirtelen szűkké vált volna.

- Nos, valóban nem volt még abban a szerencsében részem, hogy megismerhessem a kedves leányát.

- Talán azt hiszi, ijesztően csúnya, vagy egyéb hibája, fogyatékosága van. Erről szó sincs. Bizonyára nem feltűnő szépség, de ezt egy apa nehezen tudja megítélni. Mindenesetre magas, karcsú, testben és lélekben egészséges, huszonkét éves, és kitűnő nevelést kapott. Tessék, magammal hoztam egyik fényképét, amit néhány évvel ezelőtt az intézetből küldött. Amint látja, a dolgot minden oldalról, alaposan megfontoltam.

Peter Ravenport egy fényképet húzott elő a mellényzsebéből, s átnyújtotta az ifjú tisztnek.

Hans Rochus olyan szorongó érzéssel vette át mintha ezzel a sorsa pecsételődne meg. Némán nézte a képet. Nagy, sötét szemek tekintettek rá egy finom metszésű arcból. Kissé merevnek hatott, mint minden fénykép. Csupán annyit árult el, hogy tulajdonosának kellemes vonásai vannak többet nem.

Hans Rochus szíve nem dobbant meg erre a látványra.

Gondolatban összehasonlította a bűbajos Hilde Sontheimmmal, aki mellett Ravenport lánya fakó árnyaknak tűnt. Egy idő után megköszönte: és visszaadta a fényképet, amit a bankár körülményes mozdulatokkal, halkan köhécselve eltett.

Hans Rochus elgondolkozva állt az ablaknál. Hirtelen megfordult.

- Tegyük fel, hogy elfogadom az ajánlatát. A kedves lánya nem fog tiltakozni? Éppolyan kevésbé ismer engem, mint én őt. Mindenesetre kétséges, hogy hajlandó lesz-e magát ily módon elkötelezni.

- A lányom feltétlen engedelmességhez szokott - válaszolta Ravenport megfontoltan. - Meglehetősen közömbös természete van, mindenbe bele fog egyezni, amit én jónak látok. Egyáltalán - folytatta gúnyos mosollyal -, nagyon kellemes feleség lesz belőle.

A fiatalember fel-alá járkált a szobában. Hajlott rá, hogy elfogadja a bankár ajánlatát, habár még soha nem érezte őt annyira ellenszenvesnek, mint ma, pedig a múltban sem igazán kedvelte. Azt is sejtette, hogy a Rochsberget érintő ügyletekben nagyon is a saját malmára hajthatta a vizet. Mindenesetre nem maradt más választása, mint hogy elfogadja a javaslatot. Nagy szerencseként kell felfognia, hogy Ravenport a lányával kötendő házasság révén hajlandó megmenteni őt a teljes anyagi összeomlástól. Különben még ma ki kellene költöznie ősei kastélyából, hogy koldusként tengesse az életét.

Ravenport eddig figyelmesen szemlélte a fiatalembert, most felállt, s karba tett kézzel az asztalnak támaszkodott.

- Úgy tűnik, gróf úr, nem tetszik önnek az ajánlatom.

Ebben az esetben természetesen visszavonom. A becsvágyam ellenére valóban jó szándék vezérelt. A döntését azonban nem akarom befolyásolni. Fontolja meg nyugodtan, s néhány napon belül tudassa velem, mit határozott!

Hans Rochus végigsimított a homlokán, majd a bankár elé állt.

- Nincs szükségem gondolkodási időre, Ravenport úr! Azért nem mondtam rögtön igent, mert attól tartottam, valamiféle nyomást gyakorolna a lányára.

- Ezt bízza rám! Egyébként nyugodtan megkérdezheti őt magát, alkalmaztam-e bármiféle kényszerítő eszközt.

- Rendben van, ezzel a feltétellel beleegyezem - mondta Hans Rochus, majd mereven meghajolt, és így folytatta: - Ezennel ünnepélyesen megkérem a kedves leánya kezét, Ravenport úr.

A bankár szeme felcsillant. A fiatal tisztnek nyújtotta hosszú, csontos kezét.

- A kérése megtisztelő számunkra, gróf úr! Holnap délben a házamba várom, hogy megismertethessem Ruththal.

Hans Rochus ismét meghajtotta magát.

- Ott leszek. Még egy kérésem lenne: a hivatalos eljegyzést családunk gyásza miatt legalább néhány héttel el kell halasztanunk.

Hans Rochus nem is annyira a társasági szabályokra gondolt, csupán egyetlen személyre, Hildére. Kíméletesen akarta felkészíteni rá, hogy menyasszonya van. Habár ő maga is tisztában volt vele, hogy Hans Rochusnak gazdag feleséget kell találnia, a tény, hogy erre valóban sor kerül, bizonyára fájdalmat okoz neki. Igézően csillogó szemei elégszer elárulták, hogy szereti.

Ravenport magától értetődőnek tartotta a kívánságot és beleegyezett.

- Az anyagiakat később is rendezhetjük. Most már bizonyára nyugalomra vágyik, gróf úr!

- Valóban meglehetősen fáradt vagyok.

- Elhiszem, hiszen pótolhatatlan veszteség érte, és kimerítő napok vannak a háta mögött. Tudomásom szerint ön rendkívül bensőséges viszonyban állt az édesapjával.

- Igen ... Apám szeretetreméltó varázsának senki sem tudott ellenállni, hát még én, a fia...

Ravenport a kezét nyújtotta.

- Most búcsúzom a holnap déli viszontlátásig.

- Viszontlátásra! Elviheti a kocsimat, én csak este megyek Vissza a városba.

Hans Rochus kikísérte jövendőbeli apósát, aztán visszatért a dolgozószobába. Sokáig járkált nyugtalanul fel-alá, végül mély sóhajjal leroskadt a díványra. Fáradtan lehunyta a szemét de az álom elkerülte. Nehéz volt a szíve, úgy érezte magát, mint egy szárnytollaitól megfosztott, megkötözött madár. Hiába mondogatta magában: „Örülj neki, hogy a legnagyobb szörnyüségétől megmenekültél! Mi történt volna, ha nem kapsz egy ilyen ajánlatot? Akkor most a semmivel kellene szembenézned. Ezzel a Ruth Ravenporttal nem is lesz olyan rossz, hiszen az apja maga mondta, hogy kellemes feleség válik belőle. Mindenesetre engedelmességhez szokott, különben Ravenport nem lenne annyira biztos a dolgában. Vagy a lánya beleegyezésével tárgyalt volna? Rochsberg grófnéjának címére vágyik a kisasszony? De minek is töröm rajta a fejem, úgymint mindegy!”

Ezeztől a gondolatoktól Hans Rochus szíve nem lett könnyebb. Végül felugrott, s az ablakhoz ment. Fátyolos szemmel nézett le a gesztenyesorra, egészen a kápolnáig. „Te már örök álmodat alszod, apám! Örülhetsz neki, hogy nem kell látnod, amint eladja magát az utolsó Rochsberg.”

Peter Ravenport az elegáns rochsbergi kocsin utazott vissza a székvárosba. Különös mosollyal nyújtózott el a fényes szürke selyemmel bevont ülésen, és a tulajdonos büszkeségével simított végig rajta.

„Az enyém ... Minden az enyém. Az unokáimnak grófi koronás címerük lesz - gondolta elégedetten. - Negyven évvel ezelőtt néhány tallérral vágtam bele az üzletbe. Tíz évvel később Rochus gróf vagyongazgatójává fogadott, s mára egy Rochsberg gróf a vejem. Elégedett lehetek magammal. Igaz, a régi intéző, Selmann nélkül nem jutottam volna ennyire”, de szerencsére megvesztegethető fickó volt. Az erdőrészeket és a többi földterületet nevetséges

összegért sikerült megszereznem, s később a fa és a gabona árával még vissza is kaptam a vételár felét. Persze Seltmann is megkereste a magáét, de mégiscsak jó, hogy meghalt a múlt nyáron. Most kényelmetlenné válhatott volna. A családja nem sejt semmit az ügyleteinkről, messze is élnek: Egy kellemetlen tanútoi szabadultam meg. Az öreg Rofus gróf is éppen kedvező időpontban halt meg, eleget élt, mialatt könnyelműségével leplezett engem a fia éles tekintete előtt. Most már nincs szükségem rá, mert minden az enyém. Bosszantó lett volna, ha az utolsó pillanatban meghiúsította volna a szép terveimet.

„Hans Rochust kemény fából faragták - fűzte tovább a gondolatait -, ha finoman irányítom, ügyes gazda lesz belőle. Már csak Ruth van hátra. Egy idő óta nem tetszik nekem ez a lány! Már nem olyan nyílt és őszinte, mint azelőtt volt. Valami ostobaságot vehetett a fejébe. Bárcsak sejteném, mi változtatta meg így! Amikor hazakerült az intézetből, elégedett voltam vele, aztán hirtelen új, nehezen meghatározható viselkedést vett fel. Csendes lázadást és ellenállást tükröz a szeme. Sohasem volt valami gyöngéd természet, de most egyenesen ellenségesnek tűnik... Egyre megy! Engedelmeskedni fog, és kész.”

Peter Ravenport hosszú évek óta egy régi, kétszintes házban lakott a Mária utcában. A földszinten, vasráccsal védett ablakok mögött helyezkedtek el az irodahelyiségek, az első emeleten pedig a szerény berendezésű lakás. Az egyszerű bútorok még Peter Ravenport esküvője után kerültek a szobákba. Az egyetlen új darab, az úgynevezett szalonban állt, egy szép Blüthner-zongora, amelyet Ravenport ajándékozott a lányának, hogy gyakorolhassa az intézetben tanultakat. A hangszer idegenségével és előkelőségével elütött a kopár környezettől, akárcsak a ház kisasszonya, aki egyedi, elegáns ruháival, finom, karcsú kezeivel egyáltalán nem illett ide ..

A második emeleten voltak a hálószobák, Ravenporté, a lányáé és Ernestine Hebenstreit kisasszonyé, aki Ravenportné halála óta a háztartást vezette. Csendes, jólelkű teremtés volt felesleges fecsegés nélkül végezte a kötelességét, S csupán egyetlen szenvedélyes volt: rajongva tisztelt mindent ami előkelő volt. Előszeretettel olvasta a hercegi udvarról szóló híreket, hivatalos és nem hivatalos forrásokból értesült minden felsőbb körökben zajló eseményről. Ha kimenője során egy udvari hintóval találkozott, vagy netán, a magas rangú és tiszteletreméltó személyiségek valamelyikével került szemtől szembe, akkor olyan emelkedett hangulatban tért haza, mintha valami mennyei élvezetben lett volna része. Kenyéradója lányát őszintén szerette, de ezt szégyenlősen titkolta, s csak különleges alkalmakkor juttatta kifejezésre. Ravenportot tisztelte, de nem igazán kedvelte, bár soha nem hallott tőle sem durva, Sem szidalmazó szót. Ravenport, akárcsak másokkal, vele szemben is mindig udvarias volt. Ettől az udvarias hangtól mégis mindig hideglelős lett egy kicsit Hebenstreit kisasszony. Akkor érezte magát a legjobban, ha a bankár lent, az irodában dolgozott.

Ruth Ravenport pontosan tudta, hogy Hebenstreit kisasszony tűzbe menne érte, de mivel maga is hallgatag, zárkózott természetű volt, és érzéseit nyugodt közöny mögé rejtette, nem sokat beszéltek egymással. A napok csendesen folytak Ravenportéknál, mert a ház ura is csak a legszükségesebbeket közölte. Ez a meggazdagodott ember semmiféle pazarlást nem engedett meg magának, még a szavakkal is fukarkodott.

Amikor Peter Ravenport hazaért Rochsbergből, gyorsan, átöltözött a szobájában, és minden egyes ruhadarabot kínos pontossággal a helyére rakott. Tiszta zsebkendő telt elő, miután meggyőződött róla, hogy a hímzett monogram alatt a soron következő szám áll. Ha valami véletlen folytán ez a zsebkendő nem lett volna a helyén, talán nem tudta volna rászánni magát, hogy másikat válasszon a kötegből. De ilyesféle hanyagság elképzelhetetlen volt az ő házában.

Amint elkészült, lement a nappaliba, mert azt remélte, ott találja a lányát. Valóban, Ruth az ablaknál ült kézimunkája fölé hajolva. Apja beléptére erősen elpirult, de nem pillantott fel A kurta üdvözlést anélkül viszonzta, hogy abba hagyta volna a munkát.

- Tedd le a hímzést, Ruth; beszédem van veled!

A lány azonnal engedelmeskedett. A pír amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan el is tűnt a komoly, fiatal arcáról. Ellenkezés nélkül felállt, és lesütött szemmel apja elé lépett. Ravenport széket tolt neki, majd leült vele szembe. Ruth arcának egyetlen rezdülése sem árulta el izgatottságát, csupán a kezeit kulcsolta össze szorosan, hogy remegésük el ne árulja.

Ravenport tüzetesen szemügyre vette a lányát, s némi bosszúság suhant át az arcán. Végre - szinte üzleti hangon - megszólalt:

- Abba a korba jutottál, amikor a lányok férjhez mennek. Egy ifjú nemes meg is kérte a kezéd. Ez az ember birtokában van mindazon tulajdonságoknak, amelyeket jövődöbéli vejemtől elvárok, tehát feleségül ígértelek neki. Te is elégedett leszel apád választásával.

Ravenport szünetet tartott. Ruth nem válaszolt, még mindig lesütött szemekkel ült. Csak keblének hullámozása árulta el felindultságát.

- Meg sem kérdezed, ki ez az ifjú nemes?

- Nem - felelte Ruth halkán.

II.

Peter Ravenport hozzászólt, 'hogy a lánya ellenkezés nélkül teljesíti minden parancsát, de az, hogy még ehhez, a döntéséhez sincs egyetlen szava sem, kellemetlen érzéssel töltötte el.

- Nyilván azért nem kérdezel semmit, mert. Úgyis meg vagy róla győződve, hogy apád helyesen választott. Előkelő életre neveltettek, mert előkelő férjet kívántam neked. Most elérkezett az idő. Röviden és velősen, Rochsberg gróf kérte meg a kezédet, s én a nevedben igent mondtam: Holnap délben személyesen is eljön, hogy téged is megkérdezzen.

Ruth összeszorította a száját, a homlokán vékony ránc jelent meg. A kezei még szorosabban kulcsolódtak egymásba, a szemhéja remegett. Ezekből az apró jelekből Ravenport észrevette, hogy lánya mégsem olyan nyugodt, mint amilyennek mutatja magát. Az apa arcvonásai megfeszültek, mint aki harcra készül.

Ruth azonban hamarosan úrrá lett zaklatottságán.

- Rendben van, apám - jelentette ki határozott hangon. Ravenport meglepetten egyenesedett fel. A kérdések és ellenkezések nélküli engedelmesség váratlanul érte.

- Meg se lepődtél? - kérdezte habozva.

- Nem - válaszolta Ruth kurtán.

A bankár kissé türelmetlenül rángatta az óraláncát.

- Nem magyaráznád meg különös viselkedésed okát?

Miként lehetséges az, hogy számodra; magától értetődő, hogy Rochsberg gróf kért feleségül?

Ruth mélylélegzetet vett.

- Feltétlenül válaszolnom kell, apám?

- Igen. A hír hallatán a magatartásod annyira sajátos, hogy feltétlenül magyarázatot várok.

A fiatal lány erre sötét szemeit tágra nyitva, komolyan nézett apja idegességet és ingerültséget tükröz~ arcába.

- Már hosszú ideje tudom, hogy Rochsberg gróf feleségül szántál. Ezért nem lepott meg a bejelentésed.

Ravenport meghökkent.

- Mit tudtál! Honnan tudtad?

- Ezt is meg kell mondanom, apám? Jobb szeretném, ha nem kellene válaszolnom erre a kérdésre.

- Tudni akarom! - kiáltotta Ravenport metsző hangon. Ruth mindkét kezével végigsimított a homlokán. Megkínzott arccal, halkán beszélni kezdett:

- Körülbelül két évvel ezelőtt véletlenül tanúja lettem egy beszélgetésnek, amelyet Rochsberg intézőjével, Seltmann-nal folytattál

A bankár összerezett és elsápadt. Nyugtalanul fürkésző tekintetét a lány arcára 'zegezte.

- Mit hallottál? - kérdezte rekedten.

Ruth mélyet sóhajtott, kezei görcsösen kapaszkodtak egymásba.

- Azt, hogy Seltmaon-nal jogtalan módon üzleteket kötöttél, nevetségesen alacsony áron megvásároltad a Rochsberg birtok nagy részét, valamint olcsón mezőgazdasági terményekhez és fához jutottál. Az ügyleteid jelentős összeggel károsították meg Rochsberg grófot. Azt is hallottam, hogy fizetted Seltmann-nak, amiért cinkosságot vállalt veled és utasításokat adott neki a könyvelési bejegyzésekre vonatkozóan Seltmann megjegyezte, hogy lelkiismeret-furdalása lenne, ha te nem biztosítottad volna, hogy a lányod egy napon Rochsberg grófnéja lesz, akkor majd úgyis visszakérül minden a grófi család tulajdonába. Te még egyszer határozottan megerősítetted ezt, és hozzáfűzted, hogy az ifjú Rochsberg gróf két-három éven belül biztosan egybekel a lányoddal. Seltmann járjon csak el továbbra is a te kívánságodnak megfelelően, akkor nem fog semmit megbánni. Ez minden, amit tudok.

Ruth mindezt nyugodtan mesélte el, anélkül, hogy egyszer is fölemelte volna a hangját. Ravenport előrehajolt, mintha a szavakat még elhangzásuk előtt a lánya szájáról akarná leolvasni. Fakó arca elernyed. Amikor Ruth befejezte a beszédet, Ravenport állkapcsa néhányszor görcsösen megmozdult, egy hang sem jött ki a torkán. Időbe telt, míg végre meg tudott szólalni:

Hogy merészeltél hallgatózni? - nyögte ki rekedten. A tilalmad ellenére a szobádba mentem egyszer levélpapírárt. Meghallottam a lépteidet a lépcsőn, ezért elbújtam a függöny mögé. Mivel abban az időben az irodában szoktál dolgozni, azt hittem, mindjárt visszamész. De te Seltmann-nal jöttél a szobába, és nem mentetek el rögtön. Szégyelltem volna magam, ha egy idegen előtt megszidsz, ezért inkább maradtam, s így mindent hallottam.

Ravenport időközben visszanyerte az önuralmát.

S mivel semmit sem értettél, tudj' isten, miféle ostoba dologgal magyaráztad a hallottakat. Fogalmad sincs az üzletről – fűzte hozzá gúnyosan.

- Ez igaz, de különbséget tudok tenni helyes és helytelen között.

Ravenport felhördült.

Ezt vegyem szemrehányásnak?

Nem, hiszen semmiféle szemrehányás nem teheti meg nem történtté a dolgot - válaszolta Ruth nyugodtan, ijedség nélkül..

Ravenport felállt, az ablakhoz ment, és sötét arccal meredt ki. Dühös volt magára, hogy nem járt el eléggé elovigyázatosan. Persze, ki Sejthette volna, hogy a saját lánya elbújik a dolgozószobájában! Egy idő múlva visszanyerte a nyugalma, és ismét Ruthoz fordult.

- Amit tettem, miattad tettem, hiszen te vagy az egyetlen lányom, nekem, az egyetlen örökösöm.

Ruth fájdalmasan nézett rá.

- Igénytelen vagyok, nem vágyom fényre és pompára.

Miattam nem kellett volna Idegen javak után áhítoznod.

- Valóban nyoma sincs benned annak a céltudatosságnak, ami engem a csúcsra juttatott.

- A csúcsra? - kérdezte Ruth szomorúan.

- Hallgass! Megtiltom neked, hogy bírálj! Azt hiszed félek tőled?

- A lány fáradt mozdulattal elfordítva a fejét

- Tőlem nem kell félned.

Ravenport titokban föllélegzett.

- Ez csak természetes! Furcsa is volna, ha egy apának félnie kellene a gyermekétől. Hagyjuk tehát ezt a témát és térjünk vissza beszélgetésünk eredeti tárgyára! Tehát Rochsberg gróf megkérte a kezed, és te holnap igent mondasz neki.

Ruth ismét lesütötte a szemét. Csendben, sápadtan ült.

- Mivel nincs rá más mód, hogy Rochsberg gróf visszakapja jogos tulajdonát, eleget teszek a kívánságodnak - felelte szemtelen hangon.

Ravenport megkönnyebbült.

- Látom, okos vagy. Biztosíthatlak, kezdettől fogva az volt a tervem, hogy Rochsberg grófot ily módon kártalanítsam.

- Annyira fontos neked, hogy én Rochsberg grófné legyek?

Ravenport hideg szeme felcsillant.

- Igen! Te nem érted, mit jelent ez nekem. Minden más élvezetről lemondtam egész életemben. Most célba értem az utódaim grófi koronát fognak viselni, és a pénzem ismét ragyogást és tekintélyt ad Rochsbergnek. Ha a grófi vejem vendégeket fogad, köztük leszek én is, s immár nem kell beérnem egy kegyes biccentéssel. A herceg szívesen veszi ha a polgári vagyon megmenti birodalma főméltóságait a tönkremeneteltől. Nem olyan cél ez talán, amiért érdemes küzdeni?

Rulh szerette volna föltenni a kérdést: „Akár azon az áron is, hogy jogtalanságot kövessünk el érte?” De összeszorította a száját, és hallgatott. Mit is ért volna vele?

Csendesen, szégyenlősen ismét magába zárkózott. Apja bensőleg mindig is idegen volt a számára. Idegen emberek között nőtt fel, akik lelkiismeretesen tanították, gondját viselték, és belénevelték; amit a társadalom legfelsőbb köreihez tartozó úri hölgynek tudnia illik. A lelke, érzelmvilága senkit sem érdekelt. Intézetbeli társnői között egyetlen barátnője sem 'akadt, akivel megoszthatta volna vágyait, gondolatait. Szívében mindig egyedül volt örömeivel, bánatával. Ez az állapot az évek során hallgataggá, visszahúzódóvá, a koránál érettebbé tette.

Az ilyen emberek hamar felnőtté válnak, elsajátítják az önuralom nehéz művészetét, és befelé élnek.

Ravenport sokáig tanácstalanul nézte a lányát. Érezte, hogy engedelmessége ellenére elítéli. Ráeszmélt, hogy Ruth csak azért fogad szót, mert ezáltal jóvá teheti az elkövetett igazságtalanságot. Noha a bankár elérte, amit akart, ez zavarba ejtette. Döböntően állapította meg, hogy a látszólagos simulékonyság több lelkierőt, önuralmat és akaratot rejtett, mint gyengeséget. Ez a felismerés sokkal nagyobb mértékben foglalkoztatta Ravenportot, mint amennyire önmagának hajlandó lett volna beismerni.

Egész életében mesterien értett hozzá, hogyan használja ki az emberi gyengeséget. Ez a képessége volt sikerének a titka. A lányát illetően egy jelentéktelen személyiséggel számolt, s most kiderült, hogy tévedett, és ez igen bosszantotta a magát tévedhetetlennek hívő üzletembert.

A lényegen azonban, hogy Ruth Rochsberg neje lesz, mindez mit sem változtatott. A viszonya jövődöbéli férjéhez az ő magánügye. Ha majd Rochsberg grófnéként az előkelő társaság középpontja lesz, és bemutatják az udvarnál, akkor belátja, hogy apja helyesen választott.

A rájuk telepedett csönd nyomasztóvá vált. Mindketten érezték, hogy ebben az órában lelkileg teljesen eltávolodtak egymástól. Hogy valamivel megtörje a hallgatást, Ravenport megkérdezte:

- Ismered, Hans Rochus grófot? Úgy értem, láttad már?

Járt nálam néhányszor lent, az irodában, elképzelhető, hogy láttad jönni vagy menni.

Ruth arcát ismét előntötte az áruló pír. Önuralma dacára ez ellen tehetetlen volt. S mivel tudta, ez csak növelte zavarát. Hangja azonban most is nyugodtan csengett.

- Láttam néhányszor belépni a házba. Vásárlásaim során az utcán is találkoztam vele.

- Egyebet nem tudsz róla?

Ruth habozott a válassza! Végre megszólalt:

- Hallottam, hogy az emberek őt és az apját „az örült, Rochsbergeknek” nevezik. Az újságok azt írják, hogy ragyogó gavallér, s az udvarnál kegyben áll.

- Ehhez meg kell jegyezni, hogy egyáltalán nem érdemli meg az „őrült Rochsberg” nevet. Az apjára ráillett, és ezért örökölte ő is. Hans Rochus meggondolatlan, sőt könnyelmű volt, mert az, apja nem várt tőle mást. Alapjában véve azonban jóra való fiatal ember, s mivel az apja már nem lesz rá kártékony hatással, megbízható férj válik majd belőle. Mindenesetre búcsút mond a tisztai pályának, és a birtok ügyeinek szenteli magát. Amint látod, nem mulasztottam el a jövőbeli jellemi tulajdonságaira is ügyelni. Ha okosan viselkedsz, jól megértitek majd egymást, mert a gróf nagyon jóindulatú.

- Tudom - mondta Ruth halkán.

Ravenport bizonytalanul pillantott a lányára.

- Azt is tudod?

Ruth felállt, visszament az ablak mellett álló székéhez, hogy látszólag közönyösen folytassa a munkáját.

Gondolhatod, hogy tanúsítottam némi érdeklődést a férfi iránt, akiről tudtam, hogy férjemül jelölted ki. Hebenstreit kisasszony mesélte, hogy egyszer látta, amint Rochsberg gróf egy százmárkást csúsztatott egy szegény asszony kezébe, aztán köszönetet sem várva elsietett. Hebenstreit kisasszony azt is megtudta, hogy Rochsberg gróf másnap a szolgájával kiderítettette, hogyan segíthetne továbbra is, és teszi ezt anélkül, hogy az asszony sejténé jötevéjének a kiletét.

Ravenport gunyoros mosollyal hallgatta az elbeszélést.

- Azon sem csodálkoznék, ha az a százmárkás lett volna az utolsó bankója. Különben még bőkezűbb lett volna.

- Annál nemesebb lélekre vall.

- Igen, igen, a gróf kissé meggondolatlan... Úgy látszik, ezzel mély benyomást tett rád.

- Mindenesetre ez az eset a jószívűségét tanúsítja. S hogy nemcsak múltó szeszélyből cselekedett, bizonyítja az, hogy a későbbiekben is segített.

Ravenport az állát simogatva gúnyosan nézett a lányára.

Nagyon magasztos elképzeléseid vannak az életről. De felőlem...! Annál jobban megértitek majd egymást jövőbeli férjeddal, aki szintén idealista. Végül is megengedhetitek magatoknak ezt a luxust, mivel én gondoskodom az anyagi háttérrel. Engem hátráltatott volna az efféle tulajdonság.

Ruth összeráncolta a homlokát, de nem fűzött hozzá további megjegyzést.

Említetted, hogy Rochsberg gróf már holnap eljön. Nincs ez elsietve? Most temették el az édesapját - mondta higgadtan.

- Természetesen néhány hétig még várni kell a hivatalos eljegyzéssel, talán egy negyedév múlva kerülhet rá sor. Az esküvőt pedig csak a gyászév letelte után tartjuk meg.

- Nem halaszthatta volna el a látogatását a hivatalos eljegyzésig?

- Nem. Már most tisztáznunk kell mindent, el akarom intézni ezt az ügyet. Gondoskodj róla, hogy Hebenstreit kisasszony holnap számítsa ebédvendégre! Nincs szükség semmiféle felhajtásra, ugyanúgy étkezünk, mint máskor.

- A kívánságod szerint fogok intézkedni.

Ez ismét a feltétlen engedelmesség hangja volt, amely Ruth jellemét illetően oly sokáig megtévesztette az apját.

Ravenport az ajtóhoz ment.

- Hamarosan látjuk egymást - szólt, s közömbösen intett, mint egy mindennapos beszélgetés végeztével.

Ruth tépelődve nézett utána. Finom, nyugodt vonásai most sem árultak el különösebb felindulást, de a kézimunka kicsúszott az ujjai közül, s szép, sötét szeméi fátyolosak lettek.

Egy idő után felállt, hogy apja utasításait közölje Hebenstreit kisasszonnyal. Az idős hölgy a szobájában ült, és éppen fehérneműt javított. Jóindulatot sugárzó, halványkék szemét meglepetten vetette a belépőre.

- Ruth kisasszony?
- Apám küldött önhöz, Hebenstreit kisasszony. Holnap ebédre vendég jön.
- Vendég jön? Ebédre? - nézett rá csodálkozva a házvezetőnő. - Istenem, Ruth kisasszony, ez évek óta nem fordult elő! Ki jön hozzánk?
- Rochsberg gróf.
Hebenstreit kisasszony ijedtében meg szúrta az ujját a tűvel.
- Hans Rochus von Rochsberg gróf? Az „örült Rochsberg” a herceg úr testőrségének tisztje? - kérdezte elfúló hangon.
- Igen, ő.
A kisasszony letette a foltoznivalót. Az elragadtatástó felragyogott az arca. Reszkető kézzel simított végig szoroson hátrafésült, őszülő haján, mintha a következő percben már az előkelő uraságok mustáló pillantásait kellene kiállnia.
- Te jó ég, Ruth kisasszony! Hiszen a gróf úr bejáratos a hercegi udvarba, a múltkor Friederike hercegnővel táncolt! Olvastam az újságban. S ő jön hozzánk holnap ebédre? Az ünnepi étrenddel ki kell tennem magamért.
Ruth ajkára mosolyt csalt ez az igyekezet.
- Nyugalom, Hebenstreit kisasszony! Apa azt kívánja, hogy ugyanúgy étkezzünk, mint máskor.
Az idős házvezetőnő igencsak megbotránkozott.
- Az lehetetlen, ha egy ilyen magas rangú úr jön ebédre...! Mit fog gondolni?
- Ne törődjön vele, apa tudja, miért rendelkezett így.
Hebenstreit kisasszony sóhajtott, és végighúzta a kezét kicsi, gömbölyű alakjára simuló, szürke ruháján.
- Akkor nincs mit tenni. Csak nehogy túlságosan egyszerű legyen a gróf úrnak! Az udvarnál mindig öt-hat fogást szolgálnak fel. Nálunk pedig csupán leves van, utána sült valami főzelékkel és egyféle desszert.
A házvezetőnő egészen boldogtalannak látszott. Ruth gyöngéden megsimogatta az arcát.
- Akkor aztán nem is jön hozzánk többet, pedig olyan kedves, finom úr... Szívesen megmutattam volna neki, hogy értek én a konyhaművészethez... - siránkozott tovább Hebenstreit kisasszony.
- Gondom lesz rá, hogy így is megtudja. Talán egy másik alkalommal arra is sor kerül: A jövőben valószínűleg' gyakran ellátogat hozzánk.
- Valóban? Ó, Ruth kisasszony, ön olyan jó és kedves teremtés! Ugye holnap a legszebb ruháját veszi fel? Talán a kéket, azzal a széles csipkével és hímzett szegéllyel az alján ... Vagy nem is inkább azt az ezüstösen csillogó, pókháló-finomságú szürkét!"
- Rendben van, a szürke ruhámat fogom felvenni, hogy feledtessem a menü okozta bánatát.
- Ez valóban megvigasztal! Szeretném én látni azt az udvarhölgyet, amelyik előkelőbben fest önnél! Ó, Ruth kisasszony, az ön édesapja dúsgazdag ember, ha akarná, akkor ön udvari bálokon táncolhatna.
- Azt hiszi, akkor boldogabb lennék, mint most? - kérdezte Ruth komolyan.
- Hát hogyne, Ruth kisasszony, hogyne! Mesés ám egy ilyen bál! Egy évet adnék az életemből, ha egyszer láthatnám. Az a pompa, az a ragyogás..., csodálatos lehet! – Hebenstreit kisasszony arca egészen átszellemült.
„Mennyire különbözően képzelik el az emberek a boldogságot - állapította meg magában Ruth, miközben visszament a nappaliba. - Ha Hebenstreit kisasszony meghallja, hogy Rochsberg gróf felesége leszek, szerencsésnek fog tartani” - fűzte tovább nehéz szívvel a gondolatait.

III.

Másnap délben Hans Rochus von Rochsberg megjelent Peter Ravenport irodájában. Üzleti ügyekben már járt Itt máskor is.

Amikor belépett, a bankár rögtön felállt, és előzékenyen néhány lépést tett felé.

Hans Rochus valamivel sápadtabb és komolyabb volt, mint különben. Határozott metszésű, barnára sült arca s máskor oly csillogó, acélkék szemei arról árulkodtak, hogy nyugtalan éjszakája volt. Homlokára gondterhelt ránc vetődött és a tekintete sem volt olyan tiszta és határozott, mint máskor. Ennek ellenére egyenesen, feszesen tartotta magát, és igen előkelő benyomást tett.

Ravenport hellyel kínálta látogatóját.

- Ha nincs ellene kifogása, gróf úr, akkor beszéljük meg még egyszer a dolgot! Mindent alaposan átgondolt?

A gróf arca idegesen megrándult.

- Igen, minden tekintetben megfontoltam az ajánlatát - válaszolta higgadtan.,

- S az eredmény?

- Ugyanaz, mint tegnap. Elfogadom az ajánlatát. Csupán egyetlen kétség gyötör: nem kényszerítette-e a leányát a kedvemért?

- Önre bízom, hogy erről meggyőződjék. Kérdezze meg a lányomat, s ő az igazságnak megfelelően tanúsítani fogja, hogy amint beszámoltam neki a megállapodásunkról, ő habozás nélkül beleegyezett az önök egybekelésébe.

Hans Rochus fürkésző pillantást vetett Ravenportra. - Valóban beleegyeznek?

- Igen, fenntartás nélkül.

- Be kell vallanom, ez fölfoghatatlan a számomra. Ravenport kisasszony éppoly kevésbé ismer engem, mint én őt. A magatartása rendkívüli bizalmat rólam tanúskodik.

- Amint hallom, ön mégsem teljesen ismeretlen előtte.

Többször látta önt bejönni a házba, s egyebütt is találkozott már önnel Azonkívül véletlenül a tudomására jutott, hogy ön egy szegény asszonynak egyszer száz márkát adományozott, s azóta is támogatja. Ez az eset láthatólag mély benyomást tett rá.

Hans Rochus ennek hallatán elpirult, mintha valamilyen mulasztáson kapták volna. Kellemetlenül érintette, hogy tette nem maradt titokban.

Ravenport észrevette a fiatalember zavarát, ezért gyorsan' másra terelte a szót.

- Mielőtt felkísérném a lányomhoz, kérem, kegyeskedjék átnézni velem a legfontosabb iratokat!

Hans Rochus leintette.

- Hagyja csak, nincs semmi értelme! Enélkül is tudom, hogy tönkrementem. Úgyhogy takarítsuk meg magunknak ezt a haszontalan és kellemetlen munkát! Ön továbbra is teljes jogú felhatalmazottam, ez persze most már csak üres formáság.

Ravenport titkos elégedettséggel hunyorgott.

- Ahogy óhajtja. Akkor csak egy apróságot kell még elintéznünk Tegnap némi pénzt kért tőlem. Mennyire van szüksége? Azonnal kitöltök egy csekket a kívánt összegről.

A fiatal tiszt arca bíborpiros lett.

- Tegnap azt mondta, nem áll módjában több pénzt előlegezni.

Ravenport igyekezett kedélyesnek mutatkozni, s mosolyogva megveregette a gróf vállát.

- Mára megváltoztak a körülmények. Magától értetődően gondoskodom a rangjához illő jövedelemről. Engedje meg, hogy mátol fogva a vejemnek tekintsem!

Hans Rochus felemelkedett.

- Előbb menjünk a kedves lányához! Amennyiben megkapom a kegyes beleegyezését, élni fogok az ön által nagyvonalúan felkínált lehetőséggel

- Ahogy óhajtja. Erre parancsoljon!

Ravenport kitarta a szalon ajtaját, ahol a szép zongora állt, és betessékelte a látogatót. Miután becsukódott mögöttük az ajtó, ő maga a lakószobába vezető mellékajtóhoz ment, és beszólt:

- Ruth, kérlek, gyere át!

A fiatal lány tétlenül ült az ablaknál. Láta Hans Rochust a házba belépni, és tudta, hogy nemsokára szemtől szemben állnak majd egymással. Látszólag nyugodtan emelkedett fel székrétől, és átment a szalonba.

Valóban a sűrke ruháját vette fel, ahogy Hebehstreit kisasszony kérte, amely elegánsan simul karcsú, magas termetére, és lágy redőkben hullott alá.

Hans Rochus izgatott tekintettel meredt a belépő lányra, akinek a megjelenése meglepte. Szinte lebegett, ahogy járt, valószínűleg ruhája különleges szabásának köszönhetően. A gróf tekintete megállapodott a sápadt, rezzenéstelen arcon, majd megkönnyebbülten fellélegzett.

Attól tartott, Ruth Ravenport csúnya vagy unalmas, szokványos jelenség. Ha nem is volt olyan káprázatos szépség, mint például Hilde Sontheim, finom vonásai kellemes benyomást tettek. Magabiztosan, természetes kecsességgel mozgott, és határozottan előkelő benyomást keltett. Ha Hans Rochus másutt találkozott volna vele, azt gondolta volna, hogy a felsőbb körök hölgyei közé tartozik.

Mialatt Ravenport bemutatta egymásnak a fiatalokat, Ruth komolytekintetét egy pillanatra a fiatalemberre vetette, aztán ismét lesütötte a szemét, arca merevvé, élettelené vált.

Hans Rochus néhány előzékeny szóval üdvözölte, amit Ruth udvariasan viszonzott. A fiatalember észrevette, hogy a lánynak kellemesen csengő hangja van, és a kiejtésén némi idegenség érződik, mint aki éveket töltött külföldön. Ez a két megállapítás kellemesen meglepte, s jól illett a lány sajátos megjelenéséhez. Amikor Hans Rochus Ruth keze fölé hajolt, hogy megcsókolja, megérezte finom rándulását. Ezért alighogy megérintette szőke, divatosan nyírt bajuszával, máris elengedte. A kínos helyzetből Ravenport segítette ki a fiatalokat, aki elmondott néhány, az alkalomhoz illő közhelyet. Csak akkor tért rá a lényegre, amikor észrevette, hogy mindketten erőt vettek zavarukon.

- Rochsberg gróf, miként azt te is tudod azért jött, hogy megkérdezzem, hajlandó vagy-e elfogadni az ajánlatát s a kezed nyújtod egy életre szóló szövetségre - szólt Ravenport a lányához: - Hogy a gróf úrral zavartalanul beszélhesetek, magatokra hagylak benneteket, s egy kis időre visszamegyek az irodába. Remélhetjük, ugye, hogy itt marad ebédre, kedves grófom? Utána lenne még néhány megbeszéltnivalónk. Hans Rochus beleegyezése jeléül meghajtotta magát, majd a bankár kiment.

Egy darabig némán álltak egymással szemben a fiatalok.

Végre Hans Rochus összeszedte magát, de ugyanebben a pillanatban Ruth egy karos székre mutatva megszólalt:

- Kérem, foglaljon helyet, gróf úr!

Leültek, szinte egy szobányi távolságra egymástól. Hans Rochus hiába várta, hogy jövendőbelije feltekintsen. A lány úgy ült ott, lesütött szemekkel, mintha tudomást sem venne róla. A fiatalember nem is sejtette, milyen keserves erőfeszítésébe kerül ezt a látszólagos nyugalmat megőriznie.

- Nagyságos kisasszony, sajátságos körülmények vezetett minket egymáshoz. Nehéz feladat számomra mindezt érthetővé tenni ömlek. Ma látom először, mégis van bátorságom feleségül kérni. Tönkrement ember vagyok, az édesapja nagylelkű ajánlata nélkül koldusként kellene elhagynom Rochsberget. Nincs egyebem, amit a mérleg serpenyőjébe tehetnék, a nevemen és azon az őszinte szándékomon kívül, hogy hálámat be fogom önnek bizonyítani. Már amennyiben valóban a feleségem kíván lenni, miként erről az édesapja biztosított. Ő azt állította, hogy ön szabad elhatározásból mondott igent, én azonban szeretném ezt öntől is hallani, nagyságos kisasszony. Ha bármiféle kényszer hatására adta volna beleegyezését, vagy ellenszenvet érez a személyem iránt, kérem, mondja meg nyíltan! Inkább vállalom elutasító

válaszának következményeit, mintsem akarata ellenére magamhoz láncoljam. Bízson bennem, kérem, s mondja meg az igazat!

A fiatalember hangjában őszinte melegség csengett, s most várakozásteljesen nézett a lányra.

Ruth ráemelte a tekintetét. A szeme fénytelen, kifejezéstelen volt, mintha fátyol takarná, s nem rejtene érző lelket. - Kényszerítés nélkül adtam a beleegyezésemet, gróf úr - szólalt meg nyugodt, színtelen hangon.

- Nagy bizalomról tesz tanúbizonyságot, nagyságos kisasszony, alig tudom felfogni a jóságát.

A frigy apám kívánsága. Hozzászoktam, hogy engedelmeskedjek. Ő nálam jobban ismeri önt, s én ellenkezés nélkül alávetem magam az akaratának - mondta Ruth rezzenéstelen arccal.

„Jelentéktelen teremtés, jámbor, engedelmességhez szokott, s nyilvánvalóan túlságosan kényelmes és közömbös ahhoz, hogy saját maga döntsön” - gondolta Hans Rochus, de hangosan így szólt, miközben felállt, s Ruth elé lépett:

- Köszönöm a jóságát, amely megment engem a legrosszabbtól. Kérem, nyújtsa a kezét szövetségünk megerősítésére!

Ruth is felemelkedett, s kezét a fiatalemberébe helyezte. - Ne köszönjön semmit, nem tartozik nekem hálával - mondta halkán.

Hans Rochus az ajkához vonta a lány kezét.

- Mégis remélem, hogy a jövőben bebizonyíthatom a hálámat. Kívánom, hogy soha ne bánja meg a döntését!

- Az semmi esetre sem fog megtörténni - jelentette ki Ruth határozottan.

A férfi kutató pillantást vetett rá.

- Sok házasság van, amely viharos szerelem nélkül kötöttek, s a partnerek mégis kölcsönös megbecsülésben élnek.

Részemről nem hiányzik ez a szándék.

- Ha a jó szándék mindkét fél részéről adott, hogy a magukra vállalt köteleességeket tisztességesen teljesítsék, az már biztató kiindulópont - jegyezte meg a lány.

- Megvan önben ez a jó szándék, Ruth? - kérdezte Hans Rochus jelentőségteljesen.

A lánynak keresztlleve hallatán arcába szökött a vér. Hogy leplezze zavarát, elfordította a fejét.

- Igen, megvan - válaszolta hűvösen.

Hans Rochus nem látta Ruth elpiruló arcát, csak hideg, szinte elutasító hangját hallotta.

„Úgy tűnik, nem a személyem vonzza, hanem Rochsberg grófné akar lenni. Ez cselekedeteinek a mozgatórugója. Hűvös, higgadt természetének köszönhetően bizonyára megállja majd a helyét az új szerepkörben. Elégedett lehetek vele. Rosszabbul is járhattam volna” - merengett Hans Rochus, majd társalogni kezdett, miként az új ismerősök között szokás.

Ruth megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor egy idő után apja ismét megjelent.

Ebéd közben az eljegyzés részleteiről volt szó. Hebenstreit kisasszony izgatottan és megható buzgalommal igyekezett az egyszerű étkeket a lehető legínycsiklandóbb módon tálalni. Ruth bemutatta őt a tisztnek, amikor a desszerttel megjelent. Az idős kisasszony magánkívül volt a megtiszteltetéstől. Az, hogy bemutatták egy valódi grófnak, aki ráadásul néhány kedves szóval is megtisztelte, Ernestine Hebenstreit kisasszony számára rendkívüli élményt jelentett. Boldog volt, amikor ismét elhagyhatta a szobát, s kint kipihenhette a megrázkódtatást.

Hans Rochus magában csodálkozott Ravenport szerény lakásán. Ruth elegáns ruhája, előkelő, higgadt modora messze felülmúlta a környezetét. A rochsbergi kastély megfelelő keretet nyújt majd neki, s külső megjelenése túl fogja szárnyalni nem egy magas rangú

hölgyét. Erről eszébe jutott, hogy talán éppen ez az, amire a lány vágyik, szeretne bejutni az udvarhoz.

- A házasságkötésünk után be kell önt mutatnom a legmagasabb körökben is- szólalt meg, s közben éles szemmel figyelte Ruthot.

A lány arca meg sem rezdült.

- Remélem, sikerül majd megfelelnem az ön jövődöbeli feleségével szemben támasztott követelményeknek - válaszolta nyugodtan..

„Vagy valóban teljesen közönyös, vagy komédiázik, és ügyesen uralkodik magán, holott semmi más vágya nincs, mint hogy Rochsberg grófné legyen. Mindenesetre kellemes feleség lesz, nem fog kínos helyzetbe hozni. S ez a legtöbb, amit a jelenlegi körülmények között kívánhatok” - gondolta Hans Rochus.

Mialatt ez járt a fiatalember fejében, elkerülte a figyelmét, hogy Ravenport szeme büszkén felcsillant. Elégtétellel nyugtázta, hogy a lányát bemutatják az udvarnál. Mindenesetre ő volt a legelégedettebb ezzel a különös eljegyzéssel.

Hans Rochus éppen annyira vágyott befejezni ezt a látogatást, mint Ruth, akinek csak a lehető legnagyobb erőfeszítéssel sikerült megőriznie a nyugalmát és egykedvűségét. Lelke lázadozott a szörnyű kényszer ellen, amelynek alávetett. Mindaddig oly természetesnek és egyszerűnek tűnt, hogy a házasság révén mindent visszajuttat a grófnak, amit az apja elvett. Most azonban a magára vállalt kötelesség elviselhetetlen súllyal nehezedett rá. Nem mintha Hans Rochust ellenszenvesnek találta volna. Éppen ellenkezőleg! Tetszett neki lovagias magatartása, és tiszteletet ébresztett benne iránta. De éppen ez nehezítette meg, hogy meghozza az áldozatot. Csak most ismerte fel, mit vállalt magára.

Hans Rochus forró vágyakozással gondolt Hildére. Bárcsak nála lehetne, s meggyónhatná, milyen nehéz és szomorú a szíve! Vajon mit szól majd, ha értesül az eljegyzésről? Szép szemei elvesztik fényüket, s ajka, amely olyan bájosan tud nevetni és csacsogni, fájdalmasan összeszorul. „Okosnak kell lennünk, Hans Rochus, számunkra nem adatott meg a közös boldogság” - mondja majd. De vajon szívében megbékél-e valaha is a ténnyel, hogy el kell szakadniuk egymástól?

A szemben ülő, hűvös, közönyös lány a menyasszonya és igazságtalanságot követ el vele szemben, amikor gondolatai Hildénél járnak. Mégsem foglalhatja el soha Hilde helyét a szívében. Ebéd után rögtön elbúcsúzott Ruthtól s amint az irodában elintézték a pénzügyeket, Ravenporttól is. Fellelegezve lépett ki az ajtón s elsietett.

Ruth mozdulatlanul, csendben ült fenn, a nappali ablakánál. Amikor Hans Rochust látta kilépni a házból, gyorsan elhúzódott. A fiatalembernek azonban eszébe sem jutott, hogy felpillantson.

Nehéz sóhaj szakadt fel Ruth melléből. Összeszorította a száját, mintha el akarná fojtani felindultságának e tanúját. Túlságosan hozzászokott, hogy önuralmát minden élethelyzetbe megőrizze. Nem ismerte a könnyeknek és sóhajoknak a fájó szívre gyakorolt, jótékony hatását.

Nemsokára felállt, hogy a szobájába menjen. Ott még egy darabig erőtlenül lecsüngő karokkal álldogált tétován, majd az ablak alatti kis íróasztalhoz lépett. Fáradtan és törődötten leült, s írni kezdett. Először csak lassan, akadozva, majd egyre gyorsabban és folyamatosabban. Az írás felszabadította, és nyugalommal árasztotta el. Arcáról eltűntek a merev, fájdalmas vonások, csendes békesség szállta meg.

IV.

Özvegy Sonthein tábornokné leányával üldögélt a bérlakás többi helyiségénél jóval elegánsabban berendezett kishálóban és unottan lapozgatott egy divatlapot. Hilde kecsesen elnyújtózott egy karosszékekben, rózsás ujjait egymáshoz ütögette, s közben formás lábacskaikat

nézegette. Időnként jólesően ásított egyet, amit anyja minden alkalommal rosszálló pillantással nyugtázott.

- Szörnyen közönyös vagy, Hilde! Nézd meg a legújabb divat II Igazán csinos.

Ugyan, mama, hagyd ezt! Az illendőség kedvéért néhány hétig' úgyis gyászruhát kell hordanunk Hans Rochus apja emlékére. Elég rosszkor halt meg, pont a báli szezon kezdetén. Ráadásul a haláleset miatt az eljegyzésedet sem tehetjük közzé. Valóban bosszantó.

- Ne morgolódjunk! Ki tudja, Kracht felhagyott volna-e ilyen gyorsan a félnk tartózkodással, ha nem tűntem volna oly végtelenül elesettnek. Az, hogy Rochsbergből hazafelé jövet elsírtam magam, megoldotta a nyelvét - mondta Hilde, és halkán felnevetett.

A tábornokné elégedetten sóhajtott.

- Hál' istennek, okos voltál! Nagyon félted, hogy visszautasítod, vagy egy kilátástalan szerelembe gabalyodsz. Ilyen remek partira nem lesz több alkalmad.

- Ugyan, mama, nem vagyok már csecsemő! Hogyan kételkedhetél a józan eszemben? Tudom, hogy gazdag férjet kell találnom. Krachtot már régen kiszemeltem: Nemcsak a legvagyonosabb szabad fiatalember a társaságban, hanem jóképű és csinos is. Nem valami nagy ész, de legalább kezelhető férj lesz belőle. S biztosíthatlak, hogy asszonyként is élvezni akarom az életet.

- Meg is teheted, Hilde. Hál' istennek, meglesznek rá az anyagi lehetőségeid. Tudod, attól tartottam, hogy Hans Rochusszal vagy. Wendlinggel túl messzire mentél. Ez aggasztott egy kicsit.

Hilde könnyedén megrántotta a vállát.

- Egy kis flört hozzátartozik a szórakozáshoz.

- S ha ez Krachtot visszariasztotta volna?

- De kérlek, mama! Kracht teljesen belém habarodott, láttam rajta. Némi féltékenység csak szítja a vonzalmat.

- S mit fog szólni a másik kettő az eljegyzésedhez? Hilde összeráncolta a homlokát, és felsóhajtott.

- Őszintén szólva Wendling veszélyessé válhatott volna.

Nagyon-nagyon kedveltem. Ő pedig szinte esztétét a szerelemtől. Én azonban észhez térítettem őt is, magamat is. Nem volt könnyű, elhíheted! A nagybátyjától csupán szerény járadékot kap, akinek ráadásul van egy fia, úgyszólván örökségre semmi remény. A házasság közöttünk szóba sem jöhetett.

- A legjobb lenne, ha áthelyeztetné magát.

- Bizonyára így is tesz. Istenem, annyira kedves ember, nem volt könnyű lemondanom róla...

- És Hans Rochus? Úgy láttam, ő is tüzet fogott.

Hilde felnevetett.

- A jó Hans Rochus! Tudod, szegény fickó a villámhárító szerepét játszotta. Mivel rokon, vele valamivel bizalmasabb viszonyban lehettem, mint a többiekkel. Így nem tűnt fel, ha Wendlinggel szemben is közvetlen voltam. Kracht most azt hiszi, azért tüntettem ki őket a figyelmemmel, mert az ő legjobb barátai. Ami Hans Rochust illeti, legfőbb ideje, hogy egy gazdag feleség után nézzen. Miatta ne aggódj! Egyébként csodálkozom, hogy még nem keresett fel minket. Szeretném felkészíteni a hírré, nem akarom, hogy másoktól értesüljön az eljegyzésemről. Így sem lesz valami rózsás hangulatban.

- Valószínűleg nem. Az apja tékozló bolond volt. Esztelenül élt egyik napról a másikra.

- Istenem, hiszen alapjában véve igaza volt! Legalább élvezte az életet.

- Amiért most a fia bűnhődik - fűzte hozzá a tábornokné csendesen.

- Kellemes, mutatós férfi, jól csengő névvel. Nem lesz nehéz megfognia egy aranyhalat. Bár „örült Rochsbergnek” hívják, a természete valójában nehézkes és kissé szentimentális. A sok fontolgatástól nem fog célba érni, ha egy kicsit nem segítünk neki. Gondolkozzunk csak,

mama, ki jöhetne szóba a számára?

- A választék nem nagy, legalábbis nálunk.
- Hmm ... Talán talállok valakit neki a nászutam során.

Végül is az embernek illik gondoskodnia a rokonairól ... - nevetett - Hilde.

Ebben a pillanatban megszólalt az előszobacsengő. Hilde hallgatózva kapta fel a fejét. - Ez Hans. Rochus lesz, mama. Ugye magunkra hagysz minket egy kicsit, hogy tapintatosan a tudomására hozzam az eljegyzésemet?

A tábornokné bólintott. A szobalány már jelentette is Rochsberg grófot.

Hans Rochus belépett, és üdvözlésként kezét csókolt a hölgyeknek. A hogy létük felől érdeklődött, le nem véve szemét Hilde bájos arcáról. Szebbnek látta, mint valaha.

A tábornokné anyáskodó mozdulattal paskolta meg vendége vállát.

- Mi újság Rochsbergben, Hans Rochus? Beszéltél Ravenporttal?
- Igen, nénikém - válaszolta a fiatalember, aki mindig így nevezte Sontheimnét, habár a rokonság lényegesen távolabbi volt. - Teljesen tisztán látom a helyzetemet. Rochsberg túl van terhelve adóssággal.

A két hölgy ijedten kapta fel a fejét.

- Ilyen rosszul állnak a dolgok? - kérdezte a tábornokné részvétellel. - Mit akarsz tenni?

Hans Rochus erre rögtön beszámolhatott volna eljegyzéséről, de Hilde szemei annyi részvétellel és gyöngédséggel néztek rá, hogy ő minden egyébről megfeledkezett.

- Még nem határoztam - válaszolta kitérően.

- Ugye velünk teázol, Hans Rochus?

- Szívesen, nénikém.

- Akkor bocsássatok meg egy pillanatra! Utána még beszélhetünk a dologról - mondta a tábornokné, azzal kiment.

Hans Rochus boldog volt, hogy egyedül maradhatott Hildével. Ajkához húzta a lány kezét, és mélyen a szemébe nézett.

- Hilde! Kedves Hilde! A lány viszonzta a gyengéd pillantást, és felsóhajtott. - Szegény Hans Rochus, itt az ideje, hogy keress magadnak egy gazdag feleséget... - mondta halkán.

A férfi parázsló szemmel nézett rá.

- S ha megtenném, Hilde? Hogyan fogadnád?

- Okos lennék, Hans Rochus. Nézd, ennek a játéknak úgylis véget kell vetnünk. Neked egy gazdag lányt kell feleségül vened, nekem egy gazdag férfihoz kell mennem. Ezzel mindig is tisztában voltunk.

- Én soha nem gondoltam rá - válaszolta Hans Rochus csüggedten.

- A gyerekeskedés ideje lejárt - mondta Hilde félig tréfásan ..

A férfi megütközve nézett rá.

- Az egymás iránti érzéseinket te csupán „játéknak” és „gyerekeskedésnek” tartottad? - kérdezte megbántva.

Hilde könnyedén felkacagott, és megsimogatta a fiatalember fejét.

- Hát mi másnak, Hans Rochus? Egy gyerekkorban kezdődött kis rokoni flörtöt nem vesz komolyan ez ember.

Á tiszt elsápadt, ajkát összepréselte. Tekintete a lány csillogó szemét kutatta, amely máskor annyi gyöngédséggel nézett rá. Most hidegnek és idegennek tűnt.

- Nagyon szeretlek, Hilde - préselte ki magából a szavakat.

- Igen, tudom, Hans Rochus, én is téged. De okosan kell cselekednünk. Én már el is kezdtem. Azt akartam, hogy tőlem tudd meg. Tegnap eljegyeztem magam.

Hans Rochus hátrahőkölt, mintha arcul ütötték volna. - Te ... ? Eljegyezted magad ... ?

Mintha függönyön keresztül látta volna a bájos teremtet, aki mint egy macska, kényesen nyújtózott el elegáns ruhájában a karosszékekben. S ő még aggódott és tépelődött, hogyan vallja meg kíméletesen a saját, szükség kényszerítette eljegyzését... Sajgott a szíve, amiért hitt a

lány szerelmében. Attól félt, az eljegyzés híre mélyen megsebzí, és felkészült egy könnyes, sóhajokkal és panaszokkal teli jelenetre. S íme, Hilde még mielőtt bármiről is értesült volna, hidegen és számítóan játszadozásról és gyerekeskedésről beszél, amelyekkel ezentúl felhagy, s mindjárt közli azt is, hogy eljegyezte magát.

Hans Rochus szívét keserűség öntötte el. Csak most érezte igazán, mennyire szereti a lányt, s, milyen nehéz lesz lemondania róla. Képtelen volt most Ruthról beszélni. Mit számít, hogy néhány nappal előbb vagy később tudja-e meg? - A hír minden esetre nagyon,.. nagyon meglepő. Megkérdezhetem, ki a szerencsés kiválasztott?

Hilde megfogta a férfi kezét.

- Ne így, Hans Rochus! Ne haragudj rám! Jó barátok maradunk, nem igaz? Nincs más választásunk. De a régi szép idők emléke megmarad.

Hans Rochus most találta először Hilde gyöngédségét hamisnak, a mosolyát üresnek és kényszeredettnek. Ugyanezek a szemek varázsolták szívébe a forró boldogságot? Ugyanez a mosoly szédítette el? Megdörzsölte a szemét, mintha valamit ki akarna törölni onnan.

- Bocsáss meg, egy kissé elveszítettem az önuralmam.

Ne zavartasd magad! Természetesen jó barátok maradunk. Tehát kivel jegyezted el magad? - kérdezte, és igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Végül is nincs semmi joga ahhoz, hogy szemrehányásokat tegyen. Hiszen ő is másnak kötelezte el magát. Tulajdonképpen örülhet, hogy így alakultak a dolgok.

Mindezen józan mérlegelés ellenére olyan érzése támadt, mintha mérhetetlen veszteség érte volna.

Hilde megfogta a kezét.

- Először mondd, hogy nem haragszol rám!

Nem, nem haragszom rád - válaszolta, de anélkül, hogy megszorította volna, elengedte a lány kezét.

Hilde észrevette ezt, és durcásan hátravetette a fejét.

- Kracht a vőlegényem.

Szóval Kracht... Akkor csak gratulálhatok. Nemcsak rendkívül gazdag, hanem olyan jó és szeretetreméltó ember, hogy ritkaságszámba megy.

- Fogadd jókívánságaimat - szólt, azzal udvariasan kezét csókolt.

Hilde köszönetet mondott, és halkán, behízelt hangon folytatta:

Hans Rochus, ne vágj ilyen bánatos képet! Nézd, itt az ideje, hogy te is egy jómódú feleség után nézz. Segítek neked jó? Keresek neked egy lányt, aki nemcsak vagyonos, hanem szeretetre méltó is.

Hans Rochus legszívesebben keserűen az arcába nevetett volna.

- Nagylelkű vagy, Hilde, de köszönöm, miattam ne aggódj! - hárította el kimérten.

Akkor ne légy ilyen szomorú! Kracht minden pillanatban itt lehet nem kell semmit észrevennie.

Hans Rochus gúnyosan elmosolyodott. Hilde csak attól tart, hogy Kracht gyanút fog.

- Ne aggódj, tudok uralkodni magamon. Azonkívül Kracht a barátom, tudja, hogy nehéz helyzetben vagyok. Meg fogja érteni, ha nem mutakozom túlzottan vidámnak.

A tábornokné lépett be a szobába, s kérdő pillantást vetett a lányára.

Hans Rochus észrevette, és ez kellemetlen érzéssel töltötte el. Megértette, hogy a hölgyek már előre megállapodtak.

- Megérkezett Kracht kocsija, Hilde -, jegyezte meg figyelmeztetően a tábornokné.

- Minden rendben, mama. Már ma közöltem Hans Rochusszal az eljegyzésünket, hiszen ő a családunkhoz tartozik.

- Így igaz. Mit szólsz hozzá, Hans Rochus? Nem remek parti? - Engedd meg, hogy kifejezzem jókívánságaimat kedves nénikém!

- Köszönöm. Kövesd hamarosan te is Hilde példáját! Hans Rochus némán meghajtott a

fejét.

Kacht belépett az ajtón, és Hilde ragyogó mosollyal üdvözölte.

- Has Rochus be van avatva - jegyezte meg.

A két barát kezét rázott, és Hans Rochus hirtelen sajnálni kezdte, Krachtot, aki egyenes, jó szándékú fiatalember volt. Őszintén, tiszta szívből szerette Hildét akinek ő csak egy ragyogó partit jelentett. Hans Rochusnak kellemetlen érzés volt látnia, ahogyan a lány szerelmet és gyöngédséget színlel. Bár tudta, hogy hamis minden szava, mégis belesajdult a szíve. Hiszen, oly, elbűvölő és szépséges teremtés... Most minden varázsával jegyesét igyekszik megszédíteni. S hiába tudta Hans Rochus, hogy mindez csak komédia, minden ígéző pillantásért irigyelte Krachtot. Végül egy találkozára hivatkozva elbúcsúzott.

Rossz hangulatban, leverten indult vissza a lakásába. Az élet, szörnyen üresnek és sivárnak tűnt. Érdemes egyáltalán tovább folytatnia? Nem lenne jobb, ha mindennek véget vetne, Mi különbözteti meg őt Hildétől? Tehet neki egyáltalán szemrehányást? Persze, szerelmet színlel; noha semmit sem érez. Szerencsére ettől őt megkímélte a sors. Ruth Ravenport nem adott, de nem is követelt szerelmet. Vele szemben őszinte lehet. Ez a körülmény elviselhetővé tette a helyzetet. S nem elismerésre méltóbb-e Ruth hüvös, józan magatartása Hilde színlelt érzélgőségénél? Persze, ha gazdag férjet akar, akkor el kell játszania ezt a komédiát. Erre Ruth Ravenportnak nincs szüksége. A kezével együtt visszaadja jegyesének atyái kastélyát s egy tekintélyes vagyont ráadásul. De miért teszi? Valóban csak azért, mert Rochsberg grófnéjának címére vágyik, és be akar kerülni a főúri társaságba? Mindedig különösebb fejtörés nélkül élt Hans Rochus, egyik napról a másikra, a jövőre nem sok gondolatot fecsérelve. Már jó ideje tudta, hogy az anyagi csőd szélén áll, s az egyetlen megoldás - számára is, mint nem egy rangjabelinek - egy előnyös házasság volt. Ezért nem tűnt olyan borzasztónak Ravenport ajánlata. Csupán Hilde tartotta még vissza. Nos, ettől a gondtól is megszabadult.

De ahelyett, hogy megkönnyebbülten fellelegzett volna, tépelődni kezdett. A lezajlott események hatására valami felébredt benne, s nem lehetett többé elhallgattatni. Ha azelőtt komor gondolatai támadtak, az életet minden porcikájával élvező, könnyelmű apja kiragadta a meddő tépelődésből, s magával sodorta. Most már nem volt senkije, hogy megszabadítsa a kínzó kétségektől Nem kellett volna már évekkal ezelőtt visszalépnie a katonai pályáról, és minden erejét a birtok irányítására fordítania? Akkor vajon megakadályozhatta volna az összeomlást?

Azonkívül egészséges férfiöntudata megalázónak érezte, hogy egy asszonynak kelljen köszönnie megmenekülését. Egyszeriben felerősödött benne az őseitől örökölt, birtok iránti szeretet. A szándék, hogy leveti az egyenruhát, és szilárd elhatározása, hogy ismét felvirágoztatja Rochsberget, valamelyest megbékítette új helyzetével. Nem akarta többé értelmetlenül tölteni a napokat, olyan tartalmat keresett, amely feledteti vele a megalázottság érzését.

A kínzó gondolatok között újra meg újra felmerült Ruth lakja. Még mindig nem sikerült rájönnie, miért hajlandó feleségül menni hozzá. A ruhája drága és elegáns volt, bizonyára, egy első osztályú szalonból került ki, úgyhogy a lány egész lénye elütött a szerény környezetétől. Hilde sem öltözött választékosabban, pedig ő - Hans Rochus jól tudta - e tekintetben igencsak igényes volt.

S ezzel ismét Hildénél jártak a gondolatai. Félt hazamenni a lakásába, mert attól tartott, magányában majd még hevesebben gyötrik ezek a kérdések, ezért inkább egy borozó felé vette az irányt, ahol néhány barátját sejtette. Nem tévedett, sőt Heinz von Wendling is ott ült, akiről Hans Rochus tudta, hogy szintén hevesen udvarolt Hildének. Vajon értesült már róla, hogy Hilde eljegyezte magát? Mindenesetre sápadtnak és levertnek látszott. De hát honnan tudhatná? Az eljegyzés egyelőre titoknak számít.

Hans Rochus nem is gyanította, hogy Hilde találkozott Wendlinggel, akit szintén forró

vonzalmáról biztosított még a Krachttal történt eljegyzés előtt.

V.

Hans Rochus mindennap friss virágokat küldött Ruthnak, és érdeklődött a hogyléte felől. A csokrok nem voltak drágák, azt a férfi adott helyzetében visszatetszőnek találta volna.

Másnaponként személyesen is megjelent Ravensportéknál.

A bankár szívélyes volt vele, de nem tolakodó. Hans Rochust ez kellemesen érintette.

Ruth még ennél is tapintatosabban viselkedett. Miután visszanyerte lelki egyensúlyát, kimért kedvességgel fogadta vőlegényét. Barátságosan, de tartózkodóan csevegett mindenféléről, megköszönte a virágokat, és egyetlen szóval sem utalt rá, hogy a fiatalember ezentúl hozzá lenne kötve. Nyugodt, megfontolt lényé jótékonyan hatott a feldúlt lelkű Hans Rochusra. Olyan érzése támadt, mintha Ruth jelenlétében megszabadulna a felzaklató szenvedélyektől.

Időközben lelkiismeretes buzgalommal figyelte a lányt, hogy felfedezze előnyös tulajdonságát. Tetszettek neki finom, törékeny mozdulatai. Törékeny, arányos testalkata, keskeny szép kezei kellemes érzéssel töltötték el. Ruthnak dús, csillogó haja volt, és értett hozzá, hogyan fésülje mutatós frizurává. Vonásai finomak voltak, arca kissé sápadt, de bőre egészséges, bársonyos. Hans Rochus idővel azt is megfigyelte, hogy Ruth gyakran és hirtelen elpirult, amitől megélnékült az arca. Csak szép metszésű, hosszú pillákkal árnyékolt szemén talált kifogásolnivalót, mert a tekintete merev és kifejezéstelen volt, mintha fátyol takarná. Semmit sem árult el a benne lakozó lélekről.

A fiatal gróf audienciára jelentkezett az uralkodó hercegnél, aki készségesen fogadta. Hans Rochus ez alkalommal beszámolt küszöbönálló eljegyzéséről Ravensport lányával. A körülmények tisztázása után a herceg örömet fejezte ki, hogy birodalmának legrégebbi családja megmenekült a csódtól. Részletesen érdeklődött, Ravensport és a lánya felől, majd kijelentette, hogy az esküvő után szeretné gyakran az udvarnál üdvözölni az ifjú Rochberg grófnét és az urát.

Amikor később Ravensportéknál Hans Rochus beszámolt az audienciáról, az apa arca diadalmasan felragyogott. Hans Rochus szívesen szerezte meg ezt az örömet jövődöbeli apósának, aki nem csinált titkot becsvágyó törekvéséből.

Nem kerülte el a fiatalember figyelmét az sem, hogy Ruth arca a beszámolót hallva még csak meg sem rezdült. Éles szemmel figyelte továbbra is, amikor elmondta, hogy a herceg gyakran szeretné látni az udvarnál a jövődöbeli Rochberg grófnét. De Ruth megőrizte szokott, nyugalmát.

- Ugye nem kellemetlen a számodra, ha meg kell jelenned az udvarnál? - Hans Rochus kívánságára máris tegezték egymát.

Rut kifejezéstelen pillantása végigsiklott a grófon, majd így válaszolt:

- Amennyiben Rochsberg grófnéjának kötelességei közé tartozik megjelenni az udvarnál, úgy nem vonom ki magam ez alól.

Vőlegénye még mindig nem tudta eldönteni, hogy Ruth csak megjátssza-e a közönyét.

Az utóbbi hetekben ritkábban járt el Sontheimékhoz. Azt nem tehetette meg, hogy teljesen beszünteti a látogatásait, Kachtnak rögtön feltűnt volna. A vőlegényt szinte minden látogatás alkalmával a hölgyek körében találta, és tompa fájdalommal szemlélte Hilde kacérkodásait. Úgy látszott, mintha, csak Krachtért élne-halna. Hízegő és igéző volt. A szeme úgy ragyogott rá, mintha vőlegénye lenne az egyetlen, aki iránt forró vonzalmat érez. Hans Rochus pedig tudta, hogy mindez csupán jól kiszámított színjáték. Így játszott vele is, s ő eszt vesztve beleszeretett. Megvetés ébredt ugyan benne a lány iránt, mégis kínzó hiányérzet mardosta a szívét.

Kracht sugárzott a boldogságtól. Jóindulatú kissé széles arca rögtön felderült, ha Hildére

nézett. Esetlen mackónak tűnt csinos, kecses menyasszonya mellett. Győztes pillantásokat vetett Hans Rochusra, mintha azt kérdezné: Van még egy olyan irigylésre méltó ember, mint én?

Hans Rochus csökkentette látogatásainak a számát, és mindig csak rövid ideig maradt.

Egyszer Wendlinggel találkozott Sontheiméknál. Wendling még mindig azt hitte, hogy Hilde egyedül csak őt szereti, s csupán a kényszerítő körülmények hatására jegyezte el magát Krachtal. Hilde könnyek között esküdözött, hogy anyja kényszerítette erre az elhatározásra. Ugyanaz a színjáték, mint Hans Rochusszal - annyi különbséggel, hogy Wendling iránt valóban érzett valami szerelemfélét Hilde, már amennyire hideg szíve egyáltalán érezni tudott.

Az ifjú Rochsberg gróf Wendlinggel együtt távozott. Az utcán együttérzően belekarolt.

- Gyere, igyunk meg egy üveg bort! Felejtjük el, hogy másoknak több szerencsénk van - mondta, és határozottan magával húzta.

Wendling komoran pillantott rá.

Tudom, te is szeretted. Kracht irigylésre méltó fickó. Ki tudja? Nem hiszem, hogy Hilde szereti - válaszolta Hans Rochus, hogy barátját vigasztalja.

- Nem, nem szereti, én tudom! Hilde a körülmények szájalomra méltó áldozata. Legalább boldog lenne ... !

Hans Rochus összeszorította a száját. Honnan veszi Wendling ezt a bizonyosságot? Hilde sokatmondó pillantással búcsúzott tőle, de nyilvánvaló, hogy őt is csak szédíti.

Düh és megvetés támadt Hans Rochus lelkében. Hilde Sontheim nem érdemli meg, hogy egyetlen fájó gondolatot is pazaroljon rá.

A Sontheiméknál tett következő látogatás alkalmával Hans Rochus elhatározta, hogy beszámol a Ruth Ravenporttal történt eljegyzéséről. A hivatalos közzétételre úgyszólván néhány héten belül sor kerül.

Hiába győződött meg Hilde csapodárságáról, a rámosolygó lány ismét elbűvölte.

- Mostanában rendkívül komoly és ünnepélyes vagy, Hans Rochus. Ez egyáltalán nem tetszik nekem.

- Tudod, hogy megvan rá az okom.

- Persze, persze, de attól, hogy az orrod látogatod, még nem változik meg semmi. Látom már, nem fogadtad meg a tanácsomat. Nekem kell megfelelő feleségről gondoskodnom a számodra.

A lány hangja kacéran csengett. Hans Rochus elvörösödött.

- Megtakaríthatod magadnak ezt a fáradságot. Már eljegyeztem magam, két-három héten belül szétküldöm az értesítéseket.

Hilde csodálkozva egyenesedett ki. - Eljegyezted magad? Te?

- Igen.

- És ki a boldog kiválasztott? - kérdezte kissé gúnyosan, és mélyen a fiatalember szemébe nézett.

- Ruth Ravenport.

- Ruth Ravenport? Hát az meg ki? Csak nem valami rokona a bankároknak?

- De. A lánya.

- Na de kérlek, olyan gazdag lenne Ravenport, hogy egyáltalán szóba jöhet számodra a lány?

A gróf akarata ellenére ismét elpirult. - Többszörös milliomos.

Hilde felugrott, és Hans Rochus elé állt.

- Mindenesetre meglepő. Nem is nézném ki belőle. Biztos vagy benne?

- Olyannyira, hogy egész Rochsberg a korábban eladott részekkel együtt az övé.

Hilde a fiatalember vállára tette a kezét.

- Akkor sok boldogságot kívánok - mondta halkán.

- Köszönöm.
A tábornokné lépett a szobába, és Hilde máris elújságolta az imént hallottakat.

- Képzeld, mama, mi történt! Hans Rochus eljegyezte magát Peter Ravenport lányával!
A tábornokné legalább annyira meglepődött, mint a lánya.

- Ravenport lányával?
- Így van, mama. És azonkívül milliomos, többszörös milliomos! Gratulálhatsz Hans Rochusnak!

Sontheimné felöltötte anyai jóindulatot sugárzó arckifejezését

- Valóban, Hans Rochus? Kifejezhetem jókívánságaimat?
- Igen, köszönöm nénikém.

- Istenem, ez aztán örvendetes hír! Ez egy csapásra kihúz téged a csávából. A szűkölés nem neked való. Ravenport tényleg milliomos? Nincs ember, aki ezt sejtette volna. Olyan csöndesen és visszavonultan él abban a komor házban. Ott nevelkedett a jövődöbéli Rochberg grófné?

- A menyasszonyom hosszú éveket töltött egy francia lánynevelő intézetbe.
- Szép? - érdeklődött Hilde kíváncsian.
- Hogy szép-e? Nem is tudom, annak nevezhetem-e... Mindenesetre egyedülálló jelenség.
„Tehát csúnya” - nyugtázta Hilde elégedetten. Azok közé a nők közé tartozott, akik egyedül akarnak ragyogni. Hangosan azonban így folytatta:

- Szőke vagy barna?
- Sötét hajú, sötét szemű.
- Magas, vagy alacsony?
- Nálad magasabb.
- Szörnyen kíváncsi vagyok rá. El kell hoznod magaddal! Mégpedig hamarosan, hallod Hans Rochus?

- A hivatalos eljegyzés előtt természetesen nem terveztünk látogatásokat.
-Velünk: kivételt tehetsz, hiszen mi vagyunk az egyetlen rokonaid - szólalt meg a tábornokné feltűnő szívélyességgel. - Megkérem Ruthot, hogy a napokban jöjjön el velem hozzátok.

- Számítunk rá, Hans Rochus - szólt Hilde lelkesen.

A fiatalember vegyes érzésekkel tekintett a lány szemébe, amely ismét a régi tüsszel ragyogott rá. Miért? Érdeklődés ébredt benne most, hogy ő vőlegény lett? Ki akarja próbálni, hogy az eljegyzés dacára még mindig hatalma van-e fölötte a varázsának?

„Tetszeni vágyó, felületes teremtés” - mondta magában, és igyekezett elkerülni Hilde pillantását.

Kracht jelent meg, és a menyasszonya szinte repült felé. - Hans Rochus, ugye elmondhatom Willinek is a nagy újságot? Hiszen ő is a családhoz tartozik.

- Felőlem ... - válaszolta a gróf inkább bosszankodva, mint udvariasan.
- Hú, micsoda mérges tekintet... ! Védj meg, Willi, mert még megharap! - tréfált Hilde.

Kracht a karjába zárta menyasszonyát.

- Jaj annak, aki csak egy ujjal is bántani merészel kedvesem! Holtan terítem a lábaid elé!
- Hallod, Hans Rochus? Úgy vigyázz magadra!
- Biztos lehetsz benne, hogy a hajad szála sem görbül - felelte Hans Rochus úgy téve, mintha belemenne a játékba.

- Hát ide hallgass, Willi! Új jegyepár van a láthatáron. Hans Rochus eljegyezte magát Ruth Ravenporttal. Egyelőre még szigorúan bizalmas a hír.
Az urak kezét rázták, és néhány barátságos szót váltottak.

Kracht tudta, hogy barátja kénytelen érdekházasságot kötni, ezért nem kérdezett semmit.

Hans Rochus hamarosan elköszönt, és céltalanul kószált a népes utcákon. Az emberek elsiettek mellette, ő pedig közömbösen nézelődött. Hirtelen egy női alak vont a magára a

figyelmét. Egy boltból jött ki éppen, s most néhány lépéssel előtte ment. Volt valami feltűnő a tartásában. Csak nem Ruth az? Odahaza csak sajtáságos, hosszú ruháiban látta. Ez a hölgy elegáns, szűk szabású utcai kosztümöt viselt, amelyben jól érvényesült nemes, karcsú alakja. Hans Rochus meggyorsította a lépteit, s amikor mellé ért, látta, hogy valóban Ruthal hozta össze a véletlen.

- Ruth!

A lány összerezzent s felpillantott. Először nézett rá tisztán, nyíltan, a szokásos merev tartózkodás nélkül. A váratlan találkozás kizökkentette egykedvűségéből, és egészen más benyomást tett vőlegényére, mint egyébként. Hans Rochus nem tudta megfogalmazni, miben áll ez a változás, s még mielőtt kitalálhatta volna, Ruth visszanyerte a nyugalmát. Két kis csomagot tartott a kezében. Hans Rochus magától értetődően nyúlt utánuk.

- Engedd meg, hogy én vigyem!

- Nem ... nem akarlak feltartani, bizonyára máshová indultál.

Hans Rochus elvette a csomagokat.

- Nincs semmi dolgom. Céltalanul kószáltam az utcán.

Engedd meg, hogy elkísérjelek!

Észrevette, hogy a lány legszívesebben visszautasította volna az ajánlközését, de nem tette, hanem egyszerűen bólintott. Egymás mellett lépkedtek - két elegáns, összeillő ember.

Beszélgetés közben Hans Rochus oldalról többször is Ruthra sandított. Örült neki, hogy menyasszonya csinosan és előkelően festett, csak azt sajnálta, hogy ismét közönyössé és zárkózottá vált.

Az előbb mennyire más volt a szeme, amitől az egész arca megváltozott! Amikor egy csendesebb utcába értek, előhozakodott a kéréssel, hogy látogassák meg együtt Sontheimékát. Vajon valamelyik, közeli nap alkalmas lenne-e kérdezte. Ruth készséggel beleegyezett, magától értetődőnek tartotta, hogy Hans Rochus a rokon hölgyeknek beszámolt az eljegyzésről. Harmadnapra tűzték ki a látogatás időpontját.

Hans Rochus hazáig kísérte Ruthot, s egyúttal benézett jövődöbéli apósához is, az irodába.

Peter Ravenport elégedetten hallotta, hogy a gróf szeretné bemutatni Ruthot Sontheim tábornoknének és a lányának. Már évek óta ismerte a hölgyeket. A tábornokné mindig meglehetősen gögösen viselkedett vele szemben, Hilde pedig úgy tett, mintha észre sem venné. A jövőben kénytelenek lesznek más hangot megütni, ha Rochsbergben szeretnének vendégeskedni.

Önelégült mosoly játszott Peter Ravenport ajkán. Egészen más helye lesz majd a társadalmi életben, ha az emberek megtudják, hogy Rochsberg gróf apósa.

VI.

Két nappal később Hans Rochus a címeres hintóval érkezett, hogy Sontheimékhoz vigye Ruthot. Hebenstreit kisasszony e nap reggelen értesült az eljegyzésről, ami szinte sokkolta az egyszerű teremtést. Miután kiheverte az első megrázkódtatást a boldogságtól a felhőkben járt. Az ő Ruth kisasszonyából valódi, igazi grófnő lesz! - olvadozott. Részt vesz, majd a mesés udvari bálokon, s valamennyi előkelő gróf és báró magához hasonlóknak tekinti. Kezet csókolnak neki, ahogyan Rochsberg grófot is látta. Tulajdonképpen a kisasszonykában mindig is volt valami különleges előkelőség. Talán egyszer meglátogathatja majd a kastélyban is...

Amikor Hans Rochus megérkezett, hogy elvigye Ruthot, Harbenstreit kisasszony a mélységes tisztelettől szinte megzavarodott. Nedves szemmel nézett a kisasszonya után, amint elegáns világoszürke posztóruhájában beszállt a kocsiba.

Hans Rochus is elégedett pillantást vetett menyasszonyára. A kosztüm színe és szabása kifogástalan volt, és remekül állt rajta, miként azt gyakorlott szemmel megállapította. Nagyon

elégedett volt. Előre látta ugyanis, hogy Hilde, alaposan szemügyre veszi majd Ruthot, és kellemetlenül érintette volna gúnyos mosolya.

Bár csak ne lett volna Ruth ismét olyan hallgató! Idegenként ült vőlegénye mellett, s csupán rövid, bár barátságos válaszokat adott. Ha néha fel is nézett, akkor azzal a közönyös, élettelen tekintettel, amely Hans Rochusra különös hatást gyakorolt. Pedig most már meggyőződött arról, hogy másként is tud nézni!

Útközben leesett a lány csinos kis táskája. Egyszerre hajoltak le utána, úgyhogy arcuk egy pillanatra összeért. Ruth elvörösödve kapta el a fejét, s hogy zavarát leplezze, az ablak felé fordult. Hans Rochus észrevette, hogy igyekszik visszanyerni az önuralmát, és megsajnálta. Egyszeriben megértette, hogy a lány szenved ebben a különös helyzetben, s ez felébresztette benne a lovagiasságot. Elhatározta, hogy a lehető leggyöngédebben fogja átsegíteni Ruthot ezen a nehéz időszakon. A táskacsúszás közben kinyílt, s néhány névkártya esett ki belőle. Hans Rochus szedegetni kezdte őket, hogy ezalatt a lánynak legyen ideje megnyugodni. Amikor elkészült, egy kártyát kezdett nézegetni.

- Ruth Ravenport - olvasta hangosan. - Mindig is tetszett a keresztneved. Nem is tudom, miért. De ezzel a névvel mindig egy rokonszenves, kiegyensúlyozott, szelíd teremtést képzeltem magam elé.

- Talán a bibliai Ruth indított erre a következtetésre. Hans Rochus nevetett.

- Nagyon keveset tudok a bibliai Ruthról. Csupán annyit, hogy kalászszedő volt, és fent maradt tőle egy szép mondás:

„Ahová te mész, megyek én is, a te Istened az én Istenem ...” és így tovább. Ez minden, amit tudok róla.

- Sokkal többet én sem mondhatok róla - válaszolta Ruth, aztán ismét hallgatásba burkolózott.

Az első időben Hans Rochus nyomasztónak és kízódnak találta Ruth hallgató, hűvös modorát. Azt hitte csak vele szemben ilyen távolságtartó. Később aztán észrevette, hogy az apjával szemben is legalább ennyire zárkózott volt. Hans Rochus idővel megszokta, s megbékélt vele. Még mindig kellemesebb volt, mintha egy ostoba fecsegővel hozta volna össze a sors. Az ilyen nőket ki nem állhatta. Ha Ruth jelentéktelen és gondolatszegény volt is, legalább nem elviselhetetlen. De valóban olyan korlátolt lélek, valóban annyira közönyös, min amennyire mutatja?

Hans Rochust újra meg újra elgondolkodásra készítette mi is lakozik valójában a menyasszonyában. Néha igen okos válaszokat adott, de hát az intézetben eltöltött évek nem múlhattak el nyomtalanul. Iskolázottsága még nem jelenti azt, hogy önálló gondolatai is vannak.

Mindenesetre a lány jelleme fölötti töprengés elterelte a figyelmet szerelme elvesztése miatt érzett fájalmáról. S már ezt is jótéteményként értékelte. Le akart számolni ezzel a végzetes szenvedéllyel, amelyre Hilde méltatlannak bizonyult. A tábornokné gyakorlott, felületes kedvességgel fogadta a jegyespárt. Hilde szellemesen csevegett, stílusa mindig is elkápráztatta Hans Rochust. Ha az utóbbi időben más mértékkel mérte is, kénytelen volt megállapítani, hogy mellette Ruth még merevebbnek és tartózkodóbbnak hat.

Áradó lelkesedéssel biztosította Hilde az „új rokont”, hogy jó barátnők lesznek, és gyakran találkoznak majd.

Ruth képtelen volt egyik percről a másikra barátságot kötni. Gyűlölte ezt a játékot az érzésekkel. Úgy vélte, lehetetlen egy negyedóra alatt annyira megismerni valakit, hogy az ember máris tiszta szívvel felkínálhassa a barátságát. Hildében felismerte a felületes nagyvilági hölgyet. Az, hogy a jövőben gyakran kell vele érintkeznie, azon kötelességek közé tartozott, amelyeket az eljegyzéssel magára vállalt. Ezt is elfogadta, és megígérte a látogatásokat Hildének. A barátságról azonban hallgatott.

Hilde ezt észrevéve gúnyosan elmosolyodott. Feltételezte, hogy Ruth Ravenport finom női

ösztönével megérezte, hogy vőlegénye erős vonzalmat érzett iránta, sőt talán még most is érez.

Hans Rochus látta Hilde mosolyát, és azt hitte Ruth szűkszavúságának szól. Bosszús lett a menyasszonyára. Miért ül ilyen mereven és szertartásosan? Másutt, idegenek között helyénvaló lehet ez a magatartás, de nem itt, a rokonoknál.

Mérgében elfelejtette, hogy Ruthnak Sontheimék idegenek voltak. Ha igazságos lett volna, azt állapíthatta volna meg, hogy Hilde - szinte erőszakos módon - magához ragadta a társalgás irányítását, hogy mindenáron elkápráztassa látogatóit. Hans Rochus azonban ebben a pillanatban nem volt igazságos.

Az illendőség megkívánta látogatási idő lejártával jel. adott Ruthnak, aki rögtön megértette, és búcsúzni kezdett. Mialatt a tábornokné bőbeszédűen bizonygatta, mennyire örül, hogy megismerhette, Hilde szorosán Hans Rochushoz lépett, s a szemébe nézett.

- Te szegény, -gyere el újra hamarosan, hogy megmelengetsek. Mellette megdermed a lélek - súgta oda.

Szavai rosszul estek a férfinak, már csak azért is, mert közvetlenül ezután feltűnő szívélyességgel köszönt el Ruthtól. Hilde mindig és mindenben alakoskodott. Akkor már a menyasszonyával tényleg jobban járt. Ő legalább nem színlel hamis érzelmeket.

Gondoskodó figyelmességgel vezette menyasszonyát a kocsihoz. Egy darabig hallgattak. Ruth arca szokás szerint mozdulatlan volt, de homlokán feltűnt néhány ránc. Rendkívül érzékeny lány volt.

- Hogy tetszettek a hölgyek? - kérdezte Hans Rochus, hirtelen.

Ruth elpirult, mintha vőlegénye a gondolataiban olvasott volna.

- Sontheim kisasszony igazi szépség, az édesanyja pedig igen szívélyes.

Hans Rochusnak tetszett, hogy nem mondott többet, de azért kíváncsian tovább faggatta.

- Ez a kimerítő véleményed? Ruth futólag felpillantott.

- Olyasmit vársz tőlem?

- Érdekelne a hölgyekről alkotott véleményed.

- Időt kell hagynod, amíg jobban megismerem őket. Ilyen gyorsan nem szeretek senkiről véleményt nyilvánítani.

- Azt hittem, Hildét ellenszenvesnek találod, hiszen nem válaszoltál a felkínált barátságra.

Ruth ismét elpirult.

- Úgy éreztem, hogy Sontheim kisasszony elsieti a dolgot. Bizonyára, jót akart, de én nem tudok ilyen gyorsan összebarátkozni. Ahhoz időre van szükségem.

- És hazudni sem szeretsz, igaz?

Ha a szükség nem kényszerít rá ...

Hans Rochus felsóhajtott.

- Kényszer nélkül is hazudnak az emberek, hidd el.. De térjünk vissza a barátságra! Azt mondod, nem barátkozol könnyen. Mégis mennyi ideig kell ismerned egy embert ahhoz, hogy eldönthesd, a barátaid közé sorolhatod-e?

Ruth összeszorította az ajkát, mintha elejét akarná venni egy elsietett válasznak.

- Ezt nem tudnám pontosan megmondani - válaszolta tétován.

Hans Rochus látta rajta, hogy a kérdés kellemetlenül érinti. Mivel azonban ez volt az első eset, hogy elmélyült beszélgetést folytattak, ki akarta használni a lehetőséget.

- Kár - mormolta maga elé -, érdekelt volna:

Ruth nem kérdezte, miért, ezért így folytatta:

- Mivel most már tudom, hogy udvariasságból nem színlelsz barátságot, szeretném megkérdezni, én vajon pályázhatom-e rá?

Ruth arca: lángba borult, a szája fájdalmasan megvonaglott. S bár lesütötte a szemét, magán érezte a férfi kutató pillantását.

- Természetesen. De ha majd jobban megismerjük egymást, talán rájössz, hogy a

barátságom elnyerése nem éri meg a fáradságot.

- Engedd meg, hogy ezt magam döntsem el!

Ruth nem válaszolt, elfordult, és kinézett az ablakon. Szívesen szabadult volna már ebből a kényszerű összezártságból.

Hans Rochus nem faggatta tovább. Nem lehet senkitől sem túl sokat kívánni, gondolta magában.

Miután elbúcsúztak, s hazafelé ment, nem gondolt többé Ruthra. Csak addig érdekelte, ameddig látta.

A tábornokné és Hilde már néhány nap múlva viszonzta a látogatást. Nagyon is kíváncsiak voltak Ravenport lakására, akit a milliói bizonyos dicsfényvel vontak be.

A bankár feljött az irodából, hogy köszöntse a hölgyeket.

Semmi jelét nem adta, mennyire büszke rá, hogy sokkal kedvesebben viszonzták üdvözlő szavait, mint eddig. Nem is számított másra. Ismerte az embereket, s tudta, az arany hatalmának kevesen tudnak ellenállni.

Hazafelé menet Hilde csodálkozva jegyezte meg:

- Fel nem: foghatom, hogy Ravenporték - hatalmas vagyonuk dacára ilyen kispolgári körülmények között élnek! Kacagnom kell, ha elképzelem Hans Rochust abban a szörnyű szalonban!

Sontheimné vállat vont.

- Mit vársz egy újjgazdától? Hans Rochus szerencséjére Ravenport legalább nem az a fajta, aki a tisztességes emberek idegeire megy. A lánya is kifogástalanul viselkedik.

Mindketten kiegyensúlyozottak, tartózkodóak, pedig az ilyenek többnyire tolakodóvá válnak.

- Szerintem Ruth túlzásba viszi a tartózkodást.

- Ma egész kedvesnek találtam. A múltkor szerintem is olyan volt, mint aki karót nyelt. Bizonyára zavarban volt, mert nem szokott hozzá, hogy a mienkhez hasonló körökben mozogjon.

- Lehet. De ma is olyan hideg és merev volt, mint egy kőszobor. Hans Rochus megdermed a társaságában.

A tábornokné gúnyosan felnevetett.

- Túl fogja, élni! Az ilyen érdekházasságokkal még mindig a férfiak járnak jobban. Csak örülhet a menyasszony ha halvérű.

Hilde, szemében különös fényel meredt maga elé.

- Igen, ilyen esetben a szenvedélyes természet kellemetlen az asszonynak.

A tábornokné nem ismerte a lányát. Soha nem vette magának a fáradságot, hogy a lelke mélyére hatoljon. Régen, amii kor még élt az ura, és maga is vonzó asszony volt, a saját dolgai túlságosan lefoglalták. A lánya nevelését idegenekre hízta. S mire Hilde felnőtt, és szépsége a tábornokné terveinek fontos tényezőjévé vált, addigra meg tanult komédiázni, még anyjával szemben is. Így Sontheimné most sem tudta, mi játszódik le a gyermeke lelkében.

Hilde gondolatai tiltott ösvényeken jártak... Nem tudta Windlinget kiverni a fejéből. Amióta Kracht menyasszonya lett, rájött, mennyire szerette. Hildét vonzotta minden tiltott dolog. Mostanában ritkán látta, Wendlinget, bár a tiszt még mindig nem helyeztette át magát. Ha időnként találkoztak, s Hilde a férfi sötét, bűvös erejű szemébe nézett, akkor a legszívebben mindenről megfeledkezve a karjába omlott volna, mint azelőtt.

Amikor Hans Rochus pár nappal később Sontheiméknál megjelent, a szobalány hetyke mosollyal fogadta. A tábornokné és Hilde nem bánt kesztyűs kézzel a személyzettel, főként Hilde volt szeszélyes és igazságtalan. A szobalány azonban nem tartozott azok közé, akik az ilyesmit zokszó nélkül eltűrik. Alkalomadtán látszólag véletlen ügyetlenkedésekkel állt bosszút, s így kellemetlen meglepetéseket szerzett. Jól értett hozzá, hogy utána ártatlan, bűnbánó arcot vágjon, és nem győzött bocsánatért esedezni. Mindezt olyan ügyesen csinálta,

hogya a hölgyek nem is gyanították a rossz szándékot.

Úrnői egyaprótság miatt ma is összeszidták Mallyt, aki ezen megsértődött. A tábornokné elment hazulról, és nem sokkal később - miként az az utóbbi időben gyakran megesett - megjelent Wendling. Mally ravasz volt, és nyitva tartotta a szemét. Pontosan tisztában volt vele, hogy a nagyságos kisasszonyt nem csupán köznapi baráti viszony fűzi Wendling úrhoz. Ezért, amikor Hans Rochus megérkezett gyorsan kitérte a szalon ajtaját, és bejelentés nélkül beengedte a látogatót.

Titkos elégedettséggel csukta be mögötte az ajtót. Utólag záporoznak majd a szemrehányások az ügyetlensége miatt, de nem bánta. Az a fő, hogy a bosszú sikerült! Jobb lesz ha gögös kisasszony vigyáz egy kicsit magára!

Hans Rochus mit sem sejtve lépett a szobába, azt hitte, hölgyeket találja ott. Ehelyett Hilde és Wendling fogadta szorosán összefűzve. Jöttére pirulva rebbentek szét.

Éles fájdalom hasított Hans Rochus szívébe, élesebb és égetőbb, mint annak idején, amikor megtudta, hogy Hilde Kracht menyasszonya lett. Azt tudta, hogy Hilde nem szereti a vőlegényét. Ha, azonban ez az okos és számító teremtés hagyja magát meglepni egy ilyen helyzetben, akkor szereti az illetőt. Egyszeriben rájött, hogy Hilde szíve sem érte sem Krachtért nem ver hevesebben, hanem Wendlinget szereti, már amennyire vele kapcsolatban szerelemről lehet beszélni. Ez a felismerés mélységesen feldúlta.

Wendling sietve elbúcsúzott, így kettesben maradtak. A lány mindenáron szeretne volna azt a látszatot kelteni mintha az iménti jelenetnek nem lenne semmi jelentősége.

- Nézd Hans Rochus! - szólt, miután Wendling elment.

- A vőlegényemtől kaptam ezt a csodálatos karperecet. Gyere, nézd meg közelebbről, az előbb mutattam meg Wendling urnak is.

Hilde az ablakhoz húzta Hans Rochust, szorosán mellé lépett, és szeme elé tartotta finom, párnás csuklóját.

Hans Rochus mély sóhajjal hátrált egy lépést. Jól tudta hogy; a lány meg akarja téveszteni, hogy feledtesse vele a kínos jelenetet.

- Nos, nem tetszik a karperec? - kérdezte Hilde színlelt ártatlansággal.

De, nagyon szép - válaszolta Hans Rochus rekedten. - Sokáig lesz még távol az édesanyád?

- Nem tudom. Helfers asszonyt akarta meglátogatni. Csak nem mész máris? Kérlek, foglalj helyet!

Hilde kecsesen elhelyezkedett egy fotelban. Hans Rochus pedig kényszeredetten leült vele szemben.

Hallom vizonoztatók Ruthéknál a látogatást - kezdte, hogy közömbös témára terelje a szót.

Hilde azonnal kapott az alkalmon, és ugratni kezdte Hans Rochust a „Jégkirálynő” - vel, ahogyan a csendes, visszahúzódó Ruthot gúnyolta. Hans Rochust bántotta ez a hang, mert megkérte a lányt, hogy hagyjon fel vele.

Hilde nagy szemeket meresztett rá.

Ugyan, ne légy már ilyen kicsinyes! Előttem nem kell megjátszanod magad! Én úgyis tudom, hogy Ruth Ravenportot nem szerelemből veszed feleségül.

- Hogy szeretem-e Ruthot vagy sem, az nem tartozik ide. Mindenesetre ne csúföld a természete miatt! Ne felejtse el, hogy a menyasszonyom!

- Nem felejtsem el, mint ahogy azt sem, hogy én meg Willi Kracht jegyese vagyok. De tréfálni csak szabad, te morgó medve! Mostanában szörnyen unalmas vagy Hans Rochus. Ha ez így megy tovább kétségbeesésemben meg beleszeretek a vőlegényembe.

- Azt őszintén kívánom. Kracht megérdemli, hogy szeressék.

Hilde keresztbevetett lábát hanyagul lógázza, mímelt kétségbeeséssel nézett a férfira.

- Mindenesetre nálad sokkal kedvesebb - sóhajtott.

Titokban mérgeződött Hans Rochus, tartózkodó viselkedésén. Túlságosan is hiú volt ahhoz,

hogy egyszerűen tudomásul vegye, már nem érdekli egykori hódolóját. Legszívesebben az összes férfit befogta volna diadalszekerébe, bár Wendliget szerette, s szerelme egyre szenvedélyesebb lett minél inkább közelgett az esküvő időpontja.

Hans Rochus nemsokára ajánlotta magát. Hilde a viselkedésével eljátszotta az iránta érzett tiszteletet. Csak Krachtot sajnálta: aki imádta menyasszonyát, és hitt a szerelmében Hans Rochus most már a világ minden kincséért sem vett volna feleségül Hildét.

Ruthtól több megbecsülést várhat. Ő nem fog más férfiakkal kacérkodni, ebben biztos lehet. Erre a gondolatra bizonyos meglepedettség töltötte el.

VII.

Fél év telt el azóta, hogy Hans Rochus búcsút mondott a katonai pályának, és Rochsbergbe költözött. Nagy szorgalommal és Igyekezettel vetette bele magát új munkájába. Amióta Rochsberg veszélybe került, kétszeresen ragaszkodott hozzá, és örömmel töltötte el, hogy erejét a birtok felvirágoztatásának szentelheti. Peter Ravenport és az új intéző támogatták törekvéseiben. Tavasszal számos tennivaló a volt a birtokon, ezért Hans Rochus ritkán ment be a városba. Így Ruthot is csak néhanapján látta.

Június elején Ruth a francia Svájcba utazott, hogy meglátogassa hajdani intézetének igazgatónőjét. A hosszúra nyúlt kirándulás fő oka azonban az volt, hogy addig se kelljen Hans Rochusszal együtt lennie.

Az eljegyzés hivatalos kihirdetése után megtették a szokásos illendőségi látogatásokat, és Ruth boldog volt, hogy túlesett ezen a kínos kötelezettségen. Mindez sokkal nehezebb volt, mint elképzelte. Örült, hogy ürügyet talált az utazásra.

Egyszer azonban haza kellett térnie. Hans Rochus arca őszinte örömet sugárzott, amikor viszontlátta menyasszonyát. Megbékélt szívvel készült a házasságkötésre.

Hogy Ruth milyen érzésekkel gondolt az esküvőre, azt senki sem tudhatta. Ugyanazzal a közömbös nyugalommal és tartózkodással kezelte Hans Rochust, mint jegyességük kezdetén. A közös jövőjüket érintő kérdésekről a vőlegény Peter Ravenporttal tárgyalt. Ruth minden döntésüket némán vagy néhány egyetértő szóval nyugtázta. Így jelölték ki a szobáit a kastélyban, határozták el, hogy nyáron vendégeket fogadnak, télen pedig részt vesznek az udvari társasági életben. Peter Ravenport azt kívánta, hogy az ifjú pár fényűző életet éljen, amilyenre a Rochsberg név kötelezi. Hans Rochus a megbeszélések során betekintést nyert jövőbeli apósa ragyogó anyagi viszonyaiba.

Ruthnak alig volt valami kívánsága. Amikor egyszer a számára berendezendő szalonról esett szó. Hans Rochus megkérdezte, hogy ezzel a helyiséggel kapcsolatban nincs-e valamiféle óhaja.

De igen. Szeretném magammal vinni a zongorát, s ott felállíttatni. .

Hans Rochus csodálkozva pillantott a zongorára, amelynek a jelenléte most tűnt fel neki először.

- Szereted a zenét?
- Igen, zongoráztam.
- Még sohasem hallottalak játszani.
- Idegenek előtt nem szívesen játszom.
- Idegenek előtt? - kérdezte Hans Rochus szemrehányóan.
- Ruth elérte, és elpirult.
- Gyakrabban hallasz majd; mint szeretném.

Hans Rochus szenvedélyesen szerette a zenét, és irtózott minden kontárkodástól. Némi borzongással gondolt arra, hogy valószínűleg Ruth is azon középszerű muzsikuskok közé tartozik, akikkel legnagyobb sajnálatára gyakran találkozott a társaságban. Ennek ellenére udvariasan így szólt:

- Rochsbergben, a kertre nyíló teremben áll egy zongora, amelyen akkor szoktunk játszani, ha vendégek vannak. Továbbá ott van még az édesanyámé, bár valószínűleg az évek során lehangolódott. Valóban az lesz a legjobb, ha a zongorádat a te szalonodba tetetjük - mondta, és hálásan gondolt a kastély vastag falaira.

- Nekem mindenesetre így lenne a legjobb - jegyezte meg Ruth, s majdhogynem ez volt az egyetlen kívánsága. Peter Ravenport rendkívül tapintatosan viselkedett az ifjú gróffal, s így jól megértették egymást. Az idős úr nagyon büszke volt leendő vejére, s nemcsak azért, mert Rochsberg grófnak hívták. A fiatalember jó szándéka, fáradhatatlan szorgalma tiszteletet ébresztett benne. Elégedetten mondogatta magában, hogy a legszeretőbb apa sem találhatott volna érdemesebb férjet a lánya számára.

Hilde Sonitheim és Kracht báró esküvője négy hét múlva volt esedékes. A két hölgy lázasan készülődött. Kracht ajándékokkal halmozta el gyönyörűsége menyasszonyát, s azt sem tudta, mivel bizonyítsa szerelmét. Hilde mosolyogva nyugtázta igyekezetét, mintha mindez 'járna neki a szépségéért, de semmivel sem érzett többet a vőlegénye iránt. Éppen ellenkezőleg. Minél inkább közeledett az esküvő annál jobban elhidegült tőle. Nem tudta Wendlinget elfelejteni, Igaz, nem is akarta. A tiszt áthelyezését akarta kémi, mert alig tudta elviselni, hogy Krachtot Hildével lássa. A lány azonban nem engedte. Azzal érvelt, hogy az esküvő után férje birtokára költöznek, s attól kezdve úgyszemint találkozhatnak.

Wendling túlságosan gyenge volt ahhoz, hogy ellentmondjon neki. A lopott boldogság önfeledt pillanatai visszatartották. Valahányszor Hilde egyedül volt otthon, ő megjelent, s rövid percekre elfelejtették, hogy a sorsuk elválásra lemondásra kárhoztatta őket.

Egyikük sem sejtette, hogy a szobalány kihallgatja őket. Különben Hilde elővigyázatosabban bánt volna Mallyval, és nem bosszantotta volna göggyével és igazságtalanságával.

Hans Rochus ritkán tette tiszteletét, mert ha a városban járt, mindig sok elintéznivalója akadt. A tábornokné egy napon levélben kérte, hogy keresse fel. A lánya esküvőjével kapcsolatban akart néhány dolgot megbeszélni. A napokban szándékoztak szétküldeni a meghívókat, és mindenféle ünnepséget terveztek. Ebben kellett volna Hans Rochusnak segítenie.

Arról is értesítette a levél, hogy Kracht néhány napra a birtokára utazott, hogy előkészítse a jövőbeli úrnő bevonulását. Ezért Hans Rochus meglehetősen csodálkozott, hogy Kracht éppen akkor hajtott el a hölgyek háza előtt, amikor ő megérkezett. Rákiáltott barátjára, de az fel sem nézett, csak fáradtan az ülésre hanyatlott.

A lépcsőn a sápadt, zavart Wendlinnel futott össze. A férfi gépiesen viszonzta az üdvözlését, és elsietett. Bénító érzés lett úrrá Hans Rochuson, rosszat sejtett.

Lassan haladt felfelé a lépcsőn. Mally nyitott ajtót. Kérdésére, hogy itthon van-e a tábornokné, nemmel válaszolt. Hans Rochus tévován nézett a szobalányra, aki erre csúfondárosan elfintorodott. A fiatalembernek eszébe jutott, hogy a múltkor, amikor Hildét és Weridlinget bizalmasan összebújva találta, Mally gyorsan, bejelentés nélkül engedte be őt a szalonba. Csak nem a váratlanul érkezett Krachtot eresztette be ma bejelentés nélkül? Hans Rochusnak a fejébe szállt a vér.

- Jelentsen be a nagyságos kisasszonynak! - szólt ridegen.

Mally pimaszul vetette fel a fejét. Tudta, hogy a szereplése itt véget ért. A bosszúja azonban utolérte a gögös kisasszonyt, aki kijátszotta a vőlegényét, és öntelt módon megalázta a szegény cselédlányt. Hans Rochus feltételezése közel járt az igazsághoz. Mally egy levelet küldött Krachtnak, amelynek eredményeként, a báró elhalasztotta az utazását, hogy egy olyan időpontban keresse fel a menyasszonyát, amelyben az rendszerint a szobalány állítása szerint - a vetélytársát fogadja.

Mally tudta, hogy Hildének aznap ismét találkája van Wendlinggel. S mialatt úrnője mit sem sejtve üldögélt Wendlinggel a szalonban, Mally odakint, a folyosón Krachtot leste.

Amikor a vőlegény sápadtan és komoran megjelent, csendben ajtót nyitott neki.

- Nem nézhetem tovább, hogyan csalják meg a báró urat - suttopta.

Kracht fenyegetően nézett a lányra. Máskor oly jóságos arca most, sápadt és sötét volt. Megvetően egy bankjegyet lökött oda a lánynak, és heves mozdulattal kitérte a szalon ajtaját. Kővé váltan meredt Hildére és Wendlingre, akik szoroson összebújva csókolóztak. Fájdalmas sóhaj szakadt fel a kebléből. Egy ideig némán szemlélte az ijedt párt. Amikor azonban Hilde megmozdult, s hozzá akart szaladni, sarkon fordult. Szó nélkül, csak Wendlingre vetve egy fenyegető pillantást, bevágta maga mögött az ajtót, és határozott léptekkel elsietett. Megsemmisülten rogyott kocsija párnáira. Hans Roclmst észre sem vette.

Hilde és Wendling egy darabig némán meredt egymásra.

Aztán az ifjú hölgy felzokogva egy karosszékbe vetette magát.

- Mindennek vége! Bárcsak ne jöttél volna! - kiáltotta.

Wendling vigasztalni próbálta.

Menj, menj, ez a te hibád! - taszította el magától a lány dühösen.

Erre Wendling valóban elment, sápadt, zavart arccal.

Hildének igaza volt. Az eljegyzés után nem lett volna szabad találkozniuk. Most bajtársa árulója lett, elrabolta Krachtnak Hildébe vetett bizalmát. A lány iránti forró szerelme sem mentette fel. Erősnek kellett volna lennie, kettejük helyett is. Most majd párbajra kerül sor. Bármelyikük esik is el, Hilde élete tönkrement, s ez az ő vétké. Ez a felismerés keserű kínnal töltötte el. Túlságosan szerette Hildét ahhoz, hogy szemrehányást tegyen neki. Mindenért önmagát okolta, és szörnyű érzés volt, hogy nem bűnhődhet egyedül.

Hilde még mindig sírva ült a szalonban, amikor Mally Hans Rochust bejelentette. Először nem akarta fogadni, de aztán úgy találta, az feltűnő lenne.

Kikényszerített magából néhány szívélyes szót, de a gróf észrevette, hogy zavart és rosszkedvű. Szokásos kacérkodásával is felhagyott. Hans Rochusban megerősödött a gyanú. Érdeklődött Hilde hogyléte felől, aki fejfájásról és idegességről panaszkodott. Erre Hans Rochus elbúcsúzott azzal, hogy másnap, ugyanebben az időben újra eljön, hogy találkozzék a tábornoknéval.

Hilde száraz, égő szemekkel nézett utána, s mindaddig fel-alá járkált a szobában, míg anyja haza nem jött. A tábornokné gyanútlanul lépett be.

- Képzeld, Hilde, Kracht még nem utazott el! A konflisból láttam, amint éppen kiszállt a lakása előtt. Ő nem is vett észre.

Hilde sóhajtva ült le egy karosszékbe, s az anyjára nézett. - Kracht itt járt.

- Itt volt? Miért halasztotta el az utazását?

- Nem tudom.

- Nem kérdezted?

- Nem.

- Istenem, ne kelljen már mindent harapófogóval kihúzni belőled!

Egyetlen szót sem váltottunk egymással. A tábornokné meglehetősen elcsodálkozott. - De Hilde, mit jelentsen ez? Azt mondod, Kracht itt járt, s azt állítod~ nem beszéltek egymással. Hogy értsem ezt? Beszélj már!

Hilde felugrott, és idegesen járkálni kezdett a szobában.

Hirtelen megállt az anyja előtt, és ráemelte bizonytalan tekintetét.

- Mama, attól félek, Krachtal mindennek vége. Mindennek - mondta kiszáradt ajakkal.

A tábornokné nem akart hinni a fülének.

- Hilde, te jó ég, mi történt? - kiáltotta döbbenetben. A fiatal hölgy a halántékára. szorította a kezét.

- Meg kell tudnod, mama... Wendling volt itt, amikor Kracht megérkezett. Hiszen azt hittem, ő elutazott... És Wendling... de tudod, mama, mennyire szerettem, de okos akartam lenni, ezért lettem Kracht menyasszonya. Csak utána jöttem rá, mennyire szeretem, és... és

nem tudtuk elfelejtem a múltat... Egy pillanatra egyedül maradtunk, s loptunk magunknak egy kis boldogságot. Megvallottuk egymásnak, mennyire szenvedünk az elválástól. Ma jött el, mert tudta hogy te elmentél itthonról. Ez lett volna az utolsó alkalom a búcsú, örökre... Megcsókoltuk egymást, s akkor belépett Kracht. Hirtelen itt termett, nem is tudom, hogyan ... Meredten és némán nézett ránk. Szörnyen feldúlt volt! S anélkül hogy bármit is mondott volna, elviharzott. Wendling utána. Nos, ezzel minent tudsz, - fejezte be a kapkodva előadott történetet.

A tábornokné magatehetetlenül hanyatlott egy karosszékbe, majd jajgatva tördelni kezdte a kezét.

Te szerencsétlen! Most mi lesz? Párbajra kerül sor, és, Kracht természetesen felbontja az eljegyzést. Istenem, micsoda botrány, micsoda szégyen! Végünk, ha ezt megtudják az emberek. S az ilyen esetek mindig kiszivárognak. Hogy tehetted ezt velem, Hilde? Ez szörnyű, szörnyű... !

Hilde megkínzottan a fülére tapasztotta a kezét, és félelemtől torzult arccal nézett sápadt anyjára.

Hagyd abba, mama, hagyd abba! Elég szemrehányást tettem én magamnak. Honnan sejthettem volna, hogy Kracht mégsem utazott el? Mally pedig villámgyorsan engedte be, még csak nem is csengettek kint. Ez a lány teljesen használhatatlan, nem maradhat itt tovább.

- Hogy aztán mindent elpletykáljon? Megbolondultál? Te jó ég, most mit csinálunk? Meg kell akadályoznunk a botrányt. Elmegyek Krachthoz, most rögtön, beszélnem kell vele. Talán még sikerül valahogy kimagyarázkodnom. Mi lenne, ha a jelenetet Wendlinggel ifjúkori meg gondolatlanságnak állítanám be? Istenem, egy botrányt nem élek túl! Azt feltétlenül meg kell akadályozni. Miért nem tudtál okosabb lenni, és felhagyni ezzel a játszadozással? Az ember nem kaphat meg mindent az életben ilyen ragyogó lehetőséget elszalasztani... Még egy ilyen vőlegényt nem találsz magadnak!

Micsoda botrány, pont az esküvő előtt!

A tábornokné kezét tördelve járkált fel-alá a szobában.

Hilde a tenyerébe rejtette az arcát.

- Ne őrzíts meg a szemrehányásaiddal! Menj inkább gyorsan Krachthoz, kérlek! Bocsásson meg nekem, és jöjjön ide! Térden állva esedezem a bocsánataért. Mindent megteszek, amit csak akar, csak ne taszítson el magától. Menj, kérlek, menj el hozzá! Olyan jó lélek, nem lesz keményszívű:

Hozd magaddal, kikönyörgöm a bocsánatát. Menj, menj gyorsan!

A tábornoknénak remegett a térde, amikor beszállt a legelső arra járó bérkocsiba. Kracht lakásához hajtatott. Az inas azonban azzal fogadta, hogy a nagyságos úr éppen most ment el, s nem mondta meg, mikor jön haza.

A tábornokné magánkívül volt. Páni félelmében Hans Rochustól akart segítséget kérni, de aztán mégsem kereste fel. Jobb lesz, ha az érintetteken kívül más nem értesül a történetekről.

Céltalanul kocsikázott keresztül-kasul a városon, aztán úgy döntött, még egyszer elmegy Krachthoz. A férfi, időközben hazaérkezett de azt az utasítást adta, hogy senkinek sincs otthon, még a tábornoknénak sem, kivéve két urat, akiknek megadta a nevét. Így Sontheimné kénytelen volt dolgavégezetlenül távozni.

Ezalatt Hilde levelet írt Krachtnak, amelyben pillanatnyi zavarral próbálta magyarázni a magatartását. Nem szíve szerint cselekedett, írta, megsajnálta Wendlinget, aki szereti őt. Ezért hagyta magát könyörületből megcsókolni. Vőlegényének meg kell bocsátania pillanatnyi gyengeségét. Retteg attól, hogy elveszítheti, és csak most tudja igazán, mennyire drága neki Kracht. Ne büntesse ilyen keményen, térjen vissza, különben megőrül a kétségbeeséstől...

A tábornokné nyomorúságos állapotban találta a lányát.

Nem is tett több szemrehányást, azzal már úgymint elkésett. Elkérte Hildétől a levelet, hogy személyesen vigye el a bárónak. Hamarosan ismét távozott.

Az inas rögtön bevitte urának a levelet. Kracht mozdulatlanul hevert a díványon. A levelet estig felbontatlanul hagyta. Hilde iránti szerelme és bizalma határtalan volt, s most képtelen volt felfogni a saját szemével látottakat. Köztük örökre vége mindennek. A lány megcsalta, szerelmet színlelt, s ő a szívéért cserébe csak csalárdságot kapott. Nem érdemli meg, hogy a nevét viselje. Amilyen forrón szerette Hildét, ő olyan mélyen megsebezte.

Amikor megkapta Mally levelét, amelyben hűvös, józan szavakkal hűtlenséggel vádolta ifjú úrnőjét, haragra gerjedt a cselédlány iránt. Hazugságnak és rágalomnak hitte minden sorát, s azért rohant Sontheinékhoz, hogy kidobassa. Nos, kiderült, hogy igazat írt, s boldogsága, hite, bizalma széttört. A szíve helyén csak fájó ürességet érzett. Rögtön megtette a szükséges lépéseket, hogy elégtételt vegyen Wendlingen.

Hilde csak másnap kapott választ. A nyugtalan éjszaka után anyjával ült a reggeliző asztalnál, amikor Mally behozta Kracht levelét.

Hilde reszkető kézzel nyúlt utána. Ujjai valami kemény tárgyat tapintottak ki. Keze lehanyatlott, anyjára nézett

- Olvasd már, mit ír! - sürgette a tábornokné amikor Mally kiment.

Hilde holtsápadt lett.

- Visszaküldte a gyűrűt. Minden hiába... - szólt rekedten. A felbontatlan borítékot az asztalra dobta, s tenyerébe temette az arcát. Vége a szép reményeknek, a fényes, gazdag életnek, vissza kell térnie a vigasztalan, szűkös körülmények közé. Mit segít immár a szemrehányás, az önmaga és Wendling iránti harag? Semmin sem változtat. Minden hiába ...

A tábornokné közben reszkető kézzel feltépte a borítékot.

A gyűrű gurult elé. Egy kártya volt még a borítékban:

„Nem tudok többé sem hinni, sem bízni. Az én hitvesemnek minden gyanún felül kell állnia. A házasság köztünk elképzelhetetlen. Mindkettőnk érdekében igyekezni fogok, hogy ne kerüljön sor botrányra, minden felelősséget magamra vállalok. Ég veled!”

Ennyi volt az egész.

Kővé dermedve ült egymással szemben anya és leánya.

Nehéz sóhajok remegtették meg a levegőt. Egyiküknek sem volt kedve beszélni.

Tudták, hogy Kracht és Wendling között véres utójátékra kerül sor. Hildének a jegyesség felbontás a miatti kétségbeeséséhez még hozzájárult a Wendling iránti aggodalom. Minden önzése ellenére reszketett a férfi életéért. Kracht nem fogja kímélni. Ő pedig tegnap haraggal vált el tőle, egy jó szót se szólt hozzá. Ha a párbajban elesik, ha sötét szemei örökre lezárulnak, az az ő bűne lesz.

Valahányszor megszólalt a csengő, a hölgyek ijedten rezzentek össze.

Dél körül Hans Rochus jelent meg sápadt arccal. Miután viszonzta az üdvözlést, a tábornokné rögtön az iránt érdeklődött, tud-e valami újságot. Hans Rochus Hildére nézett, aki nyomorúságos állapotában is festeni valóan szép volt.

- Amint hallom, Wendling és Kracht között viszály támadt, de ezt bizonyára ti is tudjátok.

Hilde felkapta a fejét, s a férfit megnézett.

- Mi történt? Hans Rochus, beszélj! Mondj el mindent kérlek!

A gróf nem állta az asszonyok ijedt tekintetét.

- Krachtot baleset érte. A jobb vállát megsebesítette egy vigyázatlan golyó.

Hilde felállt, és félve nézett Hans Rochusra.

- És... és Wendling? - kérdezte, nem törődve azzal, hogy elárulta magát.

- Éppen most találkoztam vele, ajánlja magát a hölgyeknek. Egy sürgős utazás miatt szabadságra kényszerült. Valószínűleg nem tér vissza. Már régen át akarta magát helyeztetni.

Hilde visszarogyott a karosszékbe. Hál' istennek, Wendling nem sebesült meg, s talán Krachtot is sikerül megmenteni...

- Lehet valami közelebbit is tudni Kracht állapotáról? - kérdezte óvatosan a tábornokné. - Nem, nénikém. Kracht magához kéretett, innen hozzá megyek.

Csend telepedett a társaságra. Végre Hilde halkán megszólalt:

- Az eljegyzésemet Krachttal felbontottuk.

Hans Rochus a lány sápadt arcába nézett. A látványtól megfájdult a szíve.

- Ilyesmitől félttem...

- Te tudod... ?

- Semmit sem tudok, és nem is akarok egyebet tudni, mint hogy valamiben a segítségedre lehetek-e.

- Hozz hírt, hogy van Kracht... És a bocsánatát... Hans Rochus azonnal felállt.

- Amint beszéltem Krachttal, visszajövök.

A báró bekötözött vállal feküdt ágyában. Egészséges bal kezét nyújtotta Hans Rochusnak, majd kiküldte az inast és az ápolónőt a szobából. Barátja az ágy szélére telepedett.

- Hogy vagy, Willi?

- Nem túl jól, amint látod. Köszönöm, hogy azonnal eljöttél. Hallottam, hogy a mai éjszakát a városi lakásodban töltötted, így szerencsére könnyen el tudtalak érni.

- Nem túl megerőltető a beszéd?

- Ne aggódj, nem vagyok én nyafka fehérnép! Az a kis seb nem számít. Valami más sokkal nagyobb gondot okoz nekem. Szükségem van valakire, akiben megbízhatok, ezért kérettlek ide téged... S azért, mert te Hilde Sontheim rokona vagy.

- Éppen a hölgyeknél jártam, és Hildétől hallottam, hogy ... hogy felbontottátok az eljegyzést.

Kracht összeszorította a száját. Aztán színlelt nyugalommal megszólalt:

- Akkor nem is kell mondanom. Hilde rokonaként jogod van megkérdezni, miért küldtem vissza a gyűrűt. De kérlek, ne kérdezz! Csak annyit mondhatok, hogy nem cselekedhettem másként. Vannak dolgok, amiket nem lehet meg nem történné tenni.

- Ne aggódj, nem kérdezek semmit. Tudom, mennyire szeretted Hildét, s csak a kényszerítő körülmények hatására dönthettél így.

- Köszönöm, Hans Rochus. Nos, térjünk rá a kérésemre!

Viseld gondját a hölgyeknek! Az eljegyzés felbontásának következményeként talán szűkös helyzetbe kerülnek. Segíts rajtuk, bármekkora összeg a rendelkezésedre áll. Tudom, hogy mindenféle esküvői előkészületeket tettek. Tapintatosan simítsd el a dolgot! Én sajnós nem mozdulhatok ki. Rettenetesen aggasztana, ha a hölgyeknek nehézségeik támadnának. A betegségem lehet az ürügy az esküvő elhalasztására. A többit majd meglátjuk. Hilde tegyen úgy, ahogyan jónak látja.

- Számíthatsz rám, Willi.

- Köszönöm. Még valamit! Itt van ez a lány ... Sontheimék cselédje. Azt hiszem, Mallynak hívják. Gondoskodj, róla, hogy elkerüljön a háztól. Ő... szóval... Hozd a tudomására, hogy egy bizonyos összeget kap tőlem, ha elhagyja a várost.

Hans Rochus a ki nem mondott szavakból is értett.

Rendben van, Willi. Gondoskodom róla, hogy elmenjen.

- Nagyszerű! Akkor mindent elintéztünk. Köszönöm, rendes fickó vagy! - mosolygott Kracht fájdalmasan.

Batrátja megszorította a kezét.

- Meglátod, hamarosan túl leszel rajta.

Kracht nem válaszolt. A tekintete fátyolos volt, a fájdalomtól összeszorította a száját.

- Még egy megbízatásom van, Willi... folytatta Hans Rochus...

- Hilde a bocsánatodat kéri általam.

Kracht sóhajtott, és elfordította a fejét.

Hans Rochus felállt.

- Most elmegyek, Willi. Nyugalomra van szükséged. Ha újra bejövök Rochsbergből, meglátogatlak. Remélem, addigra kívül-belül meggyógyulsz.

- A szándék nem hiányzik. Üdvözöld a nevemben a menyasszonyodat!
- Köszönöm. Még ma meglátogatom, és átadom az üdvözlődet. Ég áldjon, s mielőbbi gyógyulást!

VIII.

A hölgyek feszült várakozással tekintettek a visszatérő Hans Rochusra, aki beszámolt a barátjánál tett látogatásáról. Közvetítette Krachtnak azt a kívánságát is, hogy Mallyt távolítsák el a házból. Sontheimék kellemetlenül meglepve néztek fel.

- Mallyt? Csak nem játszott valamilyen szerepet ebben az ügyben? - kérdezte a tábornokné izgatottan.

- Méghozzá igen csúfosat, különben Kracht nem követelné az eltávolítását.

- Nem bocsáthatjuk el, mert akkor hírbe hoz bennünket.

- Majd én elintézem a dolgot, nénikém! A lány elfogja hagyni a várost. Az ilyen emberek pénzért mindenre hajlandóak.

- Istenem, Hans Rochus, úgy teszel, mintha felvetne minket a pénz! Az eljegyzés miatt rendkívül sok kiadásunk volt, s most iszonyatos pénzzavarba kerültünk!

- Kracht megbízott, hogy intézkedjem. A legkisebb anyagi áldozattól is meg akar kímélni benneteket. Bízz csak rám mindent! A lánnyal is én magam fogok beszélni, a legjobb lenne most mindjárt. Nektek semmivel sem kell törődnötök. Az embereknek egyelőre azt mondjuk, hogy az esküvőt Kracht balesete miatt elhalasztjátok. A többit majd meglátjuk.

A tábornokné fellélegzett.

- Ez legalább némi vigasz a nyomorúságunkban. Istenem, Hilde, halálra bosszankodom magam miattad!

Hilde fel sem pillantott, csak keserű mosolyra húzta a száját. Mélységesen megalázta a büszke teremtést, hogy egyszerűen a feje fölött tárgyálnak a sorsáról.

Teljesen hatalmába kerítette a kétségbeesés. Mivel a párbaj miatt nem volt már oka aggodalomra, semmi másra nem tudott gondolni, mint a szertefoszlott reményére, hogy Kracht bárónéként fényes szerepet játszhat majd a társasági életben. Hogy gúnyolódna majd az emberek, ha kiderül, hogy felbontották az eljegyzést! Még ha úgy is állítaná be, hogy az ő kívánságára történt, összesűnának a háta mögött, efelől semmi kétsége nem volt. Ismerte az úri társaságot.

Hans Rochus kiment, hogy Mallyval beszéljen. Egykettőre elintézte vele a dolgot. A pénz engedelmessé tette a lányt. Elfogadta az ajánlatot, és összecsomagolta a holmiját.

Hans Rochus elbúcsúzott a hölgyektől, és megígérte, hogy hamarosan újra eljön.

- Te vagy az egyetlen támaszunk, Hans Rochus! - mondta Hilde, amikor a búcsúzásnál a kezét nyújtotta.

- Rendelkezzetek velem! - válaszolta a fiatalember.

Ruth egy könyvbe mélyedve ült az ablaknál, amikor délután Hans Rochus megjelent nála. Ez volt az első alkalom, hogy olvasás közben találta menyasszonyát, és kíváncsi lett, mi keltette fel az érdeklődését.

Ruth félretette a könyvet, s barátságos egykedvűséggel üdvözölte a vendéget.

- Azt hittem, már visszamentél Rochsbergbe.

- Előre nem látott események visszatartottak. De semmi esetre sem mentem volna el úgy, hogy téled és édesapádtól ne búcsúzzam el.

- Apa lent van az irodában.

Hans Rochus leereszkedő jósággal elmosolyodott, mint mindig, ha Ruthal beszélt.

- Ez azt jelenti, hogy szeretnél megszabadulni tőlem?

- Nem, csak azt hittem, van valami megbeszélnivalód apával.

- Majd arra is sor kerül. Amint látom, megzavartalak az olvasásban. Megnézhetem? - kérdezte Hans Rochus, s már nyúlt is a könyv után.

Ruth gyors, önkéntelen mozdulatot tett, mintha meg akarná akadályozni ebben. Vőlegénye nem vette észre. Látta viszont az áruló pírt, amely Ruth arcát elöntötte, amikor elolvasta a mű címét.

- Csendes tó... ó, igen, most jut eszembe, a múltkor erről a könyvről volt szó Heldrunen asszonynál. Nagyon dicsért.k. Bizonyára ennek a hatására hoztad meg te is.

Ruthot felzaklatta a jelenet, de uralkodott magán.

- Nekem már azelőtt is megvolt a könyv - mondta halkán, anélkül, hogy felnézett volna. - De nem olvastad?

- De igen.

- Mégse szóltál egy szót sem, amikor a hölgyek lelkesen dicsérték.

- Nem értettem velük egyet.

- Akkor nyugodtan kifejtetted volna a véleményedet!

- Erről a könyvről nincs véleményem. Csak annyi tudok, hogy sok gyengéje van.

- Kíváncsivá teszel. Magammal vihetem elolvasni?

Ruth ismét elpirult.

- Parancsolj, a rendelkezésedre áll.

Hans Rochus eltette a könyvet, és halkán felsóhajtott.

Sohasem sikerült kiragadnia Ruthot hűvös közönyéből. Habár meg volt győződve róla, hogy menyasszonyának csendes lénye nem sok értékes tulajdonságot takar, mégis izgatta, hogy azt a keveset, amit benne feltételezett, napfényre hozza. Most felkeltette az érdeklődését a könyv, amit néhány hölgy a társaságból szellemesnek, lebilincselőnek, finomnak és költőinek nevezett. Ruthnak, úgy tűnik, nem tetszett, kevésbé jó véleménye van róla. Pedig az újságokban is jó kritikákat olvasott. Valószínűleg meghaladja Ruth értelmi képességeit.

A lány - tőle szokatlan módon - más témába kezdett, - A rokonaidnál jártál?

- Igen, éppen tőlük jövök.

- Tartozom Hildének egy látogatással. Holnap elmegyek hozzájuk.

Hans Rochus gondterhelten hátrasimította a haját.

- Halaszd el a látogatást inkább néhány nappal! - mondta kelletlenül. - Hilde nincs abban a kedélyállapotban, hogy vendégeket fogadjon.

- Csak nem beteg?

- Nem, ő nem, hanem Kracht.

- Kracht? Ilyen hirtelen? Csak nem valami komoly?

Hans Rochus zavarba jött. Ruth észrevette, és más témára akarta terelni a beszélgetést. Ekkor azonban Hans Rochus szorosan a karosszéke elé lépett.

- Előtted nem akarok alakoskodni, Ruth. Mi mindig őszinték akarunk lenni egymáshoz, ugye? Bizonyos vagyok benne, hogy hallgatni fogsz. Tehát: fölösleges megcsináltatnod a kosztümot Hilde esküvőjére. Az esküvő elmarad.

- Elmarad? Úgy érted, Kracht betegsége miatt későbbre halasztották?

- Egyelőre így tudja majd mindenki. Valójában Hilde és Kracht felbontotta az eljegyzést.

Miért? Én magam sem tudom pontosan, de tény.

Ruth egy darabig némán nézett maga elé. Aztán habozva megszólalt:

- Ez megmásíthatatlan?

- Igen.

- Azt hittem, Hilde és Kraéht szerelemből házasodnak össze.

- S úgy gondolod, akkor elképzelhetetlen lenne az eljegyzés felbontása?

- Legalábbis érthetetlen.

- Nos, még valamit el kell árulnom. Hilde sohasem szerette Krachtot, nem viszonzta a szerelmét.

Ruth kinézett az ablakon, a kezeit szorosan egymásba kulcsolta. Nem kedvelte Hildét, de most sajnálattal vegyes csodálat támadt iránta a szívében. Hildé nem szerette Krachtot, s valószínűleg csak azért mondott neki igent, mert előnyös házasságnak ígérkezett. És most? Belátta, hogy túl nehéz szerelem nélkül elkötelezni magát valakinek egy életre... ?

Volt bátorsága visszakérni a szabadságát, pedig az esküvő már a küszöbön állt. Még egy új érzés támadt Ruthban valami irigységféle. Bárcsak Hildéhez hasonlóan ő is visszaléphetne! Milyen nagyszerű lenne, ha azt mondhatná: nem akarom. De akarnia kell, mert nehéz és nyomasztó kötelezettséget vállalt magára, amit teljesítenie kell.

Hans Rochus oldalról szemlélte Ruthot. Látta, hogy gondolataiba mélyedt. Vajon mi járhat a fejében? Hildével hasonlítja össze magát? Talán nem az áhított fény és pompa miatt választott férjet ő is? Vagy mégis titokban az apja kényszerítette?

Kíváncsian fürkészte Ruth szabályos vonalú profilját. Pillantása végigsiklott a lány sudár alakján. Ha nem is olyan káprázatosan szép, mint Hilde, de nemes harmóniát sugároz kellemes lénye. A ruhái mindig egyediek, különlegesek. Mozdulatainak finom bája visszafogottsága ellenére is kecsessé teszi. Bárcsak számúzhethné szeméből a hűvös közönyt! Akkor sokkal jobban tetszene...

- Mire gondolsz, Ruth? - kérdezte hirtelen.

A lány összerezsent. Annyira elmerült a gondolataiban, hogy el is feledkezett Hans Rochus jelenlétéről.

- A ruhámra, amit már megrendeltem - válaszolta zavartan.

A férfi bosszúsán összeráncolta a szemöldökét. Miért is nem hagy már fel vele, hogy szellem és lélek után kutasson ebben a lányban? Beláthatná végre, hogy úgymint hiábavaló fáradozás.

- Az egész szomorú történetben neked ez okozza a legtöbb fejfájást? - kérdezte gúnyosan.

Ruthnak megremegett a szája széle.

- Mindenesetre nem elhanyagolható - felelte hűvösen. Percnyi csend telepedett rájuk. Hans Rochus végre túltette magát a bosszúságán:

- Kracht üdvözlését küldi..

- Köszönöm. Ha meglátogatod, viszonzod a nevemben, s mondd meg neki, kérlek, hogy jobbulást kívánok. Valóban súlyos beteg?

- Igen. Hetekbe, telik, amíg meggyógyul. De szigorú titoktartásra kérlek ebben az ügyben!

- Magától értetődik.

Hans Rochus 'tudta, hogy bízhat Ruth adott szavában.

Elégszer próbára tette már megbízhatóságát.

Útban Rochsberg felé, a kocsiban ülve, Hans Rochus elővette a Rulthtól kölcsönkért könyvet. Még mielőtt elkezdte volna olvasni, a borítón állapodott meg a tekintete. „sendes tó. Írta: Hans Volkmar”

A kritika, amelyet Hans Rochus a műről olvasott, egyedi hangú, fiatal tehetségnek nevezte a szerzőt, és fényes jövőt jóslt neki. Hans Rochus olvasni kezdett. A kötet szerfölött lebilincselte. Eredeti nyelven íródott, érzékenyen, finoman megrajzolt jellemekkel. A cselekmény középpontjában egy asszony állt, aki ismerősnek tűnt számára, anélkül, hogy ismeretségi köréből bárkire is emlékeztette volna. egy hallgató, mély érzésű asszony, aki komoly lelki konfliktusba keveredett de bátran felvette a, harcot balsorsával. Őt hasonlította a szerző egy csendes tóhoz, amelynek a felszíne sima és nyugodt, mialatt a mélyben ellenséges erők küzdenek egymással. Igazgyöngyök hevernek lenn, de senki nem sejtí, minő gazdagság rejtőzik a mélyben...

Hans Rochus elejétől a végéig elolvasta a könyvet, képtelen volt letenni.

Valóban vannak ilyen asszonyok? Vajon a szerző találkozott egy ilyen teremttel? Bizonyosan nem, ez csak költői lelkének az ideálja lehet. Az író megálmodta azt az asszonyt, aki után a lelke sóvárog. Csupán egy álomkép.

Hans Rochus elárvult szívvel maga is ábrándozni kezdett. Hilde iránt már csak fájdalommal elegy haragot érzett.

Ruth még ennél is kevesebbet jelentett a számára. Túlságosan jelentéktelen volt ahhoz, hogy bármit is adhasson szomorú lelkének. Hans Rochus pedig mély érzésekre vágyott. Apja halála óta megváltozott. A könnyelműség, a felületesség kinőtt ruhaként hullott le róla. Magára eszmélt, s állandó kapcsolata a jóságos, áldásos természettel kiszélesítet te és elmélyítette a gondolkodásmódját.

Eltűnődve lapozta át ismét a könyvet, hogy kikeresse azokat a részeket, amelyek olyan ismerősnek tűntek, mintha a saját gondolatai fogalmazódtak volna meg. Ruthnak bizonyára unalmasak voltak ezek a bölcs gondolatok. Nehezére eshetett rejtett értelmük után kutatni. Ez nem felületes tucat regény, ez gondolkodásra készített, s ezzel, úgy tűnik, Ruth nem szívesen tölti az idejét. Korlátolt érdeklődési köre nem lép túl az öltözködésen és a kicsinyes mindennapi gondokon.

Hans Rochus elégedetlenül felsóhajtott. Elkedvetlenedett, mint akitől az élet minden jót megtagadott.

A menyasszonyánál legközelebb tett látogatása alkalmával megjegyzés nélkül - visszaadta a könyvet. Végül Ruth kérdezett rá félénken:

- Tetszett?

Hans Rochus gyengéden végigsimított a könyvön. E mozdulat Ruth arcába kergette a vért.

- Nagyszerű könyv. Lélekkel és finom érzéssel megírt mű. Az elején kissé hűvös és rideg, mintha a szerző kelletlenül osztaná meg a gondolatait, s még küzdenie kellene a formával. Mégis észrevehető, hogy sok értékes mondanivalója van. Biztosan fiatal még, mert egy idealista szemével látja az életet. De szép ez az idealizmus. Felemel és elmélyít.

Ruth ezalatt a tálalónál szorgoskodott. Poharakat készített elő, hogy egy kis frissítővel kínálja vőlegényét. Ismét enyhe pír öntötte el az arcát, de különben nyugodt volt; mint mindig. Hans Rochust bosszantotta, hogy semmit sem válaszol.

- A hölgyek valamennyien elismerően szóltak múltkor a könyvről. A kritika is dicséri, csak te vagy vele elégedetlen.

Tulajdonképpen mi nem tetszik benne? – kérdezte.

- Egy kezdő munkája. Sok hiányossága van - felelte Ruth bátortalanul.

- Ilyen kemény az ítéleted? Ha egy ismert szerző műve lenne, elnyerte volna a kegyes tetszésedet?

Ruth anélkül, hogy válaszolt volna a kérdésre, témát váltott.

- Tudod, hogy van Kracht?

- Valamivel jobban. Tőle jövök.

- Meglátogatod Sontheimékat?

- Igen, szeretném látni, hogy vészelté át Hilde ezeket a nehéz napokat.

- Elkísérjelek?

Hans Rochus' meglepetten pillantott fel. Ruth először ajánlott fel ilyesmit, és ezért kétszeresen is sajnálta, hogy vissza kell utasítania.

- Sajnálom, hogy le kell mondanom a társaságról, de félek, Hilde nagyon rossz hangulatban van. Természetesen retteg a feltűnéstől, amit az eljegyzés felbontásának a híre kelt majd. Ahhoz, hogy több hónapos utazást tegyen, és valahol külföldön várja be, míg feledésbe merül az ügy, nincs elég pénzük.

Ruth a kezeit nézte.

- Néhány hónapra Rochsbergbe mehetnének. Legalább lenne társaságod az esküvőnkig. Neked is jobb lenne, Hilde pedig megkímélhetné magát a kellemetlenségektől.

Hans Rochus elgondolkodva nézett a menyasszonyára. - Remek ötlet! Már régóta töröm rajta a fejem, hogyan segíthetnék a hölgyeknek, de ez eszembe sem jutott. Ti asszonyok sokkal gyakorlatiasabbak vagytok! Köszönöm neked - mondta barátságosan, és kezét csókolt.

Tisztában volt vele, hogy Ruth nem kedveli túlságosan Hildét, s ezért még nagyobbra értékelte nemeslelkűségre valló javaslatát.

Ruth elhúzta a kezét.

- Nincs mit köszönnöd, Hans Rochus. Természetes, hogy nőként könnyebben bele tudom képzelni magam Hilde helyzetébe. Rochsbergben egyelőre jó helye lesz. Ha a barátaid meglátogatnak, visszavonulhat a szobáiba, más úgyszemint megy ki a birtokra. Üdvözöld Hildét a nevemben, és mondd meg neki, hogy tudassa velem, ha valamiben a rendelkezésére állhatok.

- Tolmácsolni fogom neki szíves segítőkészségedet. Az előbb felajánlottad, hogy elkísérsz. Gyönyörű idő van, sétáljunk egy órát a ligetben! Még azután is ráérek Sontheimékhoz menni.

Ruth érezte ugyan, hogy Hans Rochus csupán udvariasságból hívja, mégis igent mondott. Néhány perc alatt átöltözött, addig Hebenstreit kisasszony kikészítte a kesztyűjét és az ernyőjét. Mialatt Ruth a kalapját igazgatta, Hans Rochus az öreg házvezetőnővel tréfálkozott. A tükörbe pillantva észrevette, hogy egy mosoly suhant át Ruth örökké komoly arcán. Ez ugyanúgy meglepte, mint akkoriban az utcán. Milyen bájossá varázsolta ez a mosoly...! Jóságot, melegséget sugárzott. Valószínűleg azért gyakorolt rá ekkora hatást, mert ez az arc különben mindig hűvös, és komoly volt.

A lány nem is sejtette, hogy vőlegénye észrevette a mosolyát.

Útközben Hans Rochus ismét jóindulatúan élcelődni kezdett Hebenstreit kisasszonyon, - sikerrel! A mosoly ismét felfénylött Ruth arcán. Ez felbátorította a fiatalembert, tovább évődött, s végül Ruth halkán felnevetett.

Hans Rochus meglassította a lépteit, és jókedvűen tekintett menyasszonyára.

- Ruth, ez az első alkalom, hogy nevetni látlak.

Szavaira a lány arcát ismét elöntötte a pír, majd felöltötte szokott hideg, védekező arckifejezését. Hans Rochus elkedvetlenedve indult tovább. Ruth sajnálta, hogy tönkretette a férfi hangulatát, de minden személyére vonatkozó megjegyzés zavarba hozta, mert csupán üres udvariasságot feltételezett az érdeklődés mögött. Bátortalanul felnézett. Találkozott a pillantásuk, de a lány azonnal elkapta a tekintetét.

Egymásba karolva sétáltak a park csendes, néptelen útjain. Hans Rochus megsimogatta a karján nyugvó kis kezét. Ismét érezte, hogy Ruth szenved kettejük különös viszonyától. Szemrehányást tett magának, hogy nem tanúsított elég gyöngédséget. A lány szégyenlőssége egyértelműen azt bizonyította, hogy még nem találta meg vele a megfelelő hangot.

- Szeretnék a barátod lenni, Ruth. Ennyire nehezedre esik megbízni bennem? Bizonyára könnyelmű, felelőtlen fickónak tartasz.

A lány maga elé nézett.

- Nem. Tudom, hogy jólelkű, megbízható és megértő vagy.

Hans Rochus elvörösödött. A lány szájából elhangzó elismerést különösképpen kitüntetőnek érezte.

- Ennek ellenére nem bízol bennem?

- Tévedsz. Nem ismerek senkit, akiben jobban megbíznék, mint benned. Csupán zárkózott vagyok, és nem tudom kifejezni az érzéseimet. Türelmesnek kell lenned velem. Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megelégedésedre szolgáljak.

A férfi meghatódott ezen a megalázkodáson. Bizonyára észrevette Ruth, hogy jelentéktelennek tartja, és nem kerülhették el a figyelmét csipkelődő megjegyzései sem. Mindez elbizonytalanította. Hans Rochus ismét elhatározta - mint már annyiszor, amikor együtt voltak -, hogy elnézőbb lesz. Meg kell békélnie menyasszonya természetével, ostobaság lenne többet követelnie annál, mint amennyit adni képes. Nem lenne-e még akkor is adója a lánynak, ha az jogos követeléseket támasztana?

Igyekezett könnyed csevegést folytatni, és Ruth ebben segített is. Amikor egy órával később hazakísérte a lányt, meg volt elégedve magával.

Hilde Sontheim kétségbeesett állapotban töltötte az elmúlt napokat. Magánkívül volt, hogy

eljátszotta fényes jövőjét, s anyja szüntelen szemrehányásai csak tovább keserítették.

Wendling iránti szerelme nem volt elég mély ahhoz, hogy erőt meríthetett volna belőle. Kapott tőle egy bensőséges hangú levelet, amelyben az ifjú tiszt bocsánatát kérte, amiért nem volt elég erős, hogy megóvja őt a fájdalomtól. Nehéz szomorú szívvel vonult az önként vállalt száműzetésbe.

Hilde nem méltatta válaszra. Mit is kezdhetne Wendling szerelmével? Az adott körülmények között házasságra gondolniuk sem lehet.

Azt, hogy a titkos szerelmi találkákkal Hilde vétett Kracht ellen, az anyja nem tartotta említésre érdemesnek, csupán azért szidta, miért nem volt elővigyázatosabb.

De az összes szemrehányás sem változtatott azon a tényen, hogy a fényes jövőnek befellegzett. Nem könnyen akad még egy férjnek való tehetős, fiatal nemes - főleg ebben a tartományban, ahol mindenki mindent tudott a másikról.

Legalább az eljegyzés felbontásának a közzététele után eltűnhetne egy időre... ! Szörnyű lesz a kíváncsi kérdések kereszttüzeiben állni, annyi tapintatlan ember akad.

Ebben a csüggedt hangulatban találta Hans Rochus a hölgyeket. Hildének ki volt sírva a szeme, a homlokát haragosan összeráncolta, anyja pedig úgy nézett ki, mint a megtestesült megbotránkozás.

Hans Rochus rögtön előállt a javaslatával, és meghívta a hölgyeket Rochsbergbe.

- Nyugodtan maradhattok október végéig. Az esküvőm november 15-én lesz, s az lehetne az első alkalom, amikor ismét részt vesztek a társasági életben. Addigra mindenki megfelelkezik a dolgról.

A. tábornokné örvendezve egyezett bele, Hilde pedig felállt, és megragadta a férfi karját.

- Hans Rochus, ezt nem felejttem el neked soha!

Az ifjú gróf komolyan nézett rá, de a szíve nem szólalt meg, pedig a lány megható melegséggel simult hozzá.

- Hiszen rokonok vagyunk. Természetes, hogy segíték, ha módomban áll.

- Te vagy most az egyetlen vigaszom, az ég sugallta a gondolatot, hogy meghívj minket Rochsbergbe.

- Ruth nevében köszönöm a hasonlatot, az ötlet ugyanis tőle származik.

Hilde arca megkeményedett.

- Vagy úgy? Ő ajánlotta neked? A végén még kiderül, hogy te nem is örülnél a látogatásunknak.

- Ugyan már, Hilde, ne beszélj ostobaságokat! Hans Rochus nem volna igazi Rochsberg, ha nem lenne szíves vendéglátó - szólt közbe a tábornokné bosszús aggodalommal, mert megijedt, hogy a fiatalember esetleg visszavonja az ajánlatát.

- Jól tudod, nénikém, hogy szívesen látlak benneteket. Ha Ruthé is volt az ötlet, én örömmel egyetértettem. Mikorra várhatlak benneteket?

A tábornokné elgondolkozott.

- E hét végén... mondjuk, szombaton. Neked is megfelel?

- Hogyne, nénikém. Beküldöm értetek a kocsit. Ruth kérdezteti, hogy valamiben a rendelkezésetekre állhat-e?

Hilde durcás képet vágott, és felsóhajtott.

- Nem; nem tud segíteni. Nincs ember, akinek hatalmában állna. Neki jó dolga van, a te menyasszonyod, gazdag apja van, nem kell a nyomorult Mammonhoz imádkoznia. Hallotta, hogy... hogy Kracht küldte vissza a gyűrűt?

- Nem, és nem is kell megtudnia. Mint ahogy másoknak sem. Azt hiszi, te bontott ad fel az eljegyzést.

- Nagyon jó, köszönöm. .

Hilde a kezét nyújtotta, Hans pedig az ajkához emelte.

Közben úgy érezte, mintha hosszú, súlyos betegségből gyógyult volna fel. A lány varázsa

megtört. Nyugodtan tekinthetett a közösen eltöltendő napok elé. A lelki békéjét nem veszélyezteti többé.

Már másnap búcsúlátogatásokat tettek a hölgyek. Elmondták, hogy Kracht betegsége miatt bizonytalan időre elhalasztják az esküvőt, s ők néhány hónapra Rochsbergbe költöznek.

Amikor néhány héttel később kiderült, hogy az eljegyzés felbomlott, az emberek sokat sejtően mosolyogtak, s tettek néhány csípős megjegyzést. Bizonytalan hírek szivárogtak ki a párbajról is, de mivel senki sem tudott bizonyosat, az érdeklődés hamarosan alábbhagyott.

IX.

Kracht a felgyógyulása után elutazott. Wendlinget - miután letöltötte a kaszányafofogságát - másik garnizonba helyezték át, Hilde pedig visszavonultan élt a rochsbergi kastélyban.

Ruth Ravenportból Rochsberg grófné lett.

Az esküvő után a fiatal pár hat hetet a Riviérán töltött, az új esztendőben tértek vissza. Január elején, egy nagy ünnepség alkalmával Ruthot bemutatták az udvarnál. Kegyesen fogadták, s mind a herceg, mind a hercegné hosszabb beszélgetéssel tüntette ki.

Ruth magabiztosan és elfogulatlanul viselkedett. Hans Rochus az izgalom legkisebb jelét sem vette észre rajta, pedig tudta, hogy a saját köreiből származó hölgyeket is milyen lázas nyugtalanság fogja el, ha az uralkodó párral találkozhatnak. Úgy tetszett, Ruthra nem tettek ilyesféle hatást.

Ugyanaz a kellem és báj sugárzott nyugodt lényéből, mint odahaza, a rochsbergi kastélyban.

Január utolsó napjaira fényes ünnepséget terveztek Rochsbergben. Számtalan meghívót küldtek szét, és a hercegi pár is megígérte, hogy megjelenik.

Peter Ravenport természetesen a vendégek között volt, és meglegedettsége ezen az estén maradéktalanul kiteljesedett. Hans Rochus bemutatta a hercegnek, aki nyájasan eltársalgott vele.

Ruth fátyolos tekintettel és remegő szájszéjjel figyelte apja dicsőségtől sugárzó arcát. Nos, elért mindent, amit akart. Vajon ez valóban boldoggá is teszi?

Férje karján bejárta a fényes termeket, s előkelő barátságossággal üdvözölte a vendégeket. Bármilyen kritikus szemmel figyelték is egyesek a fiatalasszonyt, nem találtak semmi kivetnivalót a viselkedésében. Csupán Hilde suttogott anyjával bosszúsan mosolyogva, s tett gúnyos megjegyzéseket a „szatócs lányára”, aki egy „hercegnő modorát” igyekszik magára öltetni. Irigyelte Ruth sikerét, annál is inkább, mert ő maga kénytelen volt szerényen meghúzódni a háttérben.

Egyik ünnepség a másikat érte. Hans Roclmst és a feleségét mindenhová meghívták. Szinte fel sem ocsúdhattak a sok vendégeskedésből, és csak ritkán voltak egyedül.

Hans Rochus megkérdezte ugyani Ruthot, nincs-e terhére az élénk társasági élet, de ő nemet mondott. Nagyon is jól volt ez így. Legkönnyebben így jutott túl a házasság kezdeti időszakán.

Békésen éldegéltek egymás mellett. Ruth még mindig nem adta fel tartózkodását, s Hans Rochus most már szilárdan meg volt győződve róla, hogy felesége képtelen mélyebb érzelmekre.

Különben egészen jól kijöttek egymással. Mindketten szabadon élték az életüket, ugyanakkor feltétlenül tisztelték egymást, s ez szilárd alapot teremtett a házasságuknak. Lelkileg azonban megmaradt a kölcsönös idegenség. Ruth továbbra is elzárkózott, mert tudta, hogy Hans Rochus, a körülmények kényszerítő hatására vette őt feleségül, a férfi pedig felhagyott vele, hogy felesége nyugalma mögött mást keressen, mint közönyt. Így múlt el a tél. Tavasszal Hans Rochusnak ismét sok munkája akadt. Az ifjú pár gyakrabban volt kettesben, mint házasságának első hónapjaiban. Többnyire némán ültek egymással szemközt

az étkezőasztalnál. Időnként Hans Rochus mesélt a munkájáról, az eredményeiről, Ruth pedig figyelmesen és barátságosan hallgatta.

Apja minden héten meglátogatta őket, s a tábornokné is meg-megjelent a lányával. Hans Rochus egykori tisztársai gyakran eljöttek a birtokra. Néha közösen kilovagoltak, vagy szabadnapjuk délutánját élvezték a vendégszerető kastélyban. Ruth valamennyiükkel szemben egyformán barátságos volt, s mindig kifogástalan módon fogadta őket.

Az esküvő óta azonban kissé megváltozott, ábrándozó, tünődő lett. Ha férje nem tartózkodott otthon, akkor megmagyarázhatatlan nyugtalansággal bolyongott a kastély óriási termeiben. Ha észrevette, hogy Hans Rochus kedvenc lova, Ramiro hátán megérkezett a földekről, mozdulatlanul bújt meg a függöny mögött, amíg férje be nem lépett a házba. Akkor ismét közömbös nyugalmat színlelve leült egy karosszékbe, kezébe vette kézimunkáját. Hans Rochus rendszerint így talált rá.

A május teljes szépségében pompázott. A rochsbergi kastély parkjában zöld mohát öltöttek a fák, s a nyírek fanyar illata keveredett a föld szagával.

Ruth sok időt töltött a szabadban. Csodálatos élményt nyújtott számára a természet közelsége. Már kora reggel hosszú sétákra indult, többnyire egyedül, mert Hans Rochust lekötötte a munkája.

Egy reggel, amikor a gróf a szokottnál valamivel előbb ért vissza a mezőről, s lova patkójának zaját elnyelte a puha talaj, egyszer csak Ruthot pillantotta meg egy fatörzsnek támaszkodva. A fiatalasszony nem vette őt észre.

Akaratlanul is megállította a lovát, és csodálkozva nézte a feleségét, aki most annyira másként festett! Álmodozó mosoly játszott a szája szögletében, tágra nyílt szeme tisztán csillogott.

Hans Rochusnak úgy tűnt, hogy szinte, kivirágzott az utóbbi időben. Titkos elégedettséggel siklott végig a tekintete a kecses jelenségen. Először vette észre, hogy Ruth nagyon szép és bájos is tud lenni. Ez a mosoly, a félig nyílt ajkak, az ábrándos tekintet, amelyben elragadtatás tükröződött - mindez Hans Rochus számára új és idegen volt. Ruth a madarak énekét figyelte. A férfi nem tudta levenni a szemét a látványról. Egyszeriben kételyek kezdtek gyötörni. Miért nem ilyen akkor is, amikor együtt vannak? Miért mutatja magát mindig közönyösnek, miért visel álarcot még akkor is, ha ő megpróbál kedves és gyöngéd lenni? Sőt, minél gyöngédebb hozzá, Ruth annál hidegebb és merevebb arcot ölt.

Hans Rochus ismét megkísérelte megfejteni feleségének titokzatos természetét. Mégis rejt valamit a külső ridegség, valamit, amit el akar titkolni? S ha igen, miért? Ramiro hirtelen megugrott, s erre Ruth felkapta a fejét. Hans Rochus észrevette, hogy összerezzen. Mosolya eltűnt, a tekintetére fátyol borult, a hirtelen megjelenő pír amelyet Rochus már oly jól ismert, s csupán természetes reakciónak tartott, ismét előntötte az arcát.

Ruth fehér ruhájának szélét kecsesen felemelve megindult a férje felé.

- Ma korábban értél vissza - jegyezte meg csendesen. Közelebb lépett a lóhoz, s mialatt Hans Rochus leszállt, kedvesen megpaskolta az állat nyakát

- Szép jószág ez a Ramiro.

- Ő is tudja. Nézd csak, milyen büszkén tartja a fejét!

- A szép lovak pompás látványt nyújtanak. Nagyon szeretem őket.

- Nem akarsz megtanulni lovagolni? Édesapádnak köszönhetően annyi szép lovunk van, hogy bizonyára neked is találunk egy alkalmas hátast.

- Attól tartok, nincs bennem elég bátorság - válaszolta Ruth félénken.

- Dehogyan nincs!

- Nem, nem ...

- Kár, pedig biztosan jól festenél a lovon. Az édesanyám is kiváló lovas volt.

- Ahogy mesélted, ő vidéken nőtt föl. Ott egykettőre megtanulja az ember, hogyan kell állatokkal bánni.

- Még te is megtanulhatod. Egyébként hogy tetszik neked Rochsberg, az új otthonod?
- Csodálatos! Még sohasem éltem át ilyen pompás tavaszt.

Hans Rochus sugárzó szemekkel nézett körül, és mélyen beszívta a levegőt.

- Ugye, milyen szép itt? Ha néha eszembe jut, hogy meg kellett volna válnom a birtoktól...
Ó, Ruth, bárcsak kifejezhetném neked valahogyan a hálámat.. - szolt, és meghatottan ajkához vonta felesége kezét.

Ő azonban hevesen visszarántotta.

- Ne mondj ilyet! Nem tartozol nekem hálával, - tört ki belőle, és haragosan összevonta a szemöldökét.

Igen, Ruthot leginkább ez kínozza. Hans Rochus azt hitte, köszönettel tartozik neki, és minden iránta tanúsított figyelmessége azon igyekezetéből fakadt, hogy kifejezésre juttassa háláját. Szégyenkezve utasított hát vissza minden meleg, szívélyes hangot, mint aki családságot követett el. Az iránta tanúsított jósága rögvest az ellenkezőjébe csapna át, ha megtudná, miért lett a felesége.

Némán ballagtak egymás mellett. Ramiro - kantárszáron vezetve - mögöttük kocogott, s az útjába kerülő leveleket, fakérget rágcsálta. Így értek a széles gesztenyefasorba. A fák közül pompás kilátás nyílt a völgyre. A mélyben egy keskeny, hosszúkás tó nyújtózott. Az egyik partján terült el a falu, szép kis templomával és szemrevaló házaival, sok fővárosi élvezte itt a nyarat, s ez a parasztokat jómódúvá tette. Egyesek az erdő mellett csinos, villának beillő házakat építettek. Mindez festői látványt nyújtott. Rochsbergben volt egy nagy, takaros vendéglő is, árnyas kerttel, kugli- és tenispályával. A vendéglőnek még télen is elég sok látogatója akadt.

Ruth csendes örömmel nézett le a völgyre.

- Milyen gyönyörű táj... -jegyezte meg félhangosan. Hans Rochus ránézett, az imént véletlenül meglesett kifejezést keresve arcán, de hiába. Türelmetlenség lett rajta úrrá. Valóban rejtély ez az asszony - rejtély, amelynek képtelen rájönni a nyitjára? Vagy képzelet csupán?

- Nem érzed magad itt magányosnak? - kérdezte hirtelen.

- Ó, nem...

- Sohasem unatkozol?

- Nem, soha. Nem ismerem ezt az érzést. Apám házában sokkal csendesebb és magányosabb volt az életem, mint itt.

- Némi változatosságról gondoskodnak a régi cimboráim, akik midig is szívesen jártak Rochsbergbe. Úgy tűnik, a hölgyek is kedvelnek téged.

- Valamennyien nagyon szívélyesek velem.

- Ha akarod, meghívhatod Hildét néhány hétre...

Ruth nem nagyon örült ennek az ötletnek, ugyanis minél alaposabban megismerte Hildét, annál kevésbé tartotta rokonszenvesnek. Mivel azonban nem akarta a férjét megbántani, nem tett róla említést, ehelyett így szolt:

- Várjuk meg a kánikulát, akkor Hilde még jobban fogja élvezni az ittlétet.

- Csak miattad javasoltam...

- Valóban nem kell aggódnod értem. Olyan ember vagyok, aki egyedül is jól megvan. Nincs szükségem állandó társaságra..

- Mivel töltöd az időt tulajdonképpen, ha órákig egyedül vagy? - érdeklődött Hans Rochus.

- Ó, mindig akad valami dolgom. Egyébként lenne egy kérésem hozzád...

- Máris megígérhetem, hogy teljesítem, hiszen olyan ritkán kérsz valamit.

- Láttam a park végében egy csinos kis pavilont, körülötte verandával. Gyönyörű kilátás nyílik onnan a völgyre. Nagyon bájos a berendezése is, olyan, mint egy budoár.

- Valószínűleg anyám „remetelakára” gondolsz. Nagyon szeretett ott tartózkodni. A halála óta nem használta senki. - Kegyeletsértés lenne, ha megkérnélek, hogy hozasd helyre? Nyáron szívesen használnám.

- Már holnap rendbe hozatom. Egyáltalán nem találom kegyeletsértőnek, ha megegyezik az ízlésed az édesanyáméval. Szerettem volna, ha nehezebben teljesíthető a kívánságod. Ha neked is megfelel; akkor délután megnézzük együtt, hogy megmondhasd, milyen változtatásokat óhajtasz.

- Nagyon kedves vagy...

- Könnyű kedvesnek lennem, aligha lehetnék más veled szemben - mondta Hans Rochus, s a feleségébe karolt.

Ruth lesülötte a szemét, arca ismét hűvös, üres kifejezést öltött. Hans Rochus csüggedten felsóhajtott, és elengedte a felesége karját.

A kastélyba visszatérve máris jelentették nekik Ravenport úr érkezését. Ruth szokás szerint hűvös tartózkodással köszöntötte az apját. Hans Rochus tudta, hogy a viszonyuk nem különösebben bensőséges, a vő és após közti üdvözlés lényegesen szívélyesebben zajlott le.

Étkezés után a férfiak visszavonultak a dohányzószalonba, hogy üzleti ügyekről tárgyaljanak.

Ruth szobáit az első emeleten rendezték be. Legszívesebben itt tartózkodott, a szalonjában, ahol a zongorája is állt.

Ha a férje nem volt otthon, gyakran zenélt.

Azt hitte, Hans Rochus nem kedveli a zongoramuzsikát, mert egyszer hevesen kifakadt a „kontár klimpírozás” ellen, amikor a társaságban egy hölgy eljátszott néhány darabot. Így Ruth hozzá sem ért a billentyűkhöz, ha férje a kastélyban tartózkodott.

A legszívesebben akkor zenélt, amikor egyedül volt, mert azok az érzések, amelyeket oly szegénylősen takargatott, ilyenkor a felszínre törtek. Az intézetben kiváló muzsikusként tartották. Otthon is csak akkor játszott, ha apja nem hallhatta. Peter Ravenport számára a zene zavaró lárma volt csupán, és Ruth azt hitte, Hans Rochus is osztja ezt a nézetet.

Ruth a szalonja ablakában állt, és lenézett a zöldellő parkra. Nehéz sóhaj szakadt fel a kebléből. Elkezdett fel-alá járkálni a szobában, homlokán ráncok jelentek meg, a szemét félig lehunyta.

Ez nem a megszokott, közönyös Ruth volt. Ez a fájdalomtól eltorzult arc egy olyan asszonyé volt, akiben ellentétes érzelmek küzdenek. Szobája magányában levetette az álarcot. Itt egészen önmaga lehetett.

Végre úgy tűnt, megnyugszik. A lépései lelassultak, arcvonásai kisimultak. Az íróasztalához ment, amely ferdén, az ablak előtt állt. Leült, az öklére támasztotta a fejét. Egy idő múlva kihúzott egy fiókot, és tiszta lapokat vett elő. Írni kezdett. Egymás után írta tele az íveket határozott, jellegzetes betűivel, miközben tekintete egyre tisztább, békésebb lett. Nagy, sötét szemei belső tüztől ragyogtak.

Vajon mit gondolt volna Hans Rochus, ha így látja?

X.

Egy derűs júliusi napon néhány tiszt vendégeskedett feleségével a Rochsberg-kastélyban. A vasútállomástól gyalog tették meg az utat az erdőn keresztül.

Estefelé, amikor a kellemesen eltöltött nap után ismét felkerekedtek, a hölgyeknek kedve támadt visszafelé is gyalogolni. Ruth a kastély lépcsőjén búcsúzkodott a jókedvűen csevegő vendégektől. Hans Rochus odaszólt neki, hogy elkíséri a társaságot, és barátságosan intett felé.

Ruth a távozók után nézett egy darabig, aztán felment a szobájába. Hans Rochus egy órán belül nem ér vissza, gondolta magában, és ki akarta használni az időt egy kis zongorázásra. Mivel biztosra vette, hogy egyedül van, szívét-lelkét beleadta a játékba.

Hans Rochus azonban csak a park kapujáig kísérte a vendégeket, s jóval korábban visszatért. Keresztülhaladt az előcsarnokon, és elindult felfelé a vastag szőnyegekkel borított

lépcsőn. Egyszer csak halkan morajló muzsika ütötte meg a fülét, és hallgatózva megállt. Szemvillanása elárulta, hogy azonnal felfogta: Ruth az ő távollétét használta ki, hogy kedvére zongorázzék.

Még sohasem hallotta a játékát, de nem is vágyott rá különösebben, hogy előadassa vele a szokásos szalondarabokat. Az is kiment már a fejéből, mennyire fontos volt Ruthnak, hogy magával hozhassa zongoráját Roshsbergbe.

Nos, a véletlen mindezt ismét eszébe juttatta. Minél közelebb ért felesége szobájához, annál jobban elcsodálkozott. Valóban Ruth az, akinek az ujjai alól ez a lélektől áthatott muzsika árad?

Halkan kinyitotta szalon melletti szoba ajtaját, csendesen leült, és megbabonázva hallgatta a zenét. Lükettető élet csengett-bongott Ruth játékában, fájdalom és panasz, vad, égő kín, amely gyöngéden simogató moll akkordokban oldódott fel.

Hans Rochus nem mozdult. Csukott szemmel hevert a fotelban, s itta magába a hangokat. Ruth egy Chopin-nocturnbe kezdett. A férfi még nem hallotta a darabot ilyen tökélyvel játszani. Amikor befejezte, egy álmodozó, halk, lágy prelúdiumba fogott, amelyet Hans Rochus nem ismert, de amely különösen megragadta. Ezután a Holdfény-szonáta következett.

Hans Rochus elsápadt az izgalomtól. Valóban az ő csendes, közönyös Ruthja, hideg, üres tekintetű asszonya játszik? Valóban az ő ujjaitól származik Beethoven zenéjének ez az ihletett tolmácsolása? Képes lelket lehelni a hangszerbe? Igen, ez az átszellemült játék a lélek mélyéről fakadt. Egy jelentéktelen, érzelemszegény ember nem lenne képes erre.

Hans Rochus úgy ült ott, mint akit elvarázsooltak. Akkor sem mozdult meg, amikor Ruth a szomszéd szobában felállt, és lecsukta a zongora tetejét. Bepillantott hát végre szégyenlősen elzárkózó feleségének a lelkébe... Vajon megtalálja-e valaha is a kulcsot ehhez a különleges teremtéshez?

Meghallotta a közeledő lépteket, és tekintetét az ajtóra szögezte. Ruth belépett. Amikor megpillantotta a férjét, ijedten összerezsent, és önkéntelenül visszahőkölt.

- Te itt vagy... ? - dadogta.

A férfi felemelkedett, de egy pillanatra sem vette le a szemét a feleségéről. Láta, hogy igyekszik visszanyerni az önuralmát, és megszokott álarca mögé rejtőzni. Hans Rochus szeme felcsillant. Őt soha többé nem fogja ez az álarc megtéveszteni. Meg akarta fejteni a rejtélyt, amelyet a saját felesége adott fel neki.

Ruth nem veheti észre, hogy most rájött valamire. Titokban akarta tanulmányozni a bájos idegent. Hiába is hadakozik ellene, eljön a nap, amikor majd, azt mondhatja neki: „Ismerlek már, mondd, miért tévesztettél meg, miért rejtőztél a közöny maszkja mögé?”

Látszólag elfogulatlanul lépett oda a feleségéhez.

- Igen, már itt ülök egy ideje, és téged hallgattalak,

- Azt hittem, az állomásra mentél - mondta Ruth még mindig bizonytalanul.

- Csak a kapuig kísértem őket.

- m tudtam.

- Különben nem játszottál volna? - kérdezte Hans Rochus mosolyogva.

- Semmi esetre sem - válaszolta Ruth, ismét magára öltve hűvös modorát.

- És miért nem?

Ruth egy karosszékbe ült, s ideges mozdulatokkal simított végig ruhája ráncain.

- Tudom, hogy nem kedveled a zongoramuzsikát.

- Tudod? Ha szabad kérdeznem, honnan?

- Tőled, magadtól.

- Tőlem?

- Igen. Egyszer dühösen gúnyolódtál, amikor Lüttich kisasszony játszott.

Hans Rochus szívből felnevetett.

- Emlékszem már, hogy kínoztad magát és főleg szegény hallgatóit! Még ma is égnek áll a

hajam, ha visszagondolok rá.,. Csak nem akard a játékodat ahhoz a klimpírozáshoz hasonlítani? - folytatta elkomolyodva.

- Nem tudhattam, észlelsz-e különbséget? - Vadembernek tartasz?

- Dehogya. Vannak, akik egyszerűen nem szeretik a zenét.

Otthon is csak akkor játszottam, ha apám nem hallhatta. Zavarta a zongora.

- Sajnálom őt. Én áhítatos n hallgattalak, s nagy élvezetet nyújtott a játékod, köszönöm.

Ruth arca ismét megfagyott, de ezúttal nem tudta elriasztani vele a férjét.

- Mire való ez az elutasító arckifejezés, Ruth? - folytatta Hans Rochus. - Így akard mindig elhárítani a gyöngédségemet és a közeledésemet? Férj és feleség vagyunk, egymáshoz tartozunk Isten és ember előtt. Miért térsz ki mindig előlem? Látszólag engedelmeskedsz az akaratomnak, látszólag odaadod magad, mégis úgy érzem, távolságot akarsz tartani. Ígérd meg, hogy a jövőben akkor is zongorázol, ha itthon vagyok.

Ruth pirulva hajtotta le a fejét. A hosszú, sötét szempillák finom árnyékot vetettek arcára. Erősen uralkodott magán, de az ajkai remegtek, ujjait görcsösen fonta egymásba.

- Csak szólnod kell, mikor szeretnél hallani. Most bocsáss meg... elfelejtettem zsebkendőt hozni magammal - mondta, és gyorsan felállt. Kisietett a szobából, még mielőtt Hans Rochus bármit is szólhatott volna.

A gróf töprengve nézett utána.

Ruth elmenekült, mert egyedül akart maradni. Megrémítette férje hirtelen megjelenése, Tudta, hogy egész lelkét beleadta a muzsikába, s most úgy érezte, kiszolgáltatotta magát ezzel. Mindenét odaadta a férjének, csak a lelkét nem, arra nem formálhatott jogot. Hiszen csak azért tűrte meg őt, mert ez a házasság volt az ára annak, hogy megtarthassa a birtokait. Ruth kezébe temette az arcát, és halkán felsóhajtott.

Amikor később visszament Hans Rochushoz, sápadt arca még merevebbnek és élettelenebbnek tűnt, mint valaha. Hans Rochus azonban nem hagyta magát többé megtéveszteni. Most már tudta, hogy Ruth szándékosan kelti egy hűvös, szenvtelen teremtés látszatát.

Ettől az órától fogva más szemmel nézte a feleségét. Már nem csupán türelmesen figyelte, hanem izgatottan kutatni kezdett igazi lényé után. Váratlan felfedezése rádöbentette, hogy alulértékelté őt.

Egy dologban biztos volt: az asszony nem akarja megosztani vele a legbensőbb gondolatait. De miért? Nem tartja őt méltónak rá, hogy lelke mélyére pillanthasson?

Hans Rochus nem talált választ a kérdésre. De szilárdan eltökélte, hogy kideríti, mit titkol előle a felesége. Vigyázva haladhat azonban csak a célja felé, és először is Ruth bizalmát kell elnyernie.

Elég őszinte volt ahhoz, hogy bevallja magának, eddig semmit sem tett ezért. Ruthal szembeni viselkedése helytelen volt. Ő nem olyan asszony, akivel éreztetheti, hogy bensőleg nem tartja magával egyenrangúnak. Márpedig eddig így tett. Nem vette komolyan, habár: soha sem feledkezett meg róla, mit köszönhet neki. Ezen gondolatok között ismét felmerült a régi kétely: miért lett valójában Ruth Ravenport a felesége?

Ruth sokkal érzékenyebb volt annál, semhogy ne vette volna észre a férjében végbemenő változást. Hans Rochus több időt töltött vele, érdeklődőbb lett, és Ruthot mindez nyugtalansággal töltötte el. Félénksége, gyámoltalansága meghatotta Hans Rochust. Csodálkozó szemekkel nézte, milyen bájos a felesége, s valami megmozdult a szívében.

Egy este megkérdezte tőle, nem játszana-e ismét a zongorán.

- Nagy örömet szerezne vele - biztatta.

Ruth azonnal felállt, és átment a szomszédos kis szalonba, ahol a zongora állt. Habozás nélkül játszani kezdett a keze ügyébe kerülő kottákból: egy Chopin-keringőt, egy dalt Mendelssohntól, egy Bach-prelúdiumot, végül részleteket Mozart egyik operájából. Ma is kiválóan játszott, finom átérzéssel, de mégis másként, mint a múltkor. A lelkét nem adta bele.

Hans Rochusnak jó füle volt, rögtön észrevette a különbséget, de nem szólt semmit.

Időközben Ruth kívánságára rendbe hozták a kerti lakot.

Mindennap ott töltött néhány órát. Békés, csöndes hely volt, s mindenekelőtt így elkerülhette Hans Rochust. Ruth örült, ha csak ritkán találkoztak, mert férje kutató pillantásai nyugtalanították. Már nem érezte biztonságban magát az álarca mögött.

Egyik nap a csinos kis verandán üldögélt, előtte, az asztalon a kereskedőtől frissen érkezett könyvek heverték. Még ki sem nyitotta őket, tekintete a távolba révedt. Hirtelen lépéseket hallott közvetlen közletről, s mire megfordult, Hans Rochus már ott is állt mellette. Lovaglóruhát viselt, kezében ezüstözött lovaglópalcát tartott. .

- Nem zavarlak? - kérdezte mosolyogva.

- Ó, nem - válaszolta Ruth habozva.

- Akkor élvezhetem egy kicsit a társaságodat? - Ha nincs jobb és fontosabb dolgod...

- Jobb? Nincs. Fontosabb? Azt hiszem, az sincs - felelte Hans Rochus, azzal gyakorlott mozdulattal átlendült a veranda korlátján, s kalapját, palcáját az asztalra tette. Közben a könyveket kissé odébb tolt.

- Új könyveket kaptál? Megnézhetem?

- Tessék.

Hans Rochus átnézte a köteteket, egyiket a másik után, valamennyi elsőragú szerző új műve volt. A homloka elborult. Feltételezte volna korábban, hogy ezek felesége olvasmányai? Nem. Most már egy cseppet sem lepődött meg. Valamivel távolabb, a többiektől elkülönítve hevert egy kötet, amit Ruth nyilván azért választott ki, mert először azt akarja elolvasni. Amikor kinyújtotta érte a kezét, észrevette, hogy a felesége nyugtalanná vált. Hans Rochus szíve hevesebben kezdett dobogni. Érezte, át kellene ölelnie Ruthot, s azt mondani neki: „Bízz bennem, kérlek! Nem látod, mennyire küzdök a bizalmadért, mennyire bánt, hogy nem értékeltelek idejekorán?”

Hans Rochus azonban hallgatott, s kinyitotta a könyvet. A szerző nevét látva meglepődött. Hans Volkmar! Jól emlékezett erre a névre. Ő volt a szerzője annak a könyvnek, amelyik annyira lebilincselte. „Csendes tó” volt a címe. Csendes tó... - Hans Rochus felidézte magában a tartalmát. Hirtelen eszébe jutott a könyvről folytatott beszélgetése Ruth-tal. Valahogy szokatlan volt. Nem árult-e el akkor is idegességet, amikor elkérte tőle? Most rájött a különös viselkedés magyarázatára. Szerette volna megakadályozni, hogy elolvassa a könyvet, amelynek hőisében önmagára ismert.

Nem hasonlatos-e ő is egy „csendes tó”-hoz, amelynek a felszíne titokzatos mélységeket rejt? Átható tekintettel fürkészte Ruth arcát, aki úgy tűnt, ismét megnyugodott. De őt nem téveszti meg! Hans Rochus elhatározta, hogy meghozatja a könyvet, és még egyszer elolvassa. Talán talál benne valamiféle útmutatást, hogyan férközhetne közelebb a felesége lelkéhez.

Az új könyvnek, amit a kezében tartott, „Szeretni akarlak” volt a címe.

- Hans Volkmar? Ugyanaz a szerző, akinek az első munkája, a „Csendes tó” akkora feltűnést keltett?- kérdezte Hans Rochus közömbösséget színlelve.

- Úgy hiszem.

A férfi mosolygott. Milyen könnyedén észreveszi már a lélek nyugtalan rezdüléseit a merev arc mögött.

- Olvastad már az új könyvét?

- Igen.

- Nem volt kedvező ítéleted az első művéről. Ezzel elégedett vagy?

Ruth elpirult.

- Nem, elégedett most sem vagyok...

- Úgy tűnik, nagyon igényes vagy, ami az olvasmányaidat illeti. Ezek a nevek is bizonyítják - mutatott Hans Rochus, az asztalon heverő könyvekre.

Ruth hátradólt kecses, fonott karosszékében.

- Ezek a szerzők érett írók, kiérdemelték a hírnevüket.

Hans Volknar nevét nem lehet egy napon említeni az övékével.

- Talán egyszer ő is megüti ezt a színvonalat. A tehetsége megvan hozzá. Te csak két művét ismered, abból nem lehet végérvényes ítéletet alkotni.

- Nem, persze hogy nem.

- Jó, mindenesetre nagyon szeretném elolvasni ezt a könyvét is. Elvihetem?

- Tessék, a rendelkezésedre áll.

Egy darabig szótlánul ültek egymás mellett, s a tájat nézték. Ramiro vidám nyerítése zökkentette Ki őket gondolataikból. Ruth felkapta a fejét.

- Hol hagytad Ramirót?

- Ott szemben, a cserjés mögött egy fához kötöttem.

Egyébként igazad van, ez a kis lak valóban nagyon kellemes hely. Gyakran vagy itt; ugye?

- Majdnem minden nap.

- Ne csodálkozz, ha ezentúl gyakrabban meglátogatlak.

Vagy inkább itt ne zavarjalak?

Ruth futó pillantást vetett Hans Rochusra. A férfi arca nem árult el semmit. Miért keresi mostanában a társaságát? Miért figyel mindig olyan különösen? Az egész viselkedése megváltozott, amióta rajtakapta a zongorázáson. Ruth tudta, hogy színlelt közönyévei már nem tudja megtévesztetni. Szenvedett kutató tekintetétől, hiszen annyi rejtegetnivalója volt! Könnyebb volt elviselni azt, amikor alig törődött' vele. Most elbizonytalanodott. Miért akarja megzavarni a nagy nehezen kivívott nyugalomát? Csupán kíváncsiságból? Vagy talán...

Egy tétova gondolat szívébe kergette a vért, s úgy érezte, mintha meginogna lába alatt a talaj. Gyorsan elhessegette magától a gondolatot. Egy dologban azonban bizonyos volt, el kell terelnie magáról a figyelmet.

De hogyan?

Kétségbeesésében Hilde jutott az eszébe. Mentő ötletnek tűnt! Hildének kell idejönnie. Hans Rochusszal jól megértik egymást, és Hilde pontosan az a személy, aki magára vonja az emberek figyelmét. Hiszen férje is mondta már, hogy hívja meg a lányt. Akkoriban semmi kedve sem volt hozzá, de most megkönnyebbüléssel gondolta látogatására.

Hans Rochus a feleségére szögezte a tekintetét; aki szaporán és szabálytalanul lélegzett, a száját szorosán összepréselte. A férfi megsajnálta. Érezte, hogy vívódik magával, bár az okát nem tudta kitalálni.

Bárcsak segíthetne! Első alkalom volt, hogy mély, tiszta szeretet támadt benne a felesége iránt.

- Ruth, nélkülözöl valamit Rochsberghen? Úgy veszem észre, nem vagy megelégedve az itteni életteddel.

Az asszony keze élettelenül pihent a férjéén, a legszívesebben felsikoltott volna a fájdalomtól.

Miért faggatja? Hiszen ő nem több neki valami szükséges rossznál, amit a sors rákényszerített. Miért nem hagyja már békén? Ez így elviselhetetlen!

- Szeretnék megkérni, hogy hívjuk meg Hildét. Mostanában kissé visszavonultan élünk - rebegte.

Hans Rochus arcán árnyék suhant át. Nem szívesen emlékezett Hildére. A felesége kíváncságára mégsem mondhatott nemet, habár rájött az okára.

- Természetesen teljesítem az óhajodat -válaszolta nyugodtan. - Mikor jöjjön Hilde?

- Hamarosan! Ha még ma elküldesz valakit a városba az üzenettel, akkor már holnapután érte mehetnék.

- Ahogy akarod. Hilde biztosan szívesen jön, mostanában nem akadhat sok szórakozása. - Örülök, hogy lesz társaságod, mert a jövő héten nyolc napra Berlinbe kell utaznom.

- Annál jobb, hogy Hilde itt lesz - mondta Ruth, pedig sajnálta, hogy nem értesült előbb erről az utazásról. Szívesebben töltötte volna egyedül ezt a néhány napot, s Hildét akkorra hívta volna meg, amikor Hans Rochus hazaér. De most már nem volt mit tenni.

Igyekszik majd Hildét minél tovább Rochsbergben marasztalni. Akár őszig is, akkor megélénkül újra a társasági élet.

Ennek a napnak az estéjén, amikor Ruth már visszavonult a szobáiba, Hans Rochus a dohányzószalonban feküdt a díványon, s a délután kölcsönvett könyvbe mélyedt. Szerette volna kitalálni, miért akarta Ruth megakadályozni, hogy elolvassa. Ez alkalommal is lenyűgözte a szerző kifinomult választékos nyelve, de leginkább a cselekmény maga érdekelt.

Két emberről szólt a történet, akiket a külső körülmények házasságra kényszerítettek. A kötelességük lelkiismeretes teljesítésének elhatározásával nyújtották egymásnak a kezüket. Megvolt bennük a szándék kapcsolatuk kiteljesítésére. Mindketten „szeretni akartak”. Ez az írás is mesterien ábrázolta az asszony keserves vívódását. Azt, hogy mit érzett, amikor szerelem nélkül hozzáment a férfihoz különösen megindítóan ecsetelte a szerző.

Hans Rochus néhányszor mélyet sóhajtott. Vajon Ruth hasonlóan éli meg a saját sorsát? Ő pedig közömbösnek hitte, és ügyet sem vetett rá.

Hans Rochus az ölébe eresztette a könyvet, s egy darabig maga elé meredt: Aztán tovább olvasott.

A férfi szereplő alakja felületesebben volt megrajzolva, nem olyan érzékeny vonásokkal, mint az asszonyé. Benne is megvolt a szándék az őszinte, odaadó szerelemre, mert a felesége adóságának hitte magát, s mert lovagias, jószívű és mély érzésű ember volt. Így éltek egymás mellett, igyekezve egymáshoz közelebb kerülni. Kényszeríteni akarták magukat a szerelemre. De a szerelmet nem lehet kikényszeríteni. Annak magától kell támadnia, az az ég kegyes ajándéka.

- Egy napon megoldódtak a gondok, amelyek egymáshoz kötötték a fiatalokat, s ők elváltak egymástól, örökre. Erről szólt a könyv.

Amikor Hans Rochus a végére ért, már tudta, miért szerette volna Ruth megakadályozni, hogy elolvassa. Ő is rájött, hogy ez akár az ő történetük is lehetne.

Különösnek találta, hogy a szerző mindkét könyve hasonló tapasztalatokból merít. A „Csendes tó” főszereplőjét akár Ruthról is mintázhatták volna - miként azt Hans Rochus mostanra felismerte, a „Szeretni akarok” pedig a házasságuk pontos rajza volt.

Még ennél a véletlennél is jobban foglalkoztatta azonban Ruth véleménye a könyvben felvetett problémáról. Megvan benne is a szeretetre való szándék? S vajon a hősnőhöz hasonlóan ő is tisztában van vele, hogy a kényszer megöli a szerelmet? Ő is megalázottnak és megkínzótnak érzi magát a házasságban? Milyen szörnyű gondolatok!

Egy dolog azonban időközben megingathatatlanul bizonyossá vált: Ruth nem azért lett a felesége, mert Rochsberg grófnéjának fényes címére áhítozott. Valamilyen titkos kényszer hatására cselekedett. Csupán az apja erre nem vehette volna rá. Nem azért tette, hogy kielégítse az ő becsvágyát. Akkor hát miért lett a felesége?

Amikor Hans Rochus másnap a tölgyfa, burkolatú ebédlőben megjelent a reggelinél, sápadt és feszült volt, a szemei égtek. Szórakozottan morzsolgatott egy darab kenyeret, Ruth pedig riadtan figyelte.

Végre összeszedte magát.

- Még tegnap este elolvastam Hans Volkmar művét. Neked nem tűnt fel, hogy a történet igen hasonlít a miénkhez? - kérdezte bizonytalanul, s a feleségére nézett.

Ruth már valószínűleg felkészült erre a kérdésre, mert szemrebbenés nélkül válaszolt.

- Egy érdekházasság története, s abból elég sok akad - mondta kitérően.

- Bizonyára már te is véleményt alkottál. Egyetértesz a szerzővel abban, hogy a szerelmet nem lehet kikényszeríteni?

Ruth lesütötte a szemét. Az arca rezzenéstelen maradt, csupán a pír öntötte el ismét.

- Az én ítéletem nem mértékadó, mert én... én nem ismerem a szerelmet - mondta keserűen.
- Itt nem mértékadó ítéletről van szó, hanem a véleményed érdekel.
- Az ugyanaz, mint a szerzőé.
- Tehát te is azt hiszed, hogy csupán a szándék nem elegendő?
- Meg vagyok győződve róla, hogy a kényszer eleve halálra ítéli a szerelmet.

Hans Rochus felállt, és az ablakhoz lépett. Ruth a szívére szorított kézzel egy pillanatra lehunyta a szemét.

Egy idő múlva a férfi, látszólag visszanyerve nyugalma, megfordult.

- Bocsáss meg, ki kell mennem a földekre. Bizonyára elő kell készítened egyet s mászt Hilde érkezéig. Az ebédnél találkozunk.

XI.

Hans Rochus szokás szerint kezét csókolt, aztán elment. Ramiro aznap elégedetlen volt a gazdájával. Hirtelen vad rohanásra szorította, aztán a gyepelő ellazult, s a ló akár meg is állhatott volna, Hans Rochus azt sem vette volna észre. Végül egyenletes kocogásra fogta, le egészen a tóig.

Hilde Sontheim örömmel fogadta el a Rochsbergbe szóló meghívást. Halálosan unatkozott a szűk, csendes városi lakásban. Anyja szemrehányásai pedig kibírhatatlanná tették számára az életet. A tábornokné nem tudta megbocsátani a lányának, hogy, könnyelműen eljátszotta a fényes jövőt.

Hilde tehát örült, hogy Rochsbergbe mehet. Eszébe sem jutott, hogy Ruthra tekintettel legyen. Tulajdonképpen ki nem állhatta. Az unalmas, halvérű „szatócslánynak” nem fog megártani, ha egy kicsit kilendíti a nyugalmaiból.

Vajon képes bárki heves indulatot kiváltani belőle? Ezt jó móka lenne kideríteni. Legalább valamivel elűzné az unalmat.

Ilyen emberbaráti gondolatokkal áthatva készülődött Hilde a rochsbergi nyaralásra. Anyja egyetértett a látogatással, mivel ő éppen egy régi barátjánőjéhez készült...

Így vált el egymástól anya és leánya, titkolt elégedettséggel, amikor Ruth megjelent, hogy magával vigye Hildét. A két hölgy együtt kocsizott ki Rochsbergbe. Önhitt mosoly játszott Hilde szája szélén, amikor Hans Rochus az erdőben eljűk ment. Azt hitte, az iránta való vágyakozás hajtotta a férfit.

- Az ég áldjon meg benneteket, Hans Rochus, amiért kiszabadítottatok! Megsavanyodtam volna abban az álmos városban. Anya üdvözlétét küldi.

Hans Rochus udvariasan, de némi tartózkodással köszöntötte.

Útközben Hilde tréfás, nagyvilági modorban csevegett vele. Ruth szótlanul hallgatta. Senki sem tudott Hildénél szórakoztatóbban beszélni semmiségekről.

Hans Rochus is felélénkült. Ez a két ember jól megértette egymást. Ugyanahhoz a társadalmi osztályhoz tartoztak, ugyanazt a nyelvet beszélték. Ruth feszélyezett és félszeg volt mellettük. Amikor megérkeztek a kastélyba, Ruth fel akarta kísérni Hildét a szobáiba, ő azonban nevetve visszautasította.

- Magam is megtalálom, Ruth. Ugye, a toronybeli régi szobáimat kapom most is?

- Igen, úgy, mint mindig..

- Nagyszerű, akkor te maradj csak az uraddal! Gyorsan átöltözöm, aztán lejövök az ebédlőbe. Máris érzem a vidéki levegő hatását!

Hilde kecsesen szökelt felfelé a lépcsőn. Ruth követte, hogy maga is átöltözzék.

Nem nagyon sietett, és mire visszaért, Hildét már az ebédlőben találta, élénk társalgásba merülve Hans Rochusszal. Gyönyörűen festett fehér, szellős ruhájában, amely kellően érvényre juttatta bájait. Összeráncolt szemöldöke alól irigykedve pillantott a belépő Ruthra.

Rochsberg grófné rendkívül előkelő és nemes benyomást tett, egyáltalán nem úgy nézett ki, mintegy „szatócs lánya”.

Na persze, ha ilyen ruhákat engedhet meg magának...!

- Meseszép ez a kosztümöd, Ruth! Worth vagy Gerson?

- Egyik sem. Kranznál csináltattam.

- Hihetetlen! Hercegnénk udvari szállítója többnyire csak ízléstelenségeket produkál. Nem hittem volna, hogy erre is képes.

- Egy-két kivétellel mindig velük dolgoztatok. De én határozom meg a ruhák szabását, sőt többnyire rajzokat is mellékelek, és megadom a színeket is.

Hilde csodálkozva hallgatta, Hans Rochus pedig figyelmesen szemügyre vette Ruth ruháját. Azt már gyakran megállapította, hogy a felesége ízlésesen és előkelően öltözik. Nos, most a ruhák sajtósága, egyéni voltának okára is fény derült: Ruth saját tervezései. Ezért nem tűnt a megjelenése sohasem sablonosnak, habár követte a divatot.

Hilde észrevette a férfi vizsgálódó pillantását, és gúnyosan felnevetett.

- Ne fáradj, Hans Rochus, ezt te úgysem érted! Ez a mi szakterületünk.

- De kérlek, a szép ruhákat mindig is értékeltém - válaszolta Hans Rochus, és gavallérosan meghajolt a felesége felé.

Az asztalnál Hilde és a házigazda között élénk beszélgetés alakult ki. A fiatal hölgy rendkívül jókedvű volt. Ruth alig vett részt a társalgásban.

Elgondolkozva pihent tekintete Hilde szép, életvidám arcán. Az ember nem is hitte volna, hogy nehéz lelki tusa áll mögötte. Úgy tűnt, nyomtalanul vészelt át. Persze, hiszen nem szerette Krachtot. De bizonyára sajnálta, hisz a férfi bízott a szerelmében. S egy embernek fájdalmat okozni - ez Ruth szemében szörnyűségnek tűnt. Hilde helyében ő nem tudott volna most tréfálkozni és nevetni.

Hogy is képzelhette volna magát Ruth a kétszínű, felületes Hilde bőrébe... ! Ha ismerte volna a jegyesség felbontásának valódi okait, még kevésbé értette volna.

- Hans Rochus azért vette át a tréfálkozó hangot, nehogy Hilde megsejtse, milyen komoly problémák foglalkoztatják. Többször is felhangzott jóízű, vidám nevetése.

Ruth még sohasem hallotta így nevetni, s most súlyos teherként nehezedett a szívére, hogy kedélytelenségének ő az oka.

Ha Hilde kettesben volt Ruthal, a lehető legártatlanabb arccal ejtett el egy-egy gonosz kis megjegyzést a fiatalasszony bosszantására. Egyszer, a karosszékben elnyújtózva így szólt:

- Bizonyára csodálkozol, hogy ilyen vidámnak látszom a Krachtal történetek után. Tulajdonképpen nehezemre is esik...

- Akkor miért játszod meg magad? Előttünk igazán úgy viselkedhetsz, ahogyan kedved tartja.

- Hilde felsóhajtott.

- Én... Hans Rochust sajnálom.

- Hans Rochust? Miért?

- Istenem, ez a szegény ember olyan csendes és komoly lett. Alig ismerek rá. Még éri is savanyú képet vágjak?

- Derűsebb és életvidámabb volt azelőtt? - kérdezte Ruth enyhén elpirulva. - Én nem ismerem másnak, mint amilyen most.

Hilde bólintott, mintha azt mondaná: „ezen nem is csodálkozom”, de hangosan így válaszolt:

- Régen egészen más volt. Hát igen, az élet kemény iskola... Mi ketten, Hans Rochus meg én ezt megtapasztaltuk. A lány az öklére támasztotta a fejét, és szomorúan nézett maga elé.

Ruthot bénító, kellemetlen érzés fogta el, amit azonban nem tudott volna szavakba önteni. Ez a szándékos rosszindulat torkára forrasztotta a szót.

Hilde lopva feléje sandított. A szemében gonosz fény lobogott. „Ezt a jégcsapot semmi

sem rendíti meg?” - gondolta alattomos kíváncsisággal.

Irigyelte Ruthot a gazdagságáért, azért, hogy bármit megszerezhet magának, amire csak kedve támad.

Már az első órában feltűnt neki, hogy Hans Rochus és a felesége közön csak hűvös, udvarias a viszony. Hogyan is lehetett volna másként? - féktelen, „örült Rochsberg” és ez a merev, jelentéktelen asszony a rideg arcvonásaival- közöttük szó sem lehetett összhangról. Valóban sajnálta Hans Rochust.

Hilde nem is sejtette, hogy a férfi leszívesebben minél előbb megszabadult volna tőle. Kifejezetten zavarta, hogy mindig magán érezte a lány fürkésző pillantását. Ilyen körülmények között még nehezebb volt Ruth közelébe férköznie. A sürgető vágy, hogy feltárja felesége igazi lényét, egyre erősödött benne.

A berlini utazást elhalaszthatta volna, de most örült, hogy elmehet otthonról. Távol Ruthtól talán rájön végre, hogyan viselkedjék vele.

Hilde kellemetlenül meglepődött, amikor értesült róla, hogy Hans Rochus nyolc napra Berlinbe utazik. Most nem kellett színlelnie a bánatos arcot.

Együtt ültek a kastély keleti szárnyának a verandáján, amikor Hans Rochus elbúcsúzott a hölgyektől, hogy még egy ellenőrző körutat tegyen birtokán a másnapi utazás előtt.

Hilde a lépcsőn utolérve a karjába kapaszkodott.

- Valóban el kell menned? Pont most, amikor itt vagyok? - kérdezte szemrehányóan.

Hans Rochusnak kellemetlen volt ez a bizalmaskodás. Mit gondolhat Ruth? Elvörösödött, Hilde magatartását kifejezetten tapintatlannak találta.

- Valóban el kell utaznom:- jelentette ki szilárdan.

- De mit csináljak én, ha te elmész?

- Ugyan, Hilde, hiszen Ruth itt marad!

- Ó, Ruth! Köztünk legyen szólván, rettenetesen unalmas!

Hans Rochus összeráncolta a homlokát.

- Nem lehet minden asszony olyan eleven, mint a kéneső - mondta félig tréfásan.

- Ugyan, ne akard velem elhíttetni, hogy te Ruthot szórakoztatónak tartod!

- A férfi arca elsötétedett.

- Semmit sem akarok elhíttetni veled, Hilde, de megkérlek, ne beszélj ilyen hangon a feleségemről!

Hilde halkán felnevetett.

- Szegény Hans Rochus, nem tesz jót neked a magány! A végén kétségbeesésedben még beleszeretsz a feleségedbe. Ugyan, az lehetetlen ... Te, a legcsinosabhb legszórakoztatóbb gavallér és ez a jégcsap!

A tréfás szavak mögött lapuló gonosz szándék oly nyilvánvaló volt; hogy Hans Rochus egyre inkább elkomorodott.

Hilde azonban nem vett róla tudomást, s a múltat kezdte felemlíteni:

- Emlékszel még... ? - vágott bele egy régi történetbe.

A férfi türelmetlensége egyre nőtt. Lopva Ruthra pillantott, aki nyugodtan ült a karosszékeben, csak az arca lett mind pirosabb.

Hans Rochust bosszantotta Hilde kacérkodása. Hiszen ez a lány lelkileg teljesen romlott! Ramiro felé irányította a lépteit, s a lovászfű után kiáltott.

- Bocsáss meg, Hilde, de sietnem kell- szólt határozottan és ridegen. Gyorsan felpattant a lóra, udvariasan köszönt, s felcsillanó szemmel búcsút intett Ruthnak.

Hilde elég okos volt ahhoz, hogy észrevegye, a nyila ezúttal nem talált célba. Bősz harag öntötte el. Talán eltűnt a szépsége, elhalványult a bája, hogy nem uralkodik többé a férfi szíveken?

Megfordult, és lassan felment a lépcsőn.

Ruth igyekezett leplezni nyugtalanságát. Akarata ellenére is felizgatta Hilde kacérkodása a

férjével. Kutató pillantást vetett a lányra, aki összehúzott szemöldökkel vetette magát egy fotelba.

Szótlánul ült egymással szemben a két nő, mindketten saját, kellemetlen gondolataikba merültek. Pedig szikrázóan sütött a nap, sugarai arany ragyogásba öltöztették a tájat. Ahová csak a szem ellátott: minden csupa szépség, fény és melegség volt. Úgy tűnt, ezt a földdarabot azért teremtették, hogy boldog embereknek nyújtson otthont.

Másnap Hans Rochus elutazott. A búcsúzásnál hosszabban szorította meg Ruth kezét, mint különben. Először esett neheze a elválás. Úgy tűnt, mintha még lenne valami mondanivalója, néhány meleg, kedves mondat: A megfelelő szavak után kutatott, amelyek kifejezhetnék volna az érzéseit, amikor Hilde lépett a szobába. .

- „Drága asszony, türtőztessd könnyeid ...!” - idézte gúnyosan a verset, tönkretéve a meghitt hangulatot.

A házaspár váltott még néhány udvarias mondatot, Hans Rochus kezét csókolt a hölgyeknek, majd beszállt a kocsijába. A lovak rögtön meglódultak. Hans Rochus még egyszer visszanézett, de a tekintete nem Hilde csinos arcát, hanem felesége finom vonásait kutatta. Az asszony hűvös és közömbös volt, mint mindig.

A két hölgy nemigen tudott mit kezdeni egymással. Bár Ruth mindent megtett Hilde szórakoztatásának érdekében, ez még inkább neheze esett, mint egyébkor. Kínzó nyugtalanság kerítette hatalmába. Hildének Hans Rochusszal szemben tanúsított magatartása elgondolkoztatta. Amióta a férfi elment, elszállt Hilde jókedve is. Ruth nem tudott megszabadulni a kérdéstől, miért bontotta fel az eljegyzését Krachtal? Azt előtte is tudta, hogy nem szereti. Hogyan történhetett, hogy szinte az esküvőig várt a gyűrű visszaadásával?

Még mielőtt rájött volna, miért érdeklí mindez egyszeriben, már ki is csúszott száján a kérdés.

- Hogy történt tulajdonképpen, hogy felbontottad az eljegyzésedet Krachtal?

Hilde haragos képet vágott. Mi köze hozzá Rutlmak? Miért hozza fel ezt a kellemetlen ügyet? Biztosan csak piszkálni akarja.

Hilde a saját mércéjével mérte Ruthot. A szeme dühösen felvillant. Olyan választ akart adni, amellyel méltón visszafizeti a bosszantást.

Ruth maga is megijedt saját, meggondolatlan kérdésétől. - Bocsáss meg, Hilde, a tapintatlanságomért! Nem kell válaszolnod. Felejtsd el!

Hilde büszkén kiegyenesedett.

- Nyugodtan kérdezhetsz, előttem nem kell titkolóznom.

Légy őszinte, te tudtad, hogy azért bontottam fel az eljegyzésemet Krachtal, mert valaki mást szerettem, akié nem lehettem.

- Nem, ezt nem tudtam. Csak annyit hallottam, hogy Krachtot nem szeretted.

Hilde meglepődést színlelt.

- Csak nem akarsz 'velem elhitetni, hogy Hans Rochus nem mesélt el mindent?

Ruth összerezzen. Heves fájdalom hasított a szívébe.

- Hans Rochus? Nem, ő nem mondott többet annál, hogy nem szereted. Krachtot.

Hilde döbönt arcot vágott.

- Semmit? Semmit sem tudsz? Akkor ... akkor felejtsd el, amit mondtam! Azt hittem, Hans Rochustól úgyis tudod ... - Mit kellene tudnom tőle? - kérdezte Ruth remegő ajakkal .

Hilde ügyesen megjátszotta, hogy zavarban van.

- Ugyan, hagyjuk ezt, Ruth! Beszéljünk másról!

Ruth felállt, s Hilde elé lépett.

- Nem. Légy őszinte! Te is tudod, hogy Hans Rochus és én érdekházasságot kötöttünk. Nem tartozott nekem a szerelmével. Nem ártasz neki, ha mindent elmesélsz.

Hilde megadóan felsóhajtott.

- Ahogy akarsz, Ruth ... Azt hittem, Hans Rochus meggyóna neked, hogy mi valaha

szerettük egymást. Nézd, mind a ketten túl szegények voltunk ahhoz, hogy összeházasodhattunk volna. Így nem maradt más hátra, mint összeszorított fogakkal elfogadni a tényeket. Természetesen fáj, de az mit sem segített... Okosak akartunk lenni, ezért Hans Rochus eljegyzett téged, én pedig Krachtnak nyújtottam a kezem. Egy férfi azonban könnyebben megbékél egy ilyen helyzettel, én képtelenvoltam rá. A józan észdacára szakítottam Krachttal. Ez minden.

Ruth ismét a karosszékbe süppedt.

- Ez minden ... - mondta fakó hangon.

- Természetesen azóta egy szó sem esett köztünk szerelemről, ugye, ezt elhiszed nekem? Hans Rochus becsületes férfi, tudja, mivel tartozik neked.

Ruth szája keserű mosolyra húzódott.

- Igen, becsületes férfi, inkább meghalna, mintsem valami becstelenséget kövessen el - mondta színtelen hangon.

Hilde kárörvendően figyelte.

- Az ember idővel megbékél a sorsával. Hans Rochus benned kárpótlást lel, én pedig ... Mit számít az ...

Hilde „vallomása” után Ruth egy ideig szótlanul ült. Az arca most sem árult el sokat az érzéseiről. Most már megbizonyosodott arról, amitől félt. Hans Rochus tehát szerette Hildét, s még mindig szereti! Ha a szegénység meg is akadályozta ezt a két embert, hogy örökre egymáséi legyenek, Ruth betolakodónak érezte magát.

Jól tette vajon, hogy feleségül ment Hans Rochushoz? Most, hogy megtudta, a férje szíve másé, a házasságát kétszer annyira megalázónak érezte. S egyben rémülten eszmélt rá, hogy a szíve korántsem maradt oly érzéketlen és hideg férje iránt, mint ahogy azt bebeszélte magának. A fájdalom döbentette rá erre, amelyet Hilde szavai keltettek benne.

Hilde csalódottan nézte. A „szatócs lánya” most sem vesztette el az önuralmát.

- Bocsáss meg, Hilde, megfájdult a fejem, egy óráckára lefekszem - szólalt meg egy idő múlva halkán Ruth, és felállt.

- Nem haragszol?

- Nem, köszönöm az őszinteségedet. Ruth lassan kiment.

Hilde hosszan nézett utána, majd gúnyosan elhúzta a száját.

„Nos, Rochsberg grófné, most kvittek vagyunk. Te sem érdeklődsz többet az eljegyzésem felől” - gondolta gonosz megalégedettséggel. Aztán hátradőlt a karosszékében, s egy jóízűt ásított.

Ruth szobája magányában üldögélt az ablakelőtt, és égő szemekkel nézett maga elé.

Bárcsak elmehetne most innen, messzire, ahol senki sem ismeri, ahol nem találkozhat többet Hans Rochusszal! Mennyire a terhére lehet Ő, az asszony, akit nem szeret, csak azért tűr meg, mert különben elveszítené a birtokát. Bárcsak eléje állhatna, és azt mondhatná: „Rochsberg a tied, az apám becsapott téged.” Vajon mit válaszolna?

De ezt nem teheti meg, tovább kell élnie ebben a kínzó, meg alázó hazugságban, hiszen nem vádolhatja meg a saját apját.

Nagy könnyebbség volt most, hogy Hans Rochus elutazott. Így legalább jut ideje hozzászokni az újabb megalázáshoz. Csak Hilde ne lenne itt! Ruth haragudott rá, hiába mondta magának, hogy ezzel igazságtalanságot követ el. Mit tehet arról Hilde, hogy szereti Hans Rochust, s a férfi viszontszereti? Természetesen nem lett volna szabad Rochsbergbe jönnie, az ő helyében Ruth nem tette volna.

Több mint egy óra eltelt, amikor végre lement, hogy eleget tegyen háziasszonyi kötelezettségeinek. Hilde éppen egy francia regényt olvasott. Ruth elnézést kért a távollétéért, aztán behozatta a teát.

Az inas betolta a megterített asztalkát, s néhány perc múlva már a csészekben illatozott a tea.

Ruth illendően kiszolgálta a vendégét, keksszel, pirítóssal kínálta, s közben udvariasan csevegett vele, mintha mi sem történt volna. Ennek ellenére Hilde kellemetlenül érezte magát, és elhatározta, hogy amint megfelelő ürügyet talál, azonnal hazautazik. Hans Rochusszal úgysem lehet mit kezdeni. Mit bánja, ha örök unalomra kárhozza magát jéghideg felesége oldalán...

A hölgyek még a teánál ültek, amikor küldönc érkezett a városból, és személyesen a grófnéval kívánt beszélni. Ruth a szobába kérette, és apja hivatalos szolgájára ismert a férfit.

Megdöbbenve nézett rá.

- Milyen ügyben jár, Martens?

A szolgálja ügyetlenül meghajolt, és zavartan gyűrögette kezében a kalapját. A két elegáns hölgy a magas, előkelő terem megijesztette. Végre megszólalt:

- Hebenstreit kisasszony küldött. A grófné jöjjön, ha lehet, azonnal haza ... Úgy értem, a Mária utcába. Ravenport úr megbetegedett.

Ruth felkapta a fejét.

- Az apám? Beteg? Ilyen hirtelen? - kérdezte inkább csodálkozva, mint aggódva.

- Igen hirtelen történt, egyszer csak összeesett az irodában.

Ruth most már megijedt.

- Összeesett? Eszméletét vesztette?

- Nos ... Csak annyit mondhatok, hogy Ravenport úr beteg.

- Kihívták az orvost?

- Igen, Hebenstreit kisasszony rögtön üzent Sörensen doktorért.

- És megmondta., mi baja az apámnak?

- Hát, igen... de azt nem mondhatom meg. Hebenstreit kisasszony maga akarja a grófnéval tapintatosan közölni.

Ruth összerezzen, aztán erőt vett magán...

- Rendben van, Martens, azonnal indulok. Maga a kocsis mellé ülhet. Addig kérjen valamit enni a konyhán! -mondta nyugodtan.

Hilde csodálkozva nézte.

- Irigylésre méltó az önuralmad, Ruth. Úgy tűnik, az apád súlyos beteg.

- Akkor még inkább szükségem van önuralomra. Sajnos, ismét magadra kell hagyjalak, Hilde, bármilyen kínos is nekem.

- Nincs mit tenni, természetesen azonnal haza kell utaznod. Remélhetőleg nem olyan tragikus a helyzet, mint ahogy ennek a jó embernek a szavaiból kitűnhet.

- Mindenesetre amilyen gyorsan csak lehet, visszajövök.

A viszontlátásra!

Tíz perccel később Ruth már úton volt.

XII.

Időközben Hans Rochus elintézte Berlinben valamennyi hivatalos ügyét. Esténként általában színházba, az operába vagy koncertre ment. Így telt el öt nap. Gondolatai különös módon szüntelenül Ruthnál jártak, és sürgető vágyat érzett, hogy mielőbb viszontláthassa. Kellemetlen érzéssel töltötte el viszont Hilde. Ameddig a kastélyban tartózkodik, ő képtelen lesz bensőségebb viszonyt kialakítani Ruthal, pedig ez volt leghőbb vágya.

Kétségtelenül fontossá vált a számára, és ezt ki akarta mutatni, hogy végre legyőzze az asszony hűvös tartózkodását. Tulajdonképpen mindent elintézett, akár azonnal hazautazhatott volna, de Hilde ottléte visszatartotta. Így bolyongott délután céltalanul a városban, amikor egy hang riasztotta fel az álmodozásból.

- Hans Rochus, mit keresel te itt? Felpillantott, Wendling állt előtte izgatottan.

- Ami azt illeti, itt én sem számítottam rád. Hogy vagy? Wendling sápadt és sovány volt, az

arca beesett.

- Nincs miért panaszkodnom. Van egy óracsád a számomra? Szeretnék veled négy szemközt beszélni.

- Teljesen szabad vagyok, Heinz. Gyere, keressünk egy csendes helyet, ahol elmesélheted, mi történt veled.

Egy kiskocsmába mentek, ahol egy darabig szótlánul ültek egymással szemközt. Mindkettőjük eszébe Hilde Sontheim járt - természetesen különböző megvilágításban.

Végre megszólalt Wendling, és a közös ismerősök felől érdeklődött. Hans Rochus mindenkiről részletesen beszámolt. Aztán Heinz mesélt az életéről Takarékoskodási szándékkal egy kis kaszárnnyába helyeztette magát. Unalmas, nyárspolgári fészek volt, ahol elég ideje maradt sötét gondolatokra. Most éppen átutazóban volt Berlinben. Nagybátyjának aki a járandóságát folyósította - néhány nappal ezelőtt tüdőgyulladásban meghalt az egyetlen fia, és Wendling részt vett a temetésen.

S habár ezáltal a fiatal tiszt kilátásai a jövőre nézve hirtelen kedvezőre fordultak, teljesen átérezte a szülők, bánatát. Nem is tudott igazán örülni a várható gazdag örökségnek. De a szívében mégis titkos, forró remény ébredt. Még mindig mélyen, szenvedélyesen szerette Hilde Sontheimot, s mivel csak a szegénység állt közöttük annak idején, most ez a változás lehetőséget adott rá, hogy megkérje a kezét. A fiatalember bizonytalan hangon érdeklődött a lány felől.

Hans Rochus elmondta, hogy éppen Rochsbergben vendégeskedik, és azt is, hogy az eljegyzés felbontása óta rendkívül visszavonultan él. Hans Rochus szívből megsajnálta Wendlinget. Láta a szemében fellobbanó nyugtalanságot, amikor Hildéről kérdezte. A lány nem is érdemel ilyen hűséges szerelmet, gondolta magában, de nem vitte rá a lélek, hogy kifejtse a véleményét barátja előtt.

- Átadod neki az üdvözlőmet, Hans Rochus? - Szívesen.

- Haragszik-e még rám?

- Miért haragudna?

- Ugyan, ne tettesd magad, tudod, hogy az én bűnöm, hogy Kracht felbontotta az eljegyzést.

- Igen, Heinz, tudtam. De hogyan haragudhatna rád Hilde?

- Ő éppen annyira hibás, mint te.

- Nem, nem, nekem kellett volna józannak lenni, és idejében elmenni. De hidd el, képtelen voltam rá! Ezernyi szállal kötött hozzá a szerelem. Amióta nem láthatom, olyan, mintha minden fény, minden melegség eltűnt volna az életemből. Kimondhatatlanul szeretem...

Hans Rochus megérintette a fiatalember kezét. - Még mindig nem tudad kiheverni az elválást?

- Soha nem is fogom -válaszolta Wendling komoran.

Egy darabig hallgattak. Aztán Wendling kapkodva beszélni kezdett.

- Szerinted remélhetem, hogy hozzám jön feleségül, ha az anyagi helyzetem rendeződik? A, nagybátyámnak most én lettem az egyetlen örököse, ha egy kis idő múlva megkérdezném, biztosan segítene, hogy házasságot köthessek. Most még nem háborgathatom ezzel a nagy fájdalmában. Gondolod, hogy Hilde hozzám jönne?

- Hogy szeret-e még? Valaha szeretett...

- Akkor bizonyára remélhetsz. Mindenesetre szabad, abban bizonyos vagyok.

Wendling fellélegzett, és megszorította barátja kezét. - Köszönöm ezt a hírt.

- Igazárt nincs mit.

- Nagyon aggódtam. Hilde olyan szép, elég udvarlója akadhat.

Hans Rochus vigasztalásul elmondhatta volna, hogy Hildét a Krachttal lezajlott események óta korántsem, rajongják, körül, de ezt inkább elhallgatta.

- Hogy van Kracht? Tudsz róla valamit? - kérdezte Wendling egy idő múlva.

- Teljesen meggyógyult, hosszú Utazást tett, most pedig a birtokán él.
- És kiheverte a csalódást?
- Ki tudja? Reméljük.

Ezután még mindenféléről beszélgettek, s az egész estét együtt töltötték csendesen, el-elűnődve. Búcsúzásnál Wendling még megemlítette, hogy írni fog Hildének, amint beszélt a nagybátyjával. A két fiatalember erős kézzorítással köszönt el egymástól.

Hans Rochus, gondolataiba mélyedve tért vissza a szállodájába. Miként Wendling, egykor ő is ugyanígy rajongott Hilde Sontheimért. Mára azonban elmúlt ez az érzés. Ruth megtanította rá, hogy más mércével mérje az asszonyokat, pedig lelke legtitkosabb, legnemesebb részét még nem is tárta föl előtte. Hans Rochus most már tudta, hogy a felesége Hilde fölött áll, s drágább neki, mint Hilde valaha is volt.

A szállodában egy távirat várta. Sietve bontotta fel a borítékot. Ruthtól érkezett: „Apám agyvérzés következtében hirtelen elhunyt. Ha tudsz, azonnal gyere vissza!”

Hans Rochus nagyon megdöbben. Először nem is tudta felfogni, hogy Peter Ravenport' meghalt. Azonnal nekiállt összezsomagolni a holmiját. Bár Ruth mindig hűvös viszonyban volt az apjával, ilyen esetben megszólalnak a gyermeki érzések. Bizonyára szenved, és neki ott a helye az oldalán, hogy támogassa és vigasztalja. Az összetartozás érzése melegséggel töltötte el.

Nem is ment haza Rochsbergbe, hanem egyenesen apósa háza felé vette az irányt. Ruthot a felravatalozott halott mellett találta.

Peter Ravenport nem sokáig örülhetett álmai megvalósulásának. Diadalának tetőpontján váratlanul érte a halál szakadatlan tevékenykedéseinek színhelyén, az irodában, anélkül, hogy bármiféle figyelmeztető jel előzte volna meg.

Mire Ruth a városba érkezett Rochsbergből, apja már kilehelte a lelkét. Magányosan kellett meghalnia, gyermekétől egy utolsó jó szót sem vihetett magával a túlvilágra. Hebenstreit kisasszony zárta le a szemét. A jó lélek magánkívül volt, Ruthnak csak nagy nehezen sikerült megnyugtattania:

- Jaj, istenem, istenem, drága grófné, annyi éven keresztül vezettem a háztartását! Most halott... Most kire dolgozzak, kiről gondoskodjak?

- Nálam fog maradni, Hebenstreit kisasszony, ne sírjon már! Mi együtt maradunk.

Ez a kijelentés csodálatosan megnyugtatta és megvigasztalta Hebenstreit kisasszonyt.

Hans Rochust mélyen megrázta a tragikus esemény. Ha lelkileg nem is állt közel hozzá Peter Ravenport, mindenesetre hálára kötelezte. Nemcsak a lánya kezét köszönhette neki, hanem bölcs tanácsadó is volt, Sokat segített neki abban, hogy a munkájában magára találjon.

Arra számított, hogy Ruth nem lesz nagyon kétségbeesve a veszteségtől. Az asszonyt azonban sápadtan, karikás szemekkel, a szótlán fájdalomtól szinte megdermedve találta.

Hans Rochus nem sejtette, milyen kín marcangolja lelkét, mely az apja elvesztése miatt érzett fájdalmát is elhomályosítja...

Hangtalanul, könnyek nélkül nézett a halott, merev arcába, mintha a sorsot akarná faggatni, de nem kapna választ.

Hans Rochus gyöngéd gondoskodással vette körül a feleségét, magára vállalt minden zavaró és kellemetlen feladatot, s végül azt is elérte, hogy Ruth az este visszament vele Rochsbergbe.

Hilde rosszkedvűen fogadta a házaspárt. Ruth csak megüzente a halálesetet, azóta nem járt otthon: A lány kihasználva az alkalmat bejelentette, hogy másnap hazautazik. Mit csinálhatott volna még itt? Most aztán végképp ború és unalom telepszik Rochsbergre.

Amikor meghallotta, hogy Hans Rochus Wendlinggel találkozott, és a gróf, átadta az üdvözetet, könnyedén elpirult. Gyors pillantást vetett Ruthra, de ő még csak nem is hallotta a férje szavait.

- Egészen máshol jártak a gondolatai.

A két hölgy másnap meglehetősen hűvösen búcsúzott egymástól. Ruth udvariasan a kocsiiig kísérte vendégét. Nyomorultul érezte magát, nem volt kedve a városba utazni. Hans Rochus felajánlotta, hogy mindent elintéz.

Szeretetteljes aggodalommal köszönt el a feleségétől.

Látta rajta, hogy rosszul érzi magát. Hans Rochus megkönnyebbülten vette tudomásul Hilde távozását, most ismét kettesben lehet Ruth-tal.

Amikor beszállt Hildéhez a kocsiba, még visszaszólt:

- Este újra látjuk egymást, Ruth! Remélem, addigra jobban leszel.

- Viszontlátásra! - válaszolta a fiatalasszony halkán, és szomorúan nézett a kigördülő kocsi után. Hilde Hans Rochusba karolt, és szorosan hozzásimult. Közben hevesen magyarázott valamit.

Ruth nehéz léptekkel indult vissza a házba. Lassan felment a lépcsőn a szobájába. A hatalmas tükrök megsokszorozva verték vissza gyászruhás alakját. A bánat még sötétebbre festette szemét, amely könnyesen fénylett fehér arcában,

'Fáradtan roskadt a díványra, s a mennyezetre szögezte. a tekintetét. Amióta az apja meghalt, egyetlen gondolat foglalkoztatta: „Meg kell szabadulnod végre a megalázó hazugságtól!” - mondogatta magában.

Röviddel ezelőtt még megváltás lett volna ez a gondolat.

Mindent meggyónt volna Hans Rochusnak, és rábízta volna, hogy döntsön a jövőjükéről. Vállalják-e az együttélést továbbra is, hisz lelki közösséget a jövőben sem remélhettek volna. Most azonban megtakaríthatja Hans Rochusnak ezt a döntést - neki kell határoznia. Hilde vallomása megmutatta a helyes utat. A temetés után meg fogja magyarázni Hans Rochusnak, miért lett a felesége.

Idővel majd elfelejti a megaláztatást, hogy egy olyan férfi felesége volt, aki más után epekedett El fogja felejteni, hogy félénk, de mély szerelemre lobbant e férfi iránt...

Igen, szereti a férjét, már akkor szerette, amikor még nem is volt a felesége, de tudta, hogy össze kell házasodniuk. Azt hitte, ha neki adja a szívét, akkor kisebb lesz a gyalázata. Igen, szeretni akarta, és a titkos kényszer sem tudta megölni a szerelmét. Sőt, a fájdalomtól és a megalázásoktól az csak egyre erősebb lett. Túlságosan büszke volt ahhoz, hogy a férfitől szerelmet kolduljon. A szánakozást nem viselte volna el. Amióta Hilde elmondta, hogy Hans Rochus őt szereti, kimondhatatlanul szenvedett. Visszatekintve szinte könnyűnek tűnt addigi élete lovagias és tapintatos férje oldalán. Amikor azonban kiderült, hogy mást szeret, nem tudta, hogyan lesz képes elviselni mellette az életet.

Nos, a sors segít megoldani e megalázó köteléket Ruth végiggondolta, mit mond majd a férjének, milyen szavakkal győzi meg.

Hans Rochus későn ért haza a városból: Peter Ravenport körültekintő ember lévén ugyan mindent bölcsen elrendezett, mégis temérdek tennivaló akadt.

Ruth kimentette magát. Azt üzenté, hogy fáradt, s inkább ágyban marad. Így Hans Rochus egyedül ült a hatalmas ebédlőben, magányosan és lehangoltan. Legszívesebben felment volna Ruthhoz, és csendesen leült volna az ágya szélére, de tudta, hogy az asszonynak most pihenésre van szüksége. Szörnyen megrázta apja hirtelen halála. Így Hans Rochus is korán nyugovóra tért.

Másnap került sor a temetésre. Utána Ruth azonnal visszautazott Rochsbergbe, de Hans Rochus még a városban maradt.

Peter Ravenport régi irodavezetőjét jelölte ki utódjául. A hagyatéka példás rendben volt, Ruth pedig az egyedüli örököse.

Hans Rochus késő estig dolgozott az, irodavezetővel, aztán hazament. Felesége már ágyban volt. Másnap reggel is be kellett mennie a városba, s mivel nem találkoztak, megüzente Ruthnak, hogy valószínűleg csak este jön meg.

Így Ruth kénytelen volt a gyónását ismét elhalasztani.

Tulajdonképpen örült a haladéknak. El akart búcsúzni a bájos kerti laktól, hiszen másnap talán már elhagyja Rochsberget. Mialatt csendben, tünődve üldögélt a kis verandán, hazatért a férje. Előbb végzett, mint gondolta, és nyugtalan vágyakozással telve hazasietett. A szolgálától a felesége után érdeklődött. Az emberek nem látták elmenni, azt hitték, a szobájában van.

Hans Rochus átöltözött, és Ruth lakosztályába ment abban a reményben, hogy ott találja. De a szobák üresek voltak. Végül visszament a kis szalonba, és leült Ruth íróasztalához. Azt hitte, a felesége hamarosan visszatér, talán egy rövid sétát tesz.

Kinézett az ablakon, de nem látta. Hans Rochust megragadta a szoba csendes békéje.

Álmodozva siklott a pillantása egyik bútorról a másikra.

Ott állt a zongora, amelyből Ruth oly csodálatos hangokat csalt ki azon a nyári estén. Abban az órában valami nagyszerű, gyönyörűséges érzés ébredt a férfiában, amelynek nem tudott nevet adni.

A tekintete tovább pásztázta a helyiséget, s végül az íróasztalon állapodott meg. Sohasem látta, hogy Ruth használta volna. Egy fekete bőrdosszié hevert rajta, mintha ottfelejtették volna. Ruth bizonyára nem szándékozott sokáig távol maradni, mert akkor elrakta volna.

Hans Rochus elgondolkodva nyúlt érte, és kinyitotta. A dosszié kicsúszott a kezéből, és kihullott néhány levél. Valószínűleg üzleti levelek, mert géppel írták őket, s egy cég neve állt a fejlécen. A férfi felszedegette a papírokat, hogy ismét eltegye őket. Egy levél véletlenül szétnyílt, és amikor összehajtogatta, szeme megakadt egy néven: „Hans Volkmar úr részére”

Hans Rochus megrökönyödve meredt a levélpapírra. A fejlécén egy jelentős könyvkiadó neve állt.

Gépiesen olvasta át az írást. A szeme még nagyobbra nyílt...- elolvasta hát még egyszer. Talált egymásodik, sőt harmadik levelet is, valamennyi ugyanattól a kiadótól érkezett, és Hans Volkmar úrnak szólt. Szerződések voltak a szerző műveinek kiadására.

Hans Rochus előtt egyszerűen minden megvilágosodott.

A dossziét a levelekkel együtt az íróasztalra dobta, és felugrott. Lehetséges ez? Tényleg elképzelhető? Ruth, a csendes, hallgatag asszony, akit gondolatszegénynek és lélektelennek tartott, Ruth nem más, mint Hans Volkmar! Ő írta a „Csendes-tó” és a „Szeretni akarok” című könyveket, ő az a kifinomult, elmés író, akinek a művei annyira megbabonázták. Ő maga a „csendes tó”, a keserű, zárkózott asszony, aki némán, panasz nélkül vívja meg lelkében a keserves küzdelmeket. Ő pedig nem volt képes felismerni és értékelni! Hans Rochus a homlokára csapott. Most már mindent értett. Ruth különleges magatartását, amikor ezekről a könyvekről beszéltek, tartózkodó ítéletét. Hát vak volt, hogy elment mellette, s nem vette észre, milyen értékes ember, milyen fennkölt szellem, és hogy milyen gazdag lélek rejtőzik ebben a csendes lényben?

Hans Rochus nyugtalanul járkált fel-alá, alig tudta felfogni ezt a meglepő felfedezést. Hirtelen mehetnékje támadt. Nem bírta tovább a tétlen várakozást, meg akarta találni Ruthot, hogy a szemébe nézhessen, és megkérdezhesse:

„Miért jöttél hozzám feleségül, és miért viseltél álarcot, amely megtévesztett, hamis képet adott rólad, és én félreismertelek?”

Felpattant, de még mielőtt elhagyta volna a szobát, belépett Ruth. Egyenesen és komolyan a férje szemébe nézett, aki elpirult, mint egy kisdíák, akit rajtakaptak valami csínytevésen.

- Ruth, téged kerestelek... és véletlenül ezekre a levelekre bukkantam.

Ruth a dossziéra pillantott, és az arca lángba borult. De rögtön visszanyerte az önuralmát. Most már úgyis mindegy, Hans Rochus tudja-e vagy sem... Már nincs semmi jelentősége.

- Ruth, te írtad ezeket a könyveket? - kérdezte a férje fojtottan.

- Igen, én.

- És miért nem mondtad meg? Ruth, megszegyenülten állok itt előtted. Vak bolondként mentem el melletted.

Ruth felemelte a kezét. Lénye csendes tisztaságot árasztott, szeme először állapodott meg

hosszan, kitartóan a férje arcán.

- Hagyd ezt, Hans Rochus! Természetesen semmit sem sejtettél. Bocsásd meg, hogy eltitkoltam előled! Nem hittem, hogy érdekelne. Egyébként örülök, hogy itt találsz, fontos mondanivalóm van. Tudsz egy kis időt szakítani rám?

Különös viselkedése szinte megbénította a férfit. - Rendelkezz velem! - Ülünk le, sok a mondanivalóm. Egy értékes, intarziás asztalkánál foglaltak helyet.

- Elkészültél a hagyaték rendezésével? - kérdezte Ruth mintegy bevezetésként.

Hans Rochusnak nehezebbre esett nyugodtan ülni a feleségével szemben. Ezer kérdést szeretett volna feltenni. De megváltozott viselkedése szorongással töltötte el. Még keskeny, fehér kis kezét sem fogta meg, pedig közvetlenül előtte feküdt, és mágikus erővel vonzotta a tekintetét.

Még mindig zavart volt az iménti felfedezéstől, de nyugalmat kényszerített magára. Hallani akarta, milyen fontos mondanivalót tartogat számára a felesége. Talán magától is feltár mindent, amit tudni szeretne. Visszafojtott izgalommal felelt:

- Igen. Nagyjából mindent elrendeztem. Apád végakarata annyira világos és részletes, hogy nem sok dolgom akadt. Hendrich veszi át az üzlet vezetését. A vagyoned nagy része biztos értékpapírokban és vállalkozásokban fekszik. Nagyon gazdag örökös vagy, Ruth.

Az asszony végigsimított az asztal lapján.

- Köszönöm, hogy átvállaltad ezeket az ügyeket. Átnézted apám íróasztalát is?

- Természetesen, ahogy kérted. Üzleti iratokon kívül nem találtam semmi említésre méltó dolgot.

- Tehát nem találtál semmit, ami választ adott volna arra a kérdésre, hogy miért lettem a feleséged?

Hans Rochus felkapta a fejét, és kutatva nézett felesége nagy, sötét szemébe, amelyben ma oly szokatlanul idegen kifejezés ült. Melegen, lágyan csillogott, és nem azzal a fátyolos tekintettel nézett rá.

- Nem, nem találtam semmit. Mivel te magad hoztad fel ezt a témát, hadd mondjam el, hogy mostanában nem tudok szabadulni ettől a kérdéstől. Idővel valamennyi feltételezésem hamisnak bizonyult. Amikor az eljegyzés előtt megkérdeztelek, azt felelted, az apád akarata szerint cselekszel. Akkoriban el is hittem ezt, mert nem ismertelek. Ma már tudom, hogy szolgálai engedelmességgel nem egyeztél volna bele egy házasságba. Magyarázatot adnál végre?

- Igen, tudj meg mindent! Addig nem világosíthatlak fel, amíg élt az apám. Rövid leszek. A vallomás nem könnyű, mert az apámat a sírjában becseltnem kell neveznem.

Hans Rochus ijedten ragadta meg a felesége kezét. Ruth nem tudta elviselni az érintését, és lassan visszahúzta a kezét.

- Kérlek, hallgasd tovább, és ne szakíts meg, amíg el nem mondtam mindent!

Hans Rochus látta, hogy remeg a szája széle, és fájdalmasan összeráncolja a homlokát. Legszívesebben a karjába szorította volna, s így szólt volna: „Ne beszélj tovább, hiszen, kínozod magad! Semmit sem akarok hallani, csak annyit mondj, elnyerhetem-e valaha a szerelmedet, mert én szeretlek, és boldoggá akarlak tenni.”

De hallgatott, és várakozóan nézett az asszonyra. Ruth mély lélegzetvétel után folytatta:

- Apám a régi ispánokkal, Seltmannal szövetkezve jogtalan módon járt el veletek szemben. Kihasznlta a jóhiszeműségeteket és azt, hogy nem értettetek az üzleti ügyekhez. Olyan eladási ügyleteket bonyolított le, amelyek révén jelentős pénzeket veszítettetek. A pontos összeget nem ismerem... Csak annyit tudok, hogy a vagyonotok nagy része ily módon veszett el.

Hans Rochus előrehajolt, és megdöbbenve nézett a felesége arcába.

- Ruth, tisztában vagy vele, hogy mit állítasz?

Az asszony keserűen felnevetett.

- Megvádolom az apámat! Ez elég meggyőző bizonyíték, nem?

Mély, zavart csend telepedett rájuk. Végre Hans Rochus megszólalt

- Miként jutottak a tudomásodra ezek a ... ezek a szabálytalanságok?

- Nevezd csak a nevén: csalások! Egyszer véletlenül tanúja lettem egy beszélgetésnek apám és Seltmann között... Mindent a saját fülemmel hallottam. Sőt, még valamit. Megtudtam, hogy apám azt a becsvágyó tervet szövögeti, hogy belőlem Rochsberg grófnét csinál. Engedd meg, hogy ne mondjam el, mit éreztem erre. Nem tehettem semmit, amivel visszaadhattam volna neked a kicsalt összeget. Beperelni az apámat, és börtönbe juttatni, az lehetetlen volt. Más kiút nem kínálkozott, csupán ez az egy: teljesíteni apám óhaját, feleségül menni hozzád, hogy visszakapd azt, amit elvettek tőled. Így igent mondtam neked, s a kérdésedre őszintén állíthattam, hogy szabad akaratomból leszek a feleséged. Hajtott a vágy, hogy jóvátégyem az igazságtalanságot, ezért eljegyeztem magam veled, pedig nem szerettelek, és te sem szerettél engem. Apám hirtelen halála óta szilárdan elhatároztam, hogy mindezt elmondom neked. Az előre tekintettel kellett lennem, a holt iránti tapintat nem kényszeríthet rá, hogy tovább folytassam ezt a hazugságot. Mindent átgondoltam és megfontoltam az utóbbi néhány napban. Inteligens emberek lévén könnyítsük meg egymásnak a válást! Holnap elhagyom Rochsberget, és elutazom Hebenstreit kisasszonnyal. Egy kellemes helyen fogunk letelepedni. A személyzetnek egyelőre azt mondjuk, hogy egészségi okokból utazom el. Rochsberg természetesen a te tulajdonod marad, s ezáltal az egész kicsalt vagyron visszakérül hozzád. Így mindketten felhagyhatunk a hazugsággal, ami alapjában véve a házasságunk volt. Remélem, egyetértesz.

Ruth gyorsan, színtelen hangon beszélt, mintha mindezt előre betanulta volna. Semmi sem árulkodott arról, milyen gyöiretmeket áll ki közben.

Hans Rochus mindebből csupán egy dolgot fogott fel:

Ruth el akar válni tőle, mert nem szereti, mert az élete az oldalán kényszer volt; amelyet most leráz magáról

Ez a bizonyosság égő fájdalommal töltötte el. Szemrehányást tett magának, amiért nem használta ki jobban az együtt töltött időt, hogy elnyerje Ruth szerelmét. Azt is felismerte azonban, hogy nem tarthatja vissza, ha önszántából nem akar maradni. Az együttélés állandó, csendes szenvedés volt a számára, hiszen nem szereti. Ő sem volt szerelmes a feleségébe mindaddig, amíg röviddel ezelőtt rá nem ébredt az értékeire. Bárcsak itt tarthatná!

Lassan, meggondoltan formálta a szavakat:

- A mai nap sok meglepetést hozott. Még nem dolgoztam fel egészen. Mindenesetre sok mindenért kell bocsánatot kérnem tőled, Ruth. Teljesen félreismertelek. Persze, te is megnehezítetted a dolgomat. Bocsáss meg, ha valaha megbántottalak!

- Nincs mit megbocsátom, mindig is lovagias és tapintatos voltál velem, s most ebben a kényes helyzetben, is be fogod bizonyítani a jóságodat.

- Azáltal, hogy nem nehezítem meg az elválásunkat? - kérdezte Hans Rochus megtörten.

- Igen. További életközösség elképzelhetetlen közöttünk. A férfi reményvesztetten nézett maga elé.

- Soha nem szerettél, s nem is fogsz megszeretni.

Ruth érezte, hogy arcába szökik a vér, ezért még ridegebben válaszolt.

Ruth szavaiban szenvedély izzott, Hans Rochus először látta másnak, mint nyugodtnak és fegyelmezettnak. Olyan szép volt lázban égő, sötét szemeivel! Ezerszeresen is fáj most, hogy el kell veszítenie.

Hans Rochus felugrott, és az ablakhoz lépett. A nap már lemenőben volt, utolsó vörös sugarait küldte a földre, és lángba borította az eget. A parkban, a fák tövében már ott lapultak az alkony árnyai. A férfi meredten bámulta a csodálatos színjátékot, de nem látott belőle semmit. Az arca sápadt és kimerült volt, mint egy hosszú harc után. Aztán megfordult, és megtört tekintetét feleségére emelte, akinek törékeny alakja köré fénykoszorút vontak az

ablakon beáradó napsugarak. Gyönyörű szemében aggódás és várakozás tükröződött, ajka kissé szétnyílt, remegett.

A férfi megbabonázva nézte, aztán mélyet sóhajtott.

- Rendben van, kész vagyok elfogadni az ajánlatodat, hogy ne csalódj lovagiasságomban - jelentette ki határozottan.

Ruth felállt, s a kezét nyújtotta.

- Köszönöm: Most engedd meg, hogy visszavonuljak!

Holnap délelőtt szeretnék elutazni, és még rengeteg dologról kell intézkednem. Ugye, békében válunk el, s jó szívvel gondolunk egymásra... Amint letelepszem valahol, tudatom veled.

- Minden történjék a kívánságod szerint - mondta Hans

Rochus rekedten, és a felesége kezére szorította az ajkát.

- És bocsásd meg, hogy megzavartam az életedet, élj boldogan! - szólt Ruth halkán.

A férfi kiegyenesedett, s hátrébb lépett.

- Nincs mit megbocsátanom. Köszönöm, amit értem tétél, sohasem fogom elfelejteni. .

Ruth lassú léptekkel távozott. Haris Rochus tompa szomorúsággal nézett Utána, míg ruhájának hosszú, fekete uszálya is eltűnt, aztán lerogyott egy karosszékbe, és arcát a tenyerébe temette.

Ruth fénysugárként hatolt be az életébe, hogy ezentúl más megvilágításban lássa azt. Nos, kialudt a fénysugár, s ő képtelen volt felfogni.

Hányszor dönt emberek sorsáról egy félreértés... A szívük egymás felé húzza őket, de nincs hozzá bátorságuk, hogy kimondják a megváltó szót, mert egy irigy lélek bizalmatlanságot hintett szét, s ők büszkén rejtegetik egymás előtt az érzéseiket.

Ruth összetörtén feküdt az ágyban. Lezárt pillái alól könnyek szivárogtak, de nem hoztak megkönnyebbülést.

Egy óra múltán felkelt, eltüntette a sírás nyomait, és csengetett a szobalánynak. Utasítást adott a csomagolásra. Nyugodtan rendelkezett, kerülve mindent, ami feltűnést okozhatott volna.

Másnap reggel a házaspár utoljára ült együtt a reggelinél.

Nyugodtan beszélgettek, mintha fel sem fogták volna, hogy, örökre elválnak egymástól.

Hans Rochus megkérdezte, elkísérje-e Ruthot apja házáig. Az asszony megköszönte, de elhárította az ajánlkozását. Az a kín meghosszabbítását jelentette volna. Így Hans Rochus csak a kocsiiig kísérte a feleségét. Sápattan, szánaalmasan nézett ki. Még néhány kényszerű, udvarias szót váltottak.

Amikor Hans Rochus besegítette Ruthot a kocsiba, erőt vett rajta a felindultság.

- Így kell ennek lennie? Valóban el kell menned? - kérdezte elcsukló hangon, rekedten.

Ruth nem nézett rá, pedig akkor elárulta volna neki a férfi fájdalmas pillantása, mit jelent számára ez a búcsú.

- Így kell lennie - válaszolta eltökélten. Azt hitte, csak az udvariasság kedvéért faggatja Hans Rochus, s valójában örül, hogy megszabadul tőle.

A férfi még egyszer az ajkához emelte, a felesége kezét, majd becsukta a kocsiját, és hátralepett.

Dermedten nézett a kigördülő kocsiját után. Ruth nem fordult vissza, mert akkor Hans Rochus észrevehette volna sápadt arcán, végigcsorduló könnyeit.

Rochsberg grófja felment a szobájába, és egy karosszékbe vetette magát. Sokáig ült ott, porig sújtva a fájdalomtól. Aztán felállt, és íróasztala fiókjából előhúzott két könyvet: Hans Volkmar műveit. Magához szorította őket, mintha feleségét ölelné, majd olvasásba mélyedt. Olyan érzése támadt, mintha Ruthal beszélgetne. Maga előtt látta, akár tegnap, a lemenő nap sugarainak fényében, felindultan, szemében könnyörgéssel. Lehet, hogy örökre elveszítette? Nem hozhatja vissza többé semmi az elhagyatott házba, vágyakozóan kitért karjaiba?

Elmúlt, elmúlt, vége... Csupán ez a két könyv maradt belőle...

XIII.

Hebenstreit kisasszony magánkívül volt az ijedtségtől és a döbbenettől, amikor Ruth közölte vele, hogy válni akar a férjétől. A házvezetőnő úgy bámult úrnőjére, mintha kételkedne az épelméjűségében. A Biblia szavai számára szentek voltak: „Amit Isten összekötött, azt ember szét nem választhatja”.

Amikor látta, mennyire megviselt Ruth, s hogy tántoríthatatlanul kitart elhatározása mellett, hogy elutatik, és új életet kezd, akkor elhallgatott, csak a fejét csóválta újra meg újra értetlenül.

Ruth megkérdezte tőle, hogy vele tart-e, vagy egyedül kell-e mennie. Erre a kisasszony bőszen felcsattant:

- De hát hová mennék, Ruth kisasszony, akarom mondani, grófné? Hová is mehetnék? Csak nem hagyom magára? Mit kezdjek a maradék kis életemmel, ha nem maradhatok önnél? Egy ilyen szép fiatalasszonynak oltalomra van szüksége, és szeretném én azt látni, aki túl közel merészkedik! Önnel tartok, akár a Holdra is! A jó szándék ellenére az idős hölgy igencsak ijedt arcot vágott, és valószínűbbnek látszott, hogy Ruth lesz az ő védelmezője, nem pedig fordítva. Hebenstreit kisasszony számára valóban nem sokban különbözött ez egy holdbéli utazástól. De ha Ruth a sivatagba vagy a pusztába készült volna, akkor sem hagyta volna magára.

S hogy mennyire szüksége volt a fiatalasszonynak egy hűséges lélekre, azt néhány hét múlva tapasztalta meg, amikor letelepedtek egy Rajna menti város közelében, egy csinos kis házban.

Csendesen, magányosan éldegéltek. A szép nagy kert rabul ejtette Ruthot. Hebenstreit kisasszony felvett egy cselédlányt, az öreg kertész pedig, aki eddig is gondozta a házat, a földszinti lakásában maradt, és továbbra is ápolta a kertet.

Az első hetekben Ruth nem lelt nyugalmat, Hebenstreit kisasszony aggódva sóhajtozott, amikor állandóan jönni menni látta.

Végre azonban úgy tűnt, hogy megnyugodott, és az idős kisasszony is hamarosan megbarátkozott új otthonával.

Ruth végtelenül boldogtalan volt. Írni próbált, de az sem hozott kielégülést, sem felszabadulást. Amióta Rochsberget elhagyta, egyébként is rosszul érezte magát. Először a gondok rovására írta, de aztán, mivel nem javult az állapota, mégis engedelmeskedett Hebenstreit kisasszonynak, és kihívatta az orvost.

A doktornak nem került sok idejébe kideríteni arfosszullétek okát. Egy komoly beszélgetés után mosolygó arccal távozott.

Ruth dermedten ült, amikor egyedül maradt. Csak lassan fogta fel, hogy mielőtt még a tavasz beköszönt, anya lesz. Először rettenetesen megijedt. Most születik gyermeke? Éppen most, amikor különvált a gyermek apjától? Hát lehet ez? Nem kellene Hans Rochust azonnal értesítenie?

Az ötlet csábítónak tetszett. Ha megtudja, nem viszi-e vissza a kastélyba? Nem kell-e együtt maradniuk akkor, már csak a gyermek érdekében is? S ha egy édes csöppséget helyez a karjába, nem támad-e akkor egy napon szeretet a szívében iránta is?

Ruth izgatottan felugrott. Az asztalhoz ült, hogy levelet írjon. De még mielőtt a megszólítást papírra vetette volna, eldobta a tollat, és kezébe temette az arcát.

Nem, nem verheti újabb bilincsekbe most, amikor már szabadnak hiszi magát, és kinyújtotta a kezét a boldogság után. Bizonyára vonakodás nélkül visszafogadná gyermeke anyját, hiszen kötelességének tartaná. De mit jelent majd számára annak az asszonynak a gyereke, akit nem szeret? Csak egy koloncot, mint az asszony maga is. Nem szeretné, mert

boldogságának az útjában állna.

Nem, erre nem kerülhet sor. A Hans Rochusnak szánt levél megíratlan maradt. Nem sejtette, mekkora boldogságot szerzett volna vele.

A gyermekvárás Ruthot békés örömmel töltötte el és segített neki elviselni a Hans Rochustól való elszakadás fájdalmát. De a szerelme egyre mélyebb és erősebb lett. Ha el is veszítette a férfit, a szíve örökre az övé maradt. Egy szép napon a gyermek majd pótolni fogja az apját...

Herbenstreit kisasszony kétszer annyi szeretettel és gondoskodással vette körül úrnőjét, mióta megtudta a titkot. A jó lélek sohasem adta fel a reményt, hogy a grófnéja egyszer visszatér Rochsbergbé. Egyszerű eszével semmit sem értett a mély lelki válságokból. Szerinte az ifjú pár veszekedett egy kicsit, s ha kiduzzogták magukat, akkor majd minden rendbe jön. Ha az ifjú gróf értesül róla, hogy apa lett, amilyen gyorsan csak tud, idejön, és hazaviszi a feleségét meg a gyermekét.

Ruth fájdalmas mosollyal hallgatta ábrándozásait. Miért józanította volna ki? Az idő úgyis megmutatja majd, hogy hiába vár arra, hogy a fiatalokból újra egy pár lesz.

Hans Rochus ezalatt remeteként élt Rochsbergben. Ritkán ment be a városba, és látogatója is alig akadt, mert az ismerősök hallották, hogy a grófné legyengült egészségi állapota miatt hosszabb időre elutazott.

Észre sem vette, hogy mind magányosabb. Kora reggeltől késő estig dolgozott, hogy felejtse. A nap végén Ruth kis szalonjában üldögélt, és a könyveit olvasta újra meg újra. Szinte már kívülről tudta őket. Az első időben még levelezett Ruthal, mert maradt néhány elintézni való ügy. A levelek kifogástalanul udvariasak voltak, de nem árultak el semmit írójuk érzelmeiről.

A válást azonban egy szóval sem említette. Nem tudta rászánni magát. Ha Ruth szabad akar lenni, nyújtsa ő be a keresetet. Ő képtelen volt elválni az utolsó szálát, amely még összekötötte a szeretett asszonnyal.

Idővel egyre ritkábban érkeztek a hírek, végül egészen megszakadt a levelezés. Ruth szakította meg. Minden levél újabb kint jelentett. Mire való a régi sebeket állandóan felszakítani?

Hilde Sontheim és édesanyja időnként meglátogatták Hans Rochust. A tábornokné nem győzött csodálkozni az ifjú grófné hosszas távollétén. Hans Rochust kétségbeejtette kíváncsi kérdezősködésével, nehezebb esett mindig udvariasan válaszolni. Hilde bizonytalan pillantásokkal vizsgálta a házigazdát. Kellemetlenül érezte magát. Egyedül ő sejtett valamit, és nem volt biztos benne, nem gonoszító megjegyzései készítették-e Ruthot döntő elhatározásra.

Természetesen óvakodott kétségeinek bármit is adni.

Hans Rochus tartózkodóan viselkedett, de nem úgy, mintha Ruth beszámolt volna neki a beszélgetésükről. Hilde amúgy is arra számított, hogy Ruth hallgatni fog.

Hilde rosszabb hangulatban volt, mint valaha; csak anyja szárnyalta túl e tekintetben. Egyetlen újabb kérő sem tűnt fel a láthatáron. Azt beszéltek, Kracht egy szomszéd birtok ifjú úrnőjének csapja a szelet. Mindenesetre kiheverte a csalódást. Hildét ez mérhetetlenül sértette. Valamennyi egykori hódolója hűtlenné vált, újakat pedig nem talált. Nem éppen fényes kilátások...

Egy napon levél érkezett Wendlingtől. Hilde attól a pillanattól fogva megváltozott. Wendling azt írta, hogy a nagybátyja rendelkezésére bocsátja egy rangjához illő házassághoz szükséges anyagiakat, s mivel a fia meghalt, őt tette meg egyedüli örökösévé. Szereti-e még Hilde? Ő hűséges szerelemmel imádja. Ha Hilde is akarja, akkor, a gyászév letelte után összeházashozhatnak. Az eljegyzésre az esküvő előtt néhány hónappal kerülne sor. Azért kell ilyen sokáig várniuk, mert tekintettel kell lenniük a nagybácsi és a nagynéni gyászára. Wendling azonban, - mint írta - bizonyosságra vágyik, hogy Hilde szereti-e még, s akar-e a

felesége lenni.

Hilde nem sokáig gondolkodott. Jóleső melegséggel öntötte el a szívét Wendling hűséges szerelme. Az utóbbi időben lefoszlott róla gőgös magabiztossága. Ha Wendling nem is ígérkezett olyan fényes partinak, mint amilyen Kracht lett volna, az ő oldalán sem kell lemondania az élet szépségeiről. S valamennyi lovagja közül mindig is Wendlinget kedvelte a leginkább.

Megírta tehát az igenlő választ, és hozzátette, hogy nagyon vágyódott a férfi után, és nélküle sohase lett volna boldog. Wendlinget földöntúli örömmel töltötte el a levél. Ő hitt Hildében, és nem ismerte természetének sötét oldalait.

Gyöngéd és élénk levelezés indult meg közöttük. Wendling az eljegyzés előtt nem akart mutatkozni, nehogy okot adjon haszontalan pletykára.

A tábornokné is jobb kedvre hangolódott, büszkébben és öntudatosabban tartotta a fejét, amióta biztos kezekben tudta a lánya jövőjét. A Wendling és Hilde között létrejött megállapodásról azonban senki sem értesült, még Hans Rochus sem. De csüggedt lelkiállapotában nem is nagyon érdekelte volna. Mit érdekelte őt Hilde, mit az egész világ... ! Gondolatai csak Ruthnál jártak.

Néha úgy érezte, ez lehetetlen, hogy örökre elment. Ilyenkor legszívesebben rohant volna hozzá, hogy megvallja szerelmét, és könyörögve kérje, térjen vissza hozzá. Lankadatlan igyekezetét, hogy elnyerje Ruth szívét, előbb-utóbb talán siker koronázná.

Ezt a szándékát azonban sohasem vitte véghez, mert amit indult volna, mindig eszébe jutottak Ruth szavai: „a szerelmet megöli a kényszer” - Így inkább távol maradt.

XIV

Április elején a csendes, Rajna menti házban kisfiú született. Hebenstreit kisasszony boldogsága az ifjú anyáéval vetekedett, ha a karjában tartotta a csöpp emberpalántát. Ruth tágra nyílt, csillogó szemekkel nézte az apró csodát. S gyöngédségtől áthatott boldogságában félve és csüggedten kérdezte magától, nem követett-e el igazságtalanságot Hans Rochusszal, szemben, amikor elhallgatta előle gyermeke születését. Nem kellene-e mégis értesítenie? Komolyan fontolgatta magában a dolgot, de nem tudta, mitévő legyen.

Hebenstreit kisasszony nem hallgatta el a véleményét.

Szerinte az apának éppen úgy joga van a gyermekre, mint az anyának.

Ruth boldogan szorította magához kicsinyét.

- Igen, szívem, az apádnak tudnia kell, hogy a világon vagy - mondta halkan, és Hebenstreit kisasszonynak megígérte, hogy amint visszanyerte az erejét, írni fog Hans Rochusnak.

Eltelt néhány hét, míg erre sor került. A kicsi lekötötte minden percét, és gondos anyaként egy pillanatra sem hagyta magára, őrizte minden lélegzetvételét. A fiúcska szépen fejlődött, és neki is több ideje volt már, a levélírás mégis elmaradt.

Hebenstreit kisasszony elégedetlen pillantásainak hatására többször is nekiült, hogy végre megírja azt a levelet, de nem találta a megfelelő szavakat. Napról napra várta a hírt a válóper benyújtásáról. Miért tétovázik Hans Rochus? Talán tapintatból nem akarja elkapkodni, nehogy úgy tűnjék, mintha már alig tudná kivárni az időt, amikor megszabadul tőle? Erre a gondolatra mélyet sóhajtott.

Egy napon ismét íróasztalánál ült, de ezúttal sem tudott megbirkózni a feladattal. Már több levélpapírt megkezdett, majd elégedetlenül széttépte mind. Hebenstreit kisasszony ekkor egy levelet hozott be. Ruth megijedt. A levélen szülővárosának pecsétje volt, a kézírást a borítékon nem ismerte. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Ez bizonyosan a régóta várt írás az ügyvédtől, a válókereset benyújtásáról.

Lassan, remegő kézzel tépte föl a borítékot, amely egy merev kartonlapot tartalmazott:

Ruth szétnyitotta, és olvasni kezdte. Ijedten, szívére szorított kézzel ugrott fel. Tágra nyílt szemmel nézett Hilde Sontheim és Heinz Wendling eljegyzési értesítőjére.

Bizonytalanul dörzsölte meg a szemét, mintha csalóka álmoképet akarna elhessegetni. Hiszen ez lehetetlen: Hilde Sontheim más menyasszonya, most, amikor Hans Rochus szabad lett, és tehermentes a birtoka? Hiszen Hilde érthetően és világosan megmondta, hogy Hans Rochusszal szeretik egymást, és csak az anyagi szükség kényszerítette, hogy lemondjanak egymásról.

Vad, ködös érzések kavargtak a lelkében: Tehát ezért nem igyekszik Hans Rochus a válással, hiszen Hilde már úgymint elveszett a számára! De hát bizonyára megmondta neki már hónapokkal ezelőtt, hogy szabad lesz! Miért nem várt rá a lány, és miért nem siettette Hans Rochus a válást?

Ruth képtelen volt kiigazodni e zavaros gondolatok között.

Csupán egy dolog vált világossá: hiába hagyta el a férjét, hiába titkolta el előle fia születését! Nem tudta hozzásegíteni a boldogsághoz.

Talán már, túl késő volt? Hilde közben másnak adta a szívét? Vajon Hans Rochus most magányosan, vigasztalanul kesereg Rochsbergben?

Hiszen itt a vigasz! Nagyszerű, boldogító vigasz! Saját magán már megtapasztalta, mily csodákra képes egy szeretett gyermek! Azonnal írni fog, egy pillanatot sem késlekedik tovább. Meg kell tudnia, hogy fia született, s aztán ... Aztán döntsön ő a sorsukról! Félre minden büszkeséggel, Hans Rochusnak talán szüksége van rá! Nem gondolhat magára, csak rá, aki a legtöbbet jelenti neki az életben.

Ismét leült az íróasztalhoz, s íme, a tolla sebesen repült a papíron!

„Kedves Hans Rochus!

Éppen most kaptam meg az értesítést Hilde és Wendling eljegyzéséről. Nagy megdöbbenést és felindultságot keltett bennem. Hilde azon a napon, amelyen apám meghalt, bevallotta nekem, hogy Te szeretted őt, s a körülmények kényszerítettek benneteket a szakításra.

Azt hittem, a boldogságodat segítem elő azzal, ha visszaadom a szabadságodat. Ezért sürgettem a válásunkat. Különben az apám csalásáról tett vallomás után a Te kezébe helyeztem volna a sorsunkat, dönts el, mi legyen velünk. Semmi más, mint a Te boldogságod iránti aggodás üzött el Rochsbergből. Most pedig azt hallom, Hilde Wendling menyasszonya lett. Ezt az újságot képtelen vagyok felfogni és megérteni.

Még valamit meg kell gyónnom neked, valamit, amit attól félve, hogy a boldogságodat veszélyeztetném velem, eddig eltitkoltam. Ne haragudj rám; csak azért tettem, mert nem akartalak újra magamhoz láncolni.

Hans Rochus, április 5-én fiunk született, úgy hívják, mint az apját: Hans Rochus. Bocsásd meg, hogy ezt a hírt eddig nem közöltem veled. Talán megvigasztal ez a gondolat, ha szomorú vagy. S mivel Hilde nem áll már közöttünk, arra kérek, Hans Rochus, hogy fogadj vissza a gyermek kedvéért, hogy a fiunk a szülei szeme előtt nőjön fel. A gyermek nevében kérek, ne kelljen nélkülöznie az apját! Szerelmet nem követelek Tőled. Ha azt nem is tudsz adni, engedd, hogy csendes, hűséges barátként, az élet harcaiban bajtársként élhessek melletted! Ha Te is így akarsz, akkor válaszolj hamarosan, türelmetlenül várom leveledet.

Ruth”

Ruth borítékba tette a levelet, és elküldte a postára. Éjszaka nem jött álom a szemére. Gondolatai a rochsbergi kastélyba repítették. A park most ott is friss zöldben pompázik. A kis kerti lak körül rügyező indákat hajtanak a bokrok, és Hans Rochus Ramiro hátán szorgalmasan járja a földekét.

Kiszámította, hogy mikorra ér a levele Rochsbergbe, és kedvező esetben mikorra remélhet

választ. Legalább három nappal kell számolnia, tehát legkorábban holnapután kap hírt.

Forró arcát a párnához szorította, aztán felkönyökölt, és az alvó gyermek lélegzetét hallgatta. A kicsi ágya ott állt szorosan az övé mellett.

Másnap reggel fáradtan ült csinos, kényelmes nappalijának az ablakában, amikor a postás belépett a kertbe. Habár tudta, hogy levele még nem érkezhettek meg Rochsbergbe, forróság öntötte el, ahogy az ablakon keresztül átvette a borítékot. Majdnem felsikoltott, amikor felismerte Hans Rochus kézírását. A leveleik keresztezték egymást.

Bénító félelem kerítette hatalmába, amikor elképzelte, mi lehet a tartalma. Csak nem a válasz benyújtásáról kell értesülnie? Hans Rochus a következőket írta:

„Kedves Ruth!

Éppen egy vidám eljegyzési ünnepségről tértem haza. Nos, Hilde mégiscsak annak a Heinz Wendlingnak a menyasszonya lett, akinek a hibájából felbomlott az eljegyzése Krachttal. Váratlanul kedvezőbbre fordult az anyagi helyzete, és így feleségül veheti Hildét. Remélhetőleg boldogok lesznek. Nekem nincs túl jó véleményem Hildéről, noha egykor nagyon közel álltam ahhoz, hogy miatta elveszítem a józan eszem. Szerencsére beláttam, hogy csak játszott velem. Egy kis kacérkodást sohasem tagadt meg magától, és a jövőben sem fog. De eleget beszéltem róla: A szívem akkoriban megszabadult ettől a tévedéstől. Egy másik kép áll most a szívem oltárán, tiszta, szép és maradandó.

Miért mesélem el ezt neked? Ma, a jókedvű ünnepség után még nyomasztóbbnak érzem a magányt, a csendes kastélyban, mint egyébkor. A hold hideg fénye borul a parkra. A szívem nehéz és csordultig teli bánattal. Először a könyveidet olvastam - ez minden, ami utánad megmaradt nekem.

Nem bírom tovább, meg kell mondanom neked, mit érzek. Ma sokan érdeklődtek felőled, hogy nem állt-e már annyira helyre az egészségi állapotod, hogy ismét hazatérhess. S én képtelen voltam azt mondani, hogy örökre elhagytál engem!

Néha úgy tűnik, mintha könnyű lépteidet hallanám az ajtóm előtt, máskor a hangod cseng a fülemben. De Te messze vagy, és bizonyára haragszol a késlekedőre. Én azonban azt a lépést nem fogom meg tenni soha! Ezt akartam a tudomásodra hozni. Ha fel akarod bontani a házasságunkat, akkor tedd meg Te a szükséges intézkedéseket, én engedelmeskedni fogok. De előbb meg kell tudnod, hogy szeretlek, és határtalanul, epedve vágyom utánad.

Mikor, hogyan született meg bennem ez az érzés, nem tudom, csak azt tudom, hogy Te vagy életem legdrágább kincse. Már akkor is tudtam, amikor elhagytál, de nem tartottalak vissza, mert azt mondtad, hogy szorítanak a láthatatlan bilincsek, amelyek hozzám láncolnak. Hallgattam hát a szerelmemről, és hagytalak elmenni. Nem akartam, hogy megtudd, mennyire fáj.

De az irántad támadt szerelmem napról napra erősödik, a vágy utánad elemészt. Könyörögve kérlek, térj vissza hozzám, engedd, hogy megpróbáljam kiérdemelni a szerelmedet! Talán mégis sikerül meghódítanom a szívedet.

Légy irgalmas, szeretett Hitvesem, s írd meg hamar, hogy mehetek érted! A hálám határtalan lesz.

Forró szeretettel:

Hans Rochus”

Még mielőtt a levél végére ért volna, már ömlöttek a forró, felszabadító könnyek Ruth szeméből. Micsoda kimondhatatlan örömmel töltötték el e sorok! Kezében a levéllel a gyerekhöz sietett, és könnyáztatta arcát kislánya alvás től kipirult orcájához szorította.

- Hazavisz minket, kicsim, hazavisz... - dadogta magánkívül.

A gyermek felébredt, és ügyetlen kezecskéivel anyja arca felé kapkodott.

Ruth ujjongó örömmel emelte magasba.

A belépő Hebenstreit kisasszonyt sírva-nevetve ölelte magához, és arcon csókolta. A jó házvezetőnő a meglepetéstől szóhoz sem jutott.

- A férjem hazavisz minket! Hamarosan, drága, jó lélek, hamarosan! Minden rossz véget ér egyzer, és mi visszatérünk Rochsbergbe! - kiátotta, aztán otthagya a bámuló házvezetőnőt, és kiszaladt a kertbe. Lássá boldogságát a nevető tavasz is!

Hebenstreit kisasszony könnyes szemmel nézett utána.

Még sohasem látta Ruthot ilyen féktelennek, felszabadultnak. A hír egyébként nem lepte meg különösebben. Egészen biztos volt benne, hogy a fiatalok kibékülnek, már csak a gyermek miatt is.

Ruth nemsokára visszajött, és íróasztalához ült. Eszébe jutott hogy a levelében egy szóval sem említette, hogy szereti Hans Rochust. Nem hagyhatja tovább kétségek között! Gyorsan írni kezdett.

„Szeretett Hans Rochusom!

Szeretett! Itt áll leírva, a feleséged szeret! Oly' ostoba voltam, Hans Rochus, oly' ostoba, kínoztalak Téged, s magamat! Nagyon szeretlek, már hosszú-hosszú ideje, csak túl büszke voltam megvallani, azt hittem, Te nem szeretsz. Ó, Hans Rochus, Te szeretsz engem, s én szeretlek Téged! Számolom a perceket, amíg újra velem leszel, velem s a gyermekünkkel.

A Te boldog Ruthod”

Három nap telt el. Ruth számára egy örökkévalóság. A gyerekkocsit tologatva sétált fel-alá a kavicsos kerti utakon, és nagy, álmodozó szemekkel nézett maga elé.

Aztán a ház mögött, egy hársfa alatt letelepedett, és kivette a gyermeket a kocsiból. Ujjongva emelte a magasba, karcsú alakja megnyúlt, úgy nézett fel a kapálózó emberkére.

Ez a bájos kép fogadta Hans Rochust, amikor a ház mögé ért. Hebenstreit kisasszony látta jönni, és mosolyogva ide irányította. Megbabonázva nézte a csodát. Szeme Ruth örömtől sugárzó arcára tapadt. Az asszony szépsége, kedvessége elbűvölte. Nem hallotta Hans Rochus lépteit, és nem is sejtette, hogy figyel. A gyermekkel beszélgetett.

- Édes kicsi fiam, drága kincsem, örülj te is, az édesapád jön, és hazavisz minket! Csak bámulsz, te kis buta, s nem érted, mekkora boldogság vár ránk.

Hans Rochus nem akart hinni a szemének, mennyire megváltozott Ruth. Ez az örömtől sugárzó fiatalasszony annyira különbözött attól a félnék csendes teremtestől, akit eddig ismert.

Halkan, hogy meg ne ijessze, megszólította. Az asszony felpillantott, egyenesen férje sóvárgó szemébe. Reszketés fogta el, arca lángba borult.

Tekintetük összeforrt, és egy darabig szótlánul álltak egymással szemben. Aztán Ruth Hans Rochus felé nyújtotta a gyermeket. A férfi kimondhatatlan örömeiben ujjongó kiáltással szorította karjaiba mindkettőjüket. Boldogságtól ragyogó szemmel néztek egymásra, némán...

Hans Rochus felesége remegő ajkaira szorította a száját, s a világ megszűnt a két 'boldog ember körül.

A kis Hans Rochus méltatlankodó hangja ébresztette rá szüleit a valóságra. Az apa átvette a fiúcskát anyja karjából, és könnyesen csillogó szemmel gyönyörködött benne. Amikor vissza akarta fektetni a kocsijába, Ruth, meghatottsága ellenére, hangosan kacagott ügyetlen mozdulatán. A melegen csengő nevetés különös hatást gyakorolt Hans Rochusra. Még sohasem hallotta így nevetni a feleségét. Ismét a karjába vonta az asszonyt.

- Boldog vagy, Ruth? Valóban igaz, hogy szeretsz?

Ruth a férjéhez simult.

- Szeretlek, Hans Rochus. Kimondhatatlanul szenvedtem, amikor el kellett válnom tőled.

- S mégis olyan nyugodtan mentél el?

Az asszony szép, gyöngéden csillogó szemét a férjére emelte.

- Nyugodtan? Ó, ha olvasni tudtál volna a gondolataimban...!

- Igen, vak voltam, és nem láttam a merev álarc mögé. Ha csak egyetlenegyszer is úgy néztél volna a szemembe, mint most! Ugye ezentúl mindig ezt a boldog arcodat mutatod nekem?

- Azt hiszem, ez könnyebb lesz, mint a régi volt.

- S visszajössz velem Rochsbergbe?

Ruth karjai körülfonták Hans Rochus nyakát, és arcát az övéhez szorította.

- Ahova te mész, oda megyek én is - mondta bensőséges komolysággal.

Néhány nappal később Ruth férjével és a kis Hans Rochusszal együtt ismét Rochsbergben volt.

Amikor a férfi értesült Hilde áskálódásairól, azonnal meg akart szakítani vele minden további érintkezést. Ruth azonban engesztelte.

- Tulajdonképpen sokban hozzájárult, hogy most ilyen boldogok lettünk. Ne haragudj rá, szívem, bocsássunk meg neki!

- Mintha bármire is nemet tudnék mondani, ha ilyen kedvesen nézel rám. Mondd, mit csináltál a szemeiddel? Régen mindig hidegek és üresek voltak, most a mennyország tekint rám, ha belenézek.

- Mivel most már szeretsz, te is más szemmel nézel rám, mint azelőtt.

Nemsokára sor került a kis Hans Rochus keresztelőjére. Fényes társaságot hívtak Rochsbergbe. Az emberek már pletykálni kezdtek a grófné hosszú távollétéről, s most mindenki azt hitte, megvan a magyarázat. Ruth grófné - tekintettel az örökös érkezésére - egy időre csendes, visszavonult életre kényszerült. Nos, most láthatták ragyogó frissen, boldog férje oldalán

Amikor a vendégek elmentek, Ruth Hans Rochusszal a gyermek ágyacskájához lépett. A kicsi, rózsás öklöcskéit az arcához szorítva, mélyen aludt. Ruth lehajolt hozzá, és mosolyogva nézte. Aztán felegyenesedett, és szenvedélyesen belesimult férje ölelő karjaiba. Hans Rochus magához szorította, s mélyen belenézett a csillogó szemekbe, amelyek számára a mennyországot jelentették.